

การศึกษาเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน *จินผิงเหมย*
กับฉบับแปลภาษาไทย *ดอกเหมยในแจกันทอง*

นางสาวพิชญ์ ลิ้มอารีย์สุข

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A COMPARATIVE STUDY OF THE POTENTIAL COMPLEMENTS IN CHINESE NOVEL
JIN PING MEI AND ITS THAI TRANSLATION *DOK MOEI NAI CHAEKAN THONG*

Miss Phibun Limareesuk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Chinese
Department of Eastern Languages
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2015
Copyright of Chulalongkorn University

5580157922 : MAJOR CHINESE

KEYWORDS: POTENTIAL COMPLEMENTS / JIN PING MEI / DOK MOEI NAI CHAEKAN
THONG

PHIBUN LIMAREESUK: A COMPARATIVE STUDY OF THE POTENTIAL
COMPLEMENTS IN CHINESE NOVEL *JIN PING MEI* AND ITS THAI TRANSLATION
DOK MOEI NAI CHAEKAN THONG. ADVISOR: THEERAWAT THEERAPOJJANEE,
Ph. D., 136 pp.

This thesis is a comparative study of the structure of potential complements in the Chinese novel *Jin Ping Mei* and its Thai translation *Dok Moei Nai Chaekan Thong*. The findings are: (1) This Chinese version of *Jin Ping Mei* was published in 1926 which was the transitional period from pre-modern to modern Chinese language. The structures of potential complements used in the novel, therefore, reflect the linguistic characteristics of both periods; (2) Three techniques were used to transfer the meaning of potential complements in the Chinese Novel *Jin Ping mei* to its Thai translation *Dok Moei Nai Chaekan Thong*, namely, transferring by keeping all of the original structures, transferring by keeping the structure elements but switching the orders of potential complements, and transferring by modifying the content. Transferring by modifying the content was found to be the most common technique used in the Thai Translation.

Department: Eastern Languages

Student's Signature.....

Field of Study: Chinese

Advisor's Signature.....

Academic Year: 2015

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน *จินผิงเหมย* กับฉบับแปลภาษาไทย*ดอกเหมยในแจกันทอง*นี้ได้รับความเมตตากรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ธีรวัฒน์ ธีรพจน์ที่สละเวลา ให้ความรู้ ความคิด และตั้งคำถามที่มีประโยชน์มากต่อการวิจัย

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์พิเศษ ดร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรีย ชุณหะเรืองเดช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัยญพร จาวะลา และรองศาสตราจารย์ ดร.เจี๊ยง จวินที่เสนอแนะแนวทางแก้ไขและปรับปรุงวิทยานิพนธ์ ตลอดจนรองศาสตราจารย์ ดร.พัชนี ตั้งยืนยง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ ศาสตราจารย์จาง หนิง ศาสตราจารย์ ดร.หู ชิงกั๋ว และอาจารย์อีกหลายท่านในสาขาวิชาภาษาจีนที่ให้ความรู้เพิ่มเติม

การหาข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือจากบรรณารักษ์ห้องบริการวารสารและหนังสือพิมพ์ หอสมุดแห่งชาติในการค้นคว้าฉบับแปลภาษาไทย*ดอกเหมยในแจกันทอง* ขอขอบคุณความเมตตาของศาสตราจารย์ ดร.ซี หย่งเสียงและรองศาสตราจารย์ ดร.ช่ง หย่ายหวิน มหาวิทยาลัยปักกิ่งที่กรุณาให้ข้อมูลที่มีประโยชน์ในการทำวิจัย แนะนำหนังสือ ให้ความรู้และกำลังใจเป็นอย่างดี เมื่อเก็บข้อมูลที่ประเทศจีนและระหว่างทำวิจัยอาจารย์สุกัญญา วงศ์คงเดิม อาจารย์เงิน (ไม่ทราบชื่อ) นางสาวพิมล ลิ้มอารีย์สุข และเพื่อน ๆ ให้ความรู้และความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยมาก จึงขอขอบคุณความกรุณาของทุกท่านมา ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบคุณสมาคมตระกูลซื่อที่ได้สนับสนุนทุนทรัพย์และให้กำลังใจผู้วิจัย เพชบุ๊คเพจหนังสือจีนลูกที่สวยที่สุดที่จัดหาหนังสือจีนคุณภาพดีมาคอยสนับสนุน ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่เคยสั่งสอนอบรม สำคัญที่สุดต้องกราบขอบคุณครอบครัวลิ้มอารีย์สุขเป็นอย่างมากที่เลี้ยงดู อบรม และให้การศึกษแก่ผู้วิจัยมาจนถึงปัจจุบัน

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญแผนภูมิ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 สมมติฐานของการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตของการศึกษาเปรียบเทียบ	3
1.5 ขั้นตอนการวิจัย.....	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น	3
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	4
2.1 สภาพการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในประเทศจีน.....	4
2.2 ความเป็นมาของนวนิยายจีนจินผิงเหมย.....	6
2.3 นวนิยายจีนจินผิงเหมยกับฉบับแปลภาษาไทย.....	8
2.4 ภาษาจีนยุคใกล้.....	17
2.5 การเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของภาษาจีนยุคใกล้และยุคปัจจุบัน	19
2.5.1 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้.....	19
2.5.2 โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน	26
2.6 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยคือฮว่า	31
บทที่ 3 การศึกษาส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย	44
3.1 โครงสร้างของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในรูปปฏิเสธ.....	46

3.1.1 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกผล	46
3.1.2 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง	49
3.1.3 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de	51
3.2 โครงสร้างของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในรูปบอกเล่า	54
3.2.1 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกผล	54
3.2.2 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง	55
3.2.3 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de	57
บทที่ 4 การศึกษาเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยกับ ฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทอง	65
4.1 การถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน	65
4.2 การถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับ	70
4.3 การถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหา	76
4.3.1 การปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยค	76
4.3.2 การปรับเนื้อหาที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปประโยค	80
4.4 การไม่ปรากฏเนื้อหาภาษาจีนที่ใช้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ใน ฉบับแปลภาษาไทย	87
บทที่ 5	97
สรุปผล	97
รายการอ้างอิง	100
รายการอ้างอิง (ต่อ)	101
ภาคผนวก	102
ภาคผนวก ก	103
ภาคผนวก ข	132
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	136

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในช่วงเริ่มต้น.....	5
ตารางที่ 2 ตารางแสดงจำนวนการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในด้านต่างๆ	6
ตารางที่ 3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบความต่างของฉบับฉือฮว่าและฉบับจางจู่ผิงผิงเป็น	8
ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจีนจินผิงเหมย <i>กู่เป็นจินผิงเหมย</i> และ <i>ดอกเหมยในแจกันทอง</i>	11
ตารางที่ 5 ตารางแสดงโครงสร้างภาษาจีนยุคใกล้จำแนกตามตัวประกอบ.....	19
ตารางที่ 6 ตารางแสดงโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน	26
ตารางที่ 7 ตารางแสดงการเทียบของโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีน ยุคใกล้และภาษาจีนปัจจุบัน.....	30
ตารางที่ 8 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้กับ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย <i>ฉือฮว่า</i>	40
ตารางที่ 9 ตารางเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน	42
ตารางที่ 10 ตารางแสดงโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน <i>กู่เป็นจินผิงเหมย</i>	45
ตารางที่ 11 ตารางแสดงจำนวนรูปปฏิเสธโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบ ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย	59
ตารางที่ 12 ตารางแสดงจำนวนรูปบอกเล่าโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบ ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย	60
ตารางที่ 13 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ กับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย	62

ตารางที่ 14 ตารางแสดงจำนวนโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้รูปปฏิเสธแบ่งตาม	
ประเภทการถ่ายทอดความ.....	95
ตารางที่ 15 ตารางแสดงจำนวนโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกเป็นไปได้รูปบอกเล่าแบ่งตาม	
ประเภทการถ่ายทอดความ.....	96

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่ 1 แผนภูมิแสดงจำนวนการวิจัยนวนิยายจีนจินตนิมิตในช่วงที่สอง	5
--	---

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยายจีนจินผิงเหมย (金瓶梅 Jīnpíngméi) เป็นหนึ่งใน “สี่ยอดวรรณกรรม” (四大奇书 Sìdàqíshū) สมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1368-1644) ร่วมกับวรรณกรรมจีนสามก๊ก (三国演义 Sānguó yǎnyì) ไซอิ๋ว (西游记 Xīyóujì) และซ้องกั๋ง (水浒传 Shuǐhǔzhuàn) (ยาขอบ, 2539: 5) ภายหลังในสมัยราชวงศ์ชิง (ค.ศ. 1616-1911) ได้มีการจัดกลุ่มวรรณกรรม “สี่สุดยอดวรรณกรรมจีนอันลือชื่อ” (四大名著 Sìdà míngzhù) ได้แก่วรรณกรรมจีนเรื่องสามก๊ก ไซอิ๋วและซ้องกั๋ง แต่เปลี่ยนนวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นวรรณกรรมจีนความฝันในหอแดง (红楼梦 Hónglóumèng)

นวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นนวนิยายขนาดยาวที่สะท้อนความเป็นจริงของประเทศจีนเป็นเรื่องราวๆ ในขณะเดียวกันก็สะท้อนลักษณะภาษาพูดของประชาชนในตอนปลายสมัยราชวงศ์หมิง (ราวปี ค.ศ. 1610) ลักษณะการใช้ภาษาในนวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นภาษาธรรมดาที่ถ่ายทอดเรื่องราวของวิถีชีวิตคนปกติ ไม่ใช่เรื่องสงครามแบบวรรณกรรมจีนสามก๊ก ไม่ใช่เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์แบบวรรณกรรมจีนไซอิ๋วและไม่ใช่เรื่องวีรบุรุษคุณธรรมแบบวรรณกรรมจีนซ้องกั๋ง ผู้วิจัยจึงเลือกนวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นตัวบทในการศึกษาวิจัยนี้

ประเทศจีนมีการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962 มาจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยแบ่งช่วงเวลาการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยออกเป็น 2 ช่วงเวลาตามจำนวนงานวิจัยที่แตกต่างกัน คือ ช่วงเริ่มต้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962-1984 การวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยมีจำนวนไม่มาก คือ มีงานวิจัยเพียง 70 ฉบับและส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การวิจัยด้านวรรณคดี ช่วงที่สองคือช่วงปีค.ศ. 1985-ปัจจุบัน เรื่องการวิจัยมีจำนวนมากและหลากหลาย อาทิ การวิจัยด้านกฎหมาย การวิจัยด้านเศรษฐกิจ การวิจัยด้านศาสนา เป็นต้น รวมมีงานวิจัย 2,574 ฉบับ¹

งานวิจัยของนวนิยายจีนจินผิงเหมย ในด้านภาษาเพิ่งเริ่มมีในปี ค.ศ. 1981 และมีจำนวนต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน เมื่อมองในภาพรวม การวิจัยด้านวรรณคดีนับว่ามีมากที่สุดคือ 2,193 ฉบับ

¹ เก็บข้อมูลจาก www.cnki.net ณ วันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2556 การแบ่งด้านการศึกษาวิจัยเป็นข้อมูลที่ปรากฏในเว็บไซต์

และการวิจัยด้านภาษาเป็นอันดับที่สอง คือ 233 ฉบับ ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยกว่ามาก ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรศึกษาวิจัยด้านภาษาจาก นวนิยายจีนจินผิงเหมยให้มากยิ่งขึ้น

นวนิยายจีนจินผิงเหมยได้รับการแปลเป็นภาษาไทย 2 สำนัก คือ

(1) สำนักของยาขอบ (โชติ แพร่พันธุ์) ใช้ชื่อว่าบุปผาในกุ่มที่ทอง

(2) สำนักของเนียนและสาด กูรมะโรหิต (เนียน กูรมะโรหิต) ใช้ชื่อว่าดอกเหมยในแจกันทอง

ทั้ง 2 สำนักนี้มีลักษณะร่วมคือ แปลได้ไม่จบเรื่องและมีความต่างอยู่ที่การใช้ต้นฉบับคนละ

เล่ม ยาขอบแปลบุปผาในกุ่มที่ทองจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งแปลจากภาษาเยอรมันอีกทอดหนึ่ง สำนักแปลฉบับนี้จึงมีความคลาดเคลื่อนจากต้นฉบับภาษาจีนอยู่มากเพราะมีการข้ามภาษาและข้ามวัฒนธรรมหลายครั้งและสำนักของยาขอบมีการย่อเนื้อหาลงไปอีก ส่วนสำนักของเนียนและสาด กูรมะโรหิตแปลจากต้นฉบับภาษาจีนโดยตรง เนื้อหาจึงค่อนข้างครบถ้วนกว่า

ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยกับฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทองเพราะสามารถเทียบข้อความระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนได้

ผู้วิจัยเลือกส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นหัวข้อหลักในการวิจัยไวยากรณ์จีนครั้งนี้ เพราะส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เทียบเคียงกับภาษาไทยได้บ้างแต่ไม่ครบถ้วนจึงอาจทำให้ผู้เรียนชาวไทยละเอียดหรืออนุমানว่าจะเข้าใจได้ง่าย ผู้วิจัยจึงศึกษาลักษณะการถ่ายทอดความหมาย โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้จากต้นฉบับจินผิงเหมย กับสำนักแปลดอกเหมยในแจกันทอง เพื่อประโยชน์ในการเสนอแนะแนวทางการแปลและการสอนส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาการใช้ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยกับฉบับ

แปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทอง

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย

กับฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทอง

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในรูปปฏิเสธสามารถถอดความเป็นภาษาไทยโดยรักษาโครงสร้างได้

1.3.2 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในรูปบอกเล่ามักถอดความเป็นภาษาไทยในรูปแบบโครงสร้างอื่น

1.4 ขอบเขตของการศึกษาเปรียบเทียบ

- 1.4.1 ศึกษาตัวบทต้นฉบับนวนิยายจีนจินผิงเหมย (กุ่ป๋นจินผิงเหมย 《古本金瓶梅》) ที่ลงชื่อผู้แต่งว่าเซี่ยวเซี่ยวเซิง (笑笑生 Xiàoxiàoshēng) พิมพ์โดยบริษัทการพิมพ์ ช่างไห่ชิงยววิน (上海卿云图书公司 Shàng hǎi qīng yún tú shū gōng sī) ค.ศ. 1926 เดือนเมษายน จำนวน 62 ตอนครึ่ง (758หน้า) (จาก 100 ตอน)
- 1.4.2 สำนวนแปลดอกเหมยในแจกันทอง ผู้แปลคือเนียนและสด гурมะโรหิต ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์แสนสุข ระหว่างปี พ.ศ. 2496 - เดือนตุลาคม 2498 เทียบเท่าจำนวน 62 ตอนครึ่ง

1.5 ขั้นตอนการวิจัย

- 1.5.1 ค้นคว้ารวบรวมและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- 1.5.2 ศึกษาโครงสร้างทางไวยากรณ์ของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้
- 1.5.3 เปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยกับความที่แสดงความหมายลักษณะเดียวกันในฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทอง
- 1.5.4 จัดทำรูปเล่มวิทยานิพนธ์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 ทำให้เข้าใจลักษณะโครงสร้างภาษาไทยในฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทองที่สามารถใช้สื่อความเทียบเคียงกับส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนกลางจากนวนิยายจีนจินผิงเหมย
- 1.6.2 เป็นแนวทางการแปลส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นภาษาไทย
- 1.6.3 เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนชาวไทย

1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น

- 1.7.1 การถอดเสียงภาษาจีนด้วยอักษรภาษาไทยในวิทยานิพนธ์นี้ใช้เกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๐
- 1.7.2 วิทยานิพนธ์นี้จะใช้สัญลักษณ์ v แทนกริยา (动词) o แทนกรรม (宾语) c แทนส่วนเสริมกริยา (补语)

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

นวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นนวนิยายที่สะท้อนวิถีชีวิตผู้คนและภาษาที่ใช้ในตอนปลายสมัยราชวงศ์หมิง ดังนั้นการศึกษาไวยากรณ์ภาษาจีนในนวนิยายจีนจินผิงเหมยจึงเป็นการศึกษาประวัติศาสตร์ทางภาษาสมัยราชวงศ์หมิงตอนปลาย นวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมและมีคุณค่าแก่สังคมหลายด้าน จึงมีผู้สนใจศึกษาวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยไว้หลายด้าน

2.1 สภาพการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในประเทศจีน

นวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นหนังสือต้องห้ามมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิง (พัซซี่ ตั้งยีนยง, 2555:146) ต่อมาประธานเหมาเจ๋อตงสนับสนุนให้คณะกรรมการของพรรคคอมมิวนิสต์ศึกษานวนิยายจีนจินผิงเหมยเพื่อเรียนรู้วิธีดำเนินการทางเศรษฐกิจของปลายสมัยราชวงศ์หมิง จึงอนุญาตให้ตีพิมพ์นวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นทางการเมื่อ ค.ศ. 1957 ซึ่งการตีพิมพ์นวนิยายจีนจินผิงเหมยครั้งนี้เสมือนการปลดสถานะหนังสือต้องห้ามของนวนิยายจีนจินผิงเหมย การวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยจึงเริ่มต้นอย่างเป็นทางการได้อีกครั้ง (黄霖, 2008: 359-360)

การวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในประเทศจีน เริ่มต้นในปี ค.ศ.1962 ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยออกเป็น 2 ช่วงตามปริมาณเรื่องการวิจัย คือ ช่วงเริ่มต้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962-1984 และช่วงที่สองคือ ค.ศ. 1985-2013 (ศึกษาจากจำนวนบทความที่ปรากฏในฐานข้อมูลวิชาการ CNKI)

ช่วงเริ่มต้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962-1984 การวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในช่วงนี้มีจำนวนเรื่องการวิจัยไม่มากคือ มีจำนวนเรื่องการวิจัยมากที่สุด 16 เรื่องในปี ค.ศ.1980 และมีจำนวนน้อยสุดเพียง 1 เรื่องในปี ค.ศ.1964 การวิจัยในช่วงนี้จะมีการวิจัยด้านวรรณคดีในลักษณะการค้นคว้าเกี่ยวกับสำนวนและผู้แต่งของนวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นหลัก การวิจัยทางภาษาเริ่มต้นฉบับแรกในปี ค.ศ. 1981 การวิจัยเกือบทั้งหมดจะตีพิมพ์เป็นบทความในนิตยสารหรือวารสารเท่านั้น

การวิจัยในช่วงเริ่มต้นมีความถี่ของจำนวนเรื่องการวิจัยต่อปีไม่สม่ำเสมอ กล่าวคือ ในช่วงปี ค.ศ. 1963-1978 เป็นเวลา 16 ปี มีการวิจัยเพียง 1 เรื่องในปี ค.ศ. 1964 เพราะนักวิจัยได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งใหญ่ในปี ค.ศ. 1966-1976 ที่มุ่งกวาดล้างระบบ

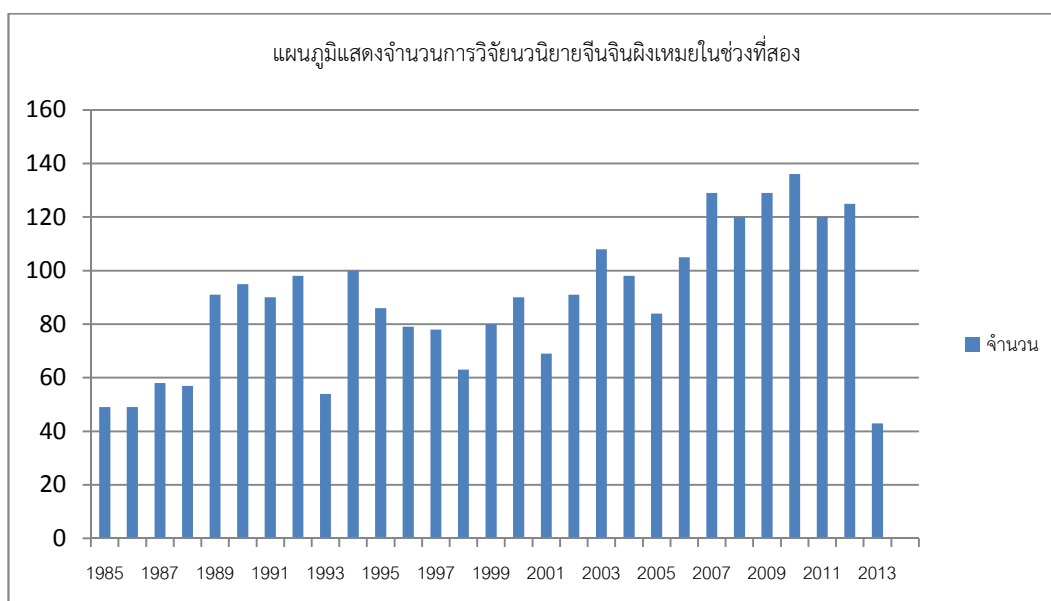
ชนชั้นในสังคมจีนและหลังเหตุการณ์ปฏิวัติครั้งใหญ่ปี ค.ศ. 1979 การวิจัยจึงมีแนวโน้มของจำนวนเรื่องการวิจัยต่อปีมากขึ้น ดังแสดงให้เห็นในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในช่วงเริ่มต้น

ปี ค.ศ.	1962	1964	1979	1980	1981	1982	1983	1984
จำนวน	2	1	6	16	15	10	10	10

ช่วงที่สอง คือ ค.ศ. 1985-2013 เรื่องการวิจัยมีจำนวนมากกว่าช่วงเริ่มต้น คือ มีจำนวนการวิจัยมากที่สุด 136 เรื่องในปี ค.ศ. 2010 ต่ำสุด 49 เรื่องในปี ค.ศ. 1985 และปี ค.ศ. 1986 การวิจัยในช่วงที่สองจะมีทั้งบทความในวารสารและวิทยานิพนธ์ทำให้การเผยแพร่ความรู้ที่ได้จากการวิจัยสะดวกและหาข้อมูลได้ง่ายขึ้น

แผนภูมิที่ 1 แผนภูมิแสดงจำนวนการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในช่วงที่สอง

เมื่อแยกประเภทการวิจัยพบว่างานวิจัยด้านวรรณคดีจีน จะมีจำนวนเรื่องวิจัยมากที่สุด คือ 2,193 เรื่อง และเรื่องวิจัยด้านภาษาจีนเป็นอันดับที่สอง คือ 233 เรื่อง อันดับที่สาม วรรณกรรมโลก 34 เรื่อง อันดับที่สี่งานบริการทั่วไป 27 เรื่อง อันดับที่ยี่ห้ารายงานสภาพการณ์หนังสือและห้องสมุด ดิจิตอล 25 เรื่อง ประเภททฤษฎีศิลปวรรณกรรม 24 เรื่อง ประเภทภาษาต่างประเทศ 23 เรื่อง

ประวัติศาสตร์จีนยุคโบราณ 22 เรื่อง อุปรากรภาพยนตร์และศิลปะโทรทัศน์ 16 เรื่อง การท่องเที่ยว 15 เรื่อง สรุปลั้ได้ดังตารางด้านล่าง

ตารางที่ 2 ตารางแสดงจำนวนการวิจัยนวนิยายจีนจินผิงเหมยในด้านต่างๆ

ด้านการวิจัย	จำนวน
วรรณคดีจีน (中国文学)	2,193
ภาษาจีน (中国语言文字)	233
วรรณกรรมโลก (世界文学)	34
งานบริการทั่วไป (一般服务业)	27
รายงานสภาพการณ์หนังสือและห้องสมุดดิจิทัล (图书情报与数字图书馆)	25
ทฤษฎีศิลปะวรรณกรรม (文艺理论)	24
ภาษาต่างประเทศ (外国语言文字)	23
ประวัติศาสตร์จีนยุคโบราณ (中国古代史)	22
อุปรากรภาพยนตร์และศิลปะโทรทัศน์ (戏剧电影与电视艺术)	16
การท่องเที่ยว (旅游)	15
ศิลปะพุ่กันจีนและการแกะสลักลายกับการถ่าย ภาพยนตร์ (美术书法雕塑与摄影)	11
การศึกษาระดับมัธยมศึกษา (中等教育)	9

(ข้อมูลจาก 中国知网 www.cnki.net ณ วันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2556)

2.2 ความเป็นมาของนวนิยายจีนจินผิงเหมย

นวนิยายจีนจินผิงเหมยคาดการณ์ว่าเขียนขึ้นในราวปี ค.ศ. 1592 (ตอนปลายสมัยราชวงศ์หมิง) โดยหลันหลิงเซี่ยวเซี่ยวเซิง (兰陵笑笑生 Lánlíngxiàoxiàoshēng) การทำสำเนา มี 2 ลักษณะ คือ การคัดลอกและการพิมพ์ การเผยแพร่ในช่วงแรกจะเป็นการคัดลอกนวนิยายแล้วส่งต่อกันไป ซึ่งเป็นที่มาของ ฉบับคัดลอก (抄本 chāoběn) โดยฉบับนี้ ปัจจุบันน่าจะหาได้ยากมาก จุดเด่นของฉบับนี้ คือ มีภาษาถิ่นซันตงเป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้ไม่รู้จักภาษาถิ่นซันตงอ่านนวนิยายสำนวนนี้ได้ยาก

ภายหลังมีการจัดประเภทฉบับสำเนาที่ใช้รูปแบบการพิมพ์ 3 ประเภท ดังนี้ ฉบับฉือฮว่า (词话本 cǐhuàběn) ฉบับฉงเจิน (崇祯本 Chóngzhēnběn) และฉบับจางจู่ผิงผิงเป็น (张竹坡评本 Zhāngzhúpō píngběn) (黄霖, 2008: 21)

ฉบับฉือฮว่าหรือจินผิงเหมยฉือฮว่า (金瓶梅词话 Jīnpíngméi cǐhuà) เป็นฉบับที่ได้นำต้นฉบับที่คัดลอกถ่ายมือมาพิมพ์ในปี ค.ศ. 1617 โดยตงอู่จงจู่เค่อ (东吴弄珠客 Dōngwúnòngzhūkè) ฉบับฉือฮว่าเป็นฉบับที่ได้รับความนิยมในการศึกษาวิจัยในวงวิชาการ ฉบับที่สำคัญของนวนิยายจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่ามีชื่อเต็มว่า ซินเค่อจินผิงเหมยฉือฮว่า (新刻金瓶梅词话) มีสำนวนที่สำคัญทั้งหมด 3 ฉบับ คือ

- (1) ฉบับที่ปัจจุบันเก็บไว้ในพิพิธภัณฑสถานพระราชวังโบราณในกรุงไทเป (台北“故宫博物院”) คือ ซินเค่อจินผิงเหมยฉือฮว่าที่ตีพิมพ์ในรัชศกวันลี่ ราชวงศ์หมิง
- (2) ฉบับที่เก็บไว้ในหอจี้กัันวัดรินโนจิที่ภูเขาชิโกะประเทศญี่ปุ่น (日光山轮寺慈眼堂)
- (3) ฉบับที่เก็บไว้ในหอเซโซซุตระกูลโมริที่ภูเขาโทซุประเทศญี่ปุ่น (德山毛利氏栖息堂) (黄霖, 2008: 21)

ฉบับฉงเจิน คือ นวนิยายจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่าที่ตัดส่วนของโคลงกลอนออก ปรับแก้ให้อ่านได้ง่ายขึ้นและมีรูปภาพแทรกในแต่ละบท นวนิยายจินผิงเหมยฉบับฉงเจินชื่อเต็มว่า ซินเค่อซิวเซียงฟิงผิงเยวี่ยนเป็นจินผิงเหมย (新刻绣像批评原本金瓶梅) มีสำนวนที่สำคัญทั้งหมด 8 ฉบับ คือ

- (1) ฉบับที่เก็บไว้ในตระกูลหวังที่ทงโจว (通州王(孝慈)氏)
- (2) ฉบับที่เก็บไว้ในหอสมุดมหาวิทยาลัยปักกิ่ง (北京大学图书馆)
- (3) ฉบับที่เก็บไว้ในหอสมุดมหาวิทยาลัยเทนริ ประเทศญี่ปุ่น (日本天理大学图书馆)
- (4) ฉบับที่เก็บไว้ในหอสมุดประชาชนเมืองเทียนจิน (天津市人民图书馆)
- (5) ฉบับที่เก็บไว้ในหอสมุดเซียงไฮ้ (เล่ม ก) (上海图书馆甲本)
- (6) ฉบับที่เก็บไว้ในหอสมุดเซียงไฮ้ (เล่ม ข) (上海图书馆乙本)
- (7) ฉบับที่เก็บไว้ในคลังเอกสารคณะรัฐมนตรีญี่ปุ่น (日本内阁文库)
- (8) ฉบับที่เก็บไว้ในหอสมุดเมืองหลวง (首都图书馆) (黄霖, 2008: 22)

ฉบับจางจู่ผิงผิงเป็น คือฉบับที่จางจู่ผิง (张竹坡) นำฉบับฉงเจินมาเรียบเรียงใหม่ในสมัยราชวงศ์ชิง ปรับแก้และอธิบายรายละเอียดเพิ่มขึ้น โดยฉบับจางจู่ผิงผิงเป็นเป็นต้นฉบับของสำนวนที่แพร่หลายในวงนักอ่านปัจจุบัน โดยฉบับจางจู่ผิงผิงเป็นมีชื่อเต็มคือ เกาเฮ่อถั่งฟิงผิงฉือฉือจินผิงเหมย (皋鹤堂批评第一奇书金瓶梅) (黄霖, 2008: 30-62) เนื่องจากฉบับฉงเจินมีความใกล้เคียงกับฉบับจางจู่ผิงผิงเป็น เมื่อเปรียบเทียบฉบับฉือฮว่ากับฉบับจางจู่ผิงผิงเป็น จะพบข้อแตกต่าง ดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบความต่างของฉบับฉือฮว่าและฉบับจางจู่ผิงผิงเป็น

ฉบับฉือฮว่า	ฉบับจางจู่ผิงผิงเป็น
1. บทเพลงที่ปรากฏกลองจองสัมพันธ์และสามารถนำมาขับร้องได้	1. บทเพลงที่ปรากฏถูกแก้ไขปรับปรุงเพื่อสื่อความ แต่ขับร้องไม่ได้
2. ในตอนเริ่มเรื่อง เป็นเรื่องราวของวีรบุรุษอยู่ซงฆ่าเสื่อ	2. ในตอนเริ่มเรื่อง เป็นเรื่องราวของตัวเองซีเหมินซิง
3. เรื่องราวในแต่ละตอนจะไม่ค่อยสอดคล้องกัน เนื่องจากเหตุผลในการอนุรักษ์ให้ใกล้เคียงฉบับดั้งเดิมเป็นหลัก	3. เรื่องราวในแต่ละตอนจะสอดคล้องกัน เนื่องจากได้รับการปรับปรุงและเรียบเรียงใหม่
4. เรื่องราวคลุมเคลือสับสนและมีตัวอักษรจีนโบราณจำนวนมาก	4. เรื่องราวชัดเจนและมีตัวอักษรจีนจำนวนมากที่ได้รับการปรับให้เข้ากับอักษรจีนยุคปัจจุบัน

โดยทั่วไปนวนิยายจีนจินผิงผิงจะมีการบรรยายบทศรย์ แต่มีสำนวนฉบับหนึ่งซึ่งเป็นฉบับที่ปรับแก้จากฉบับจางจู่ผิงผิงเป็นฉบับที่ปราศจากบทศรย์ (洁本 Jiéběn) มีชื่อเป็นภาษาจีนว่า *กุ่ป๋ินจินผิงผิง* ตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1926 (黄霖, 2008: 67) ภาษาที่พบในต้นฉบับภาษาจีนฉบับนี้สะท้อนภาษาจีนยุคใกล้จากปลายราชวงศ์หมิงของต้นฉบับดั้งเดิมและภาษาจีนยุคปัจจุบันในปีค.ศ. 1926 เพราะมีการปรับปรุงสำนวนต้นฉบับเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของนวนิยายได้โดยง่าย การปรับปรุงแต่ละครั้งมักปรากฏทั้งภาษาต้นฉบับก่อนหน้าและภาษาของช่วงเวลาที่มีการปรับแก้ผสมกัน ดังนั้นนวนิยายจีนจินผิงผิงที่ตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1926 จึงน่าจะประกอบไปด้วยภาษาจีนยุคใกล้ของต้นฉบับก่อนหน้าและภาษาจีนปัจจุบันของปี ค.ศ. 1926 นอกจากนี้ นวนิยายจีนจินผิงผิงยังมีความแพร่หลายในระดับนานาชาติ มีการแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษารัสเซีย ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส และภาษาไทย เป็นต้น (杨鸿儒, 2007: 23-24)

2.3 นวนิยายจีนจินผิงผิงกับฉบับแปลภาษาไทย

นวนิยายจีนจินผิงผิงมีสำนวนแปลภาษาไทย 2 สำนวนคือ สำนวนแปล*บุปผาในกุณฑีทอง*ของยาขอบและสำนวนแปล*ดอกเหมยในแจกันทอง*ของเนียนและสด กุระมะโรหิต สำนวนแปล*บุปผาในกุณฑีทอง* เป็นผลงานแปลชิ้นสุดท้ายของยาขอบ ซึ่งเป็นนามปากกาของโชติ แพร่พันธุ์ นักหนังสือพิมพ์ นักเขียน และนักแปลที่มีชื่อเสียง สำหรับสำนวนแปล*ดอกเหมยในแจกันทอง*นั้น สด กุระมะโรหิต สามีนของเนียน กุระมะโรหิต ได้กล่าวถึงสำนวนแปล*ดอกเหมยในแจกันทอง*ว่า

“บรรณาธิการเจ้าของหนังสือพิมพ์แสนสุขได้มาขอให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องให้ ข้าพเจ้าบอกว่า ข้าพเจ้ายังปลื้มตัวจากเรื่องที่กำลังเขียนค้างอยู่ไม่ได้ จึงอยากให้นิพนธ์บรรยายข้าพเจ้าแปลเรื่อง จินผิงเหมยลงไปแทนก่อน หนังสือพิมพ์แสนสุขตกลง จินผิงเหมยวรรณคดียอดเยี่ยมของจีนยุค สุโขทัยจึงได้ถูกถ่ายถอดแปลออกมาเป็นพากย์ไทย จากต้นฉบับภาษาจีนเก่าในชื่อเรื่องของ ดอกเหมยในแจกันทอง (ซึ่งลงพิมพ์ไม่จบเพราะมีความไม่สะดวกเกิดขึ้นทางเจ้าของหนังสือพิมพ์) เรื่องจินผิงเหมยเป็นวรรณคดีชุดยอดเยี่ยม 1 ใน 4 เรื่องของจินโบราณ ซึ่งได้แปลเป็นไทยแล้วสาม เรื่อง คือ 1. สามก๊ก 2. ซ้องกั๋ง 3. ไชอิ๋ว ยังขาดอยู่ที่ไม่ได้แปล ก็คือเรื่องจินผิงเหมยนี้ นิพนธ์ได้เคย ประมวลไว้ตั้งแต่สมัยอยู่ปักกิ่งด้วยกันว่า จะพยายามแปลออกมาเป็นภาษาไทย จะได้ครบชุด 4 เรื่อง เสียที เมื่อสมัยข้าพเจ้าทำหนังสือพิมพ์เอกชนก็เคยคิดจะแปล จินผิงเหมย แต่มิตรสหายบางคนอยาก อ่านซ้องกั๋งแทนที่จะเป็น จินผิงเหมย ด้วยเหตุนี้จินผิงเหมยจึงค้างเติ่งอยู่เรื่อยมา จนถึงสมัย หนังสือพิมพ์แสนสุข” (ยาขอบ, 2539: 5)

สด กุระมะโรหิตเป็นนักเขียนนักแปลที่มีชื่อเสียงและเป็นสามีของเนียน กุระมะโรหิต(ผู้แปล นวนิยายจีนจินผิงเหมยในสำนวนแปลดอกเหมยในแจกันทอง) การแปลของเนียนเป็นการแปลที่มีความเข้าใจในพื้นที่หลังทางวัฒนธรรมของประเทศจีนและภาษาจีน เมื่อแปลเป็นไทยแล้วก็อ่านง่ายและ เข้าใจ เพราะคุณเนียนเรียนที่เมืองจินแต่ชั้นเทียบชั้นมัธยมจนจบปริญญาตรีอักษรศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกวรรณคดี ที่มหาวิทยาลัยเยียนจิง (燕京大学) กรุงปักกิ่ง (北京) (ค.ศ. 1925- 1931) และ ศึกษาภาษาไทยเพิ่มเติม (รสริน สิริเลิศศักดิ์สกุล, 2549: 15-16) เนียนจึงมีความเชี่ยวชาญทั้ง ภาษาไทยและภาษาจีนเป็นอย่างดี

เนียน กุระมะโรหิตแปลนวนิยายจีนจินผิงเหมยลงในหนังสือพิมพ์แสนสุขในช่วงปี พ.ศ. 2496- 2498 สำนวนแปลดอกเหมยในแจกันทอง ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับโชติ แพร่พันธุ์ แปลนวนิยายจีน จินผิงเหมยสำนวนแปลบุปผาในกุณฑีทอง โดยสองสำนวนแปลนี้มีความต่างกัน 3 ข้อ ดังนี้

(1) ปริมาณการแปล เมื่อเทียบกับนวนิยายจีนจินผิงเหมยต้นฉบับภาษาจีนแล้ว สำนวนแปล ดอกเหมยในแจกันทองแปลราว 62 ตอนครึ่ง ซึ่งจบที่การตายของหลี่ผิงเอ๋อ (李瓶儿 Lǐpíng' ér) อนุภรรยาคนที่หกของซีเหมินซิง (西门庆 Xīménqìng) แต่สำนวนแปลบุปผาในกุณฑีทองแปลราว 25 ตอน ซึ่งจบที่การตายของซ่งฮุ่ยเหลียน (宋惠连 Sònghuì lián) คู่รักของซีเหมินซิงแต่เป็นภรรยา ของหลายหวัง (来旺儿 Láiwàng' er) ได้กับใช้ของซีเหมินซิง) จึงพูดได้ในภาพรวมว่า นวนิยายจีน จินผิงเหมยเป็นนวนิยายที่ยังไม่ได้รับการแปลอย่างครบถ้วน แต่ฉบับแปลดอกเหมยในแจกันทองมี ปริมาณแปลมากกว่าบุปผาในกุณฑีทอง

(2) การตีพิมพ์ สำนวนแปลดอกเหมยในแจกันทองเป็นนวนิยายแปลที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ราย สัปดาห์แสนสุข ระหว่างปีที่ 3 ฉบับที่ 80 ประจำวันที่ 22 มีนาคม 2496 – ปีที่ 5 ฉบับที่ 212 ประจำ วันที่ 2 ตุลาคม 2498 โดยเนียนและสด กุระมะโรหิต ส่วนสำนวนแปลบุปผาในกุณฑีทอง ของยาขอบ

เป็นฉบับที่มีการตีพิมพ์เป็นหนังสือนวนิยายแปลและตีพิมพ์ซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง จึงถือได้ว่า *บุปผาในกุณฑี* ที่องสามารถรักษาความสมบูรณ์ของสำเนาได้มากกว่า *ดอกเหมยในแจกันทอง* เพราะหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์แสนสุขเป็นหนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์เมื่อ 60 ปีก่อน ปัจจุบันสภาพของกระดาษหนังสือพิมพ์หลุดล่อนและขาดหายบ้าง เนื้อหาของสำนวนแปลนี้จึงไม่ค่อยสมบูรณ์ แต่สำนวนแปล *บุปผาในกุณฑี* ที่องมีการตีพิมพ์ใหม่ จึงยังคงความสมบูรณ์ของเนื้อหาไว้ได้มากกว่า

(3) ต้นฉบับที่นำมาแปล เนียน กุรมะโรหิตได้แปลมาจากต้นฉบับภาษาจีนโดยตรงจึงคาดว่าแปลมาจากฉบับ *กุเป็นจินผิงเหมย* ส่วนของยาขอบแปลมาจาก “Chin P’ing Mei” ของเบอร์นาร์ด เมียล (Bernard Miall)

ผู้วิจัยได้ไล่เรียงลำดับตอนเพื่อพิสูจน์หาต้นฉบับที่คุณเนียนใช้แปล โดยเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจีน *จินผิงเหมย* ฉบับภาษาจีนปัจจุบัน² *กุเป็นจินผิงเหมย* และ *ดอกเหมยในแจกันทอง* ทำให้ทราบว่า ฉบับที่เนียนแปล มาจากฉบับ *กุเป็นจินผิงเหมย* ดังตารางที่ปรากฏต่อไปนี้

² นวนิยายจีน *จินผิงเหมย* ฉบับนี้เป็นฉบับที่ใช้ภาษาจีนปัจจุบัน เผยแพร่สำเนาที่ www.hengyan.com

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจินจินผิงเหมย กุ่เป็นจินผิงเหมยและ
ดอกเหมยในแจกันทอง

จินผิงเหมย	กุ่เป็นจินผิงเหมยและ ดอกเหมยในแจกันทอง
第一回 西门庆热结十弟兄 武二郎冷遇亲哥嫂	第一回 西门庆热结十兄弟 武二郎冷遇亲哥嫂 บทที่หนึ่ง ซีเหมินชิงกับเพื่อนรวมสิบคนทำสัตย์สาบานเป็น พี่น้องกันด้วยความครึกครื้น หู่เอ้อหลงเข้าพบพี่สะใภ้ด้วย อาการสำรวม ³
	第二回 永福寺高僧祥梦 大和楼义弟赠言 บทที่สอง พระภิกษุทำนายฝันประหลาด ณ วัดหย่งฝูลือ น้องชาย ตักเตือนพี่ที่เหลาด้าโหลว
	第三回 花子虚大闹李院子 应伯爵暗访王茶坊 บทที่สาม ฮวาจื่อซูก่อการโกลาหลที่โรงโสเภณีแห่งลี ยั้งไปจ้วย ลอบไปสืบข้อความที่ร้านน้ำชาแห่งหวาง
	第四回 游地府桌二家归阴 听道情应伯爵受骂 บทที่สี่ นางโจเอ้อเจียไปเที่ยวเมืองผีก่อนเสียชีวิต ยั้งไปจ้วย ฟังคำสวดของเต้าสี่เลยโดนด่า
第二回 俏潘娘帘下勾情 老王婆茶坊说技	第五回 裁寿衣金莲入套 卖雪梨郗哥遭殃 บทที่ห้า นางพานจินเหลียนเย็บเสื้อศพ ต้องอุบาย เด็กยุ่นเกอขายลกหลี สปโซคร้าย
第三回 定挨光王婆受贿 设圈套浪子私挑	
第四回 赴巫山潘氏幽欢 闹茶坊郗哥义愤	
第五回 捉奸情郗哥定计 饮鸩药武大遭殃	第六回 捉奸情郗哥定计 饮鸩药武大遭殃 บทที่หก ยุ่นเกอวายแผนการฉ้อจับชายชู้ หู่ต้ามลายชนม์ด้วยยาพิษ
第六回 何九受贿瞒天 王婆帮闲遇雨	第七回 何九受贿瞒天 王婆帮闲遇雨 บทที่เจ็ด หวาเหอจิวรับสินบลปิดความร้าย ยายหวางโผซ่างทำชั่วเลยโดนฝน
第七回 薛媒婆说娶孟三儿 杨姑娘气骂张四舅	第八回 薛媒婆说娶孟三姐 杨姑娘气骂张四舅 บทที่แปด นางชวยเส้าเป็นแม่สื่อให้นางเมิ่งซาน นางหยางกวนีเยิงจาระนัยด่า จางสี่จิว

³ ชื่อตอนภาษาไทยที่ปรากฏทั้งหมดเป็นการสะกดตามต้นฉบับดอกเหมยในแจกันทอง

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจินจินผิงเหมย กุ่เป็นจินผิงเหมยและ
ดอกเหมยในแจกันทอง (ต่อ)

จินผิงเหมย	กุ่เป็นจินผิงเหมยและ ดอกเหมยในแจกันทอง
第八回 盼情郎佳人占鬼卦 烧夫灵和尚听淫声	第九回 占鬼卦暗卜红绣鞋 烧夫灵巧露青纱帐 บทที่เก้า รองเท้าสีแดงใช้แทนไม้เสียบทนาย มุงผ้าสีเขียวเผยความลับในพิธีเผาป้ายวิญญาณ
第九回 西门庆偷娶潘金莲 武都头误打李皂隶	第十回 西门庆偷娶潘金莲 武都头误打李皂隶 บทที่สิบ ซีเหมินชิงแอบแต่งงานพานจินเหลียนเข้าบ้าน หู่สงบันคาลโทษะทุบตีจำศาลแข่งลิ้ถึงแก่ความตาย
第十回 义士充配孟州道 妻妾玩赏芙蓉亭	第十一回 义士充配孟州道 妻妾玩赏芙蓉亭 บทที่สิบเอ็ด ผู้ซื้อสัตว์กล้าหาญต้องถูกส่งตัวไปเป็นนักโทษที่ เมืองเมิ่งโจว ซีเหมินชิงกับภรรยาใหญ่น้อยเลี้ยงรื่นเริงกันบน แก่งริมสระบัว
第十一回 潘金莲激打孙雪娥 西门庆梳笼李桂姐	第十二回 潘金莲激打孙雪娥 西门庆梳笼李桂姐 บทที่สิบสอง นางพานจินเหลียนทำการปันจนนางซุนส่วย เอ๋อโบายตี ซีเหมินชิง เปน ผู้ประเดิม นางหลี่กู่เจี๋ย
第十二回 潘金莲私仆受辱 刘理星魔胜求财	第十三回 潘金莲私仆受辱 刘理星魔胜求财 บทที่สิบสาม นางพานจินเหลียนเป็นชู้กับเด็กรับใช้ในบ้าน พ้อมดแข่งหลวทำเสน่ห์ยาแฝดเพื่อเงินรางวัล
第十三回 李瓶姐墙头密约 迎春儿隙底私窥	第十四回 李瓶姐墙头密约 迎春儿隙底私窥 บทที่สิบสี่ นางหลี่ผินเอ๋อลอบนัดชู้ป็นขำมกำแพง นางหยิงซุนเอ๋อเจาะช่องฝาตุรูปประหลาด
第十四回 花子虚因气丧身 李瓶儿迎奸赴会	第十五回 花子虚因气丧身 李瓶儿迎奸赴会 บทที่สิบห้า ฮวาจื่อชู่เสียชีวิตต้องเข้าใจตาย นางหลี่ผินเอ๋อเทครัวล่อชายชู้
第十五回 佳人笑赏玩灯楼 狎客帮嫖丽春院	第十六回 佳人笑赏玩灯楼 狎客帮嫖丽春院 บทที่สิบหก คนทั้งสองชมโคมไฟ..... ⁴ เต็ง เที่ยวทั้งสี่ซุมนุมนรื่นเริงที่โรงโสเภณี
第十六回 西门庆择吉佳期 应伯爵追欢喜庆	第十七回 赠沉香盖新房 借解粽商议亲事 ข้อมูลขาดหาย

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจินจินผิงเหมย ภู่เป็นจินผิงเหมยและ
ดอกเหมยในแจกันทอง (ต่อ)

จินผิงเหมย	ภู่เป็นจินผิงเหมยและ ดอกเหมยในแจกันทอง
第十七回 宇给事劾倒杨提督 李瓶儿许嫁蒋竹山	第十八回 宇给事劾倒杨提督 蒋太医入赏李二娘 บทที่สิบแปด หยู่จี้สื่อกล่าวโทษหยางถี้ตู้ เจียงจู่ชานแต่งเข้าบ้านนางหลี่ผิงเอ๋อ
第十八回 赂相府西门脱祸 见娇娘敬济销魂	第十九回 赂相府嫁祸贾廉 游花园裁情敬济 บทที่สิบเก้า ซีเหมินชิงติดสินบลโยนบาปให้เจียงเหลียน นางพานจินเหลียนทอดสะพานให้เงินจิ้งจี้
第十九回 草里蛇逻打蒋竹山 李瓶儿情感西门庆	第二十回 讨假债唆使草里蛇 恋旧情吃着马鞭子 บทที่ยี่สิบ ซีเหมินให้เจา “งูในหญ้า” ไปทวงหนี้แก้ นางหลี่ผิงเอ๋อหวนหาถ่านไฟเก่าถูกโอบด้วยแข้งม้า
第二十回 傻帮闲趋奉闹华筵 痴子弟争锋毁花院	第二十一回 俊帮闲趋奉闹华筵 痴子弟争风毁花院 บทที่ยี่สิบเอ็ด พวกเพื่อนร่วมสนุกประชุมฉลองพิธีแต่งงาน ใหม่ ซีเหมินชิงทลายโรงโสเภณีเพราะฤทธิ์หิ้ง
第二十一回 吴月娘扫雪烹茶 应伯爵替花邀酒	第二十二回 吴月娘扫雪烹茶 应伯爵替花邀酒 บทที่ยี่สิบสอง นางหุ่ยววยเหนียง บูชาฟ้าดินเพื่อให้สามีกลับ ใจประพุดิติ ยิงโป้จ้วยใช้ลั่นชักชวนเพื่อนไปเที่ยวเล่น เสเพล
第二十二回 蕙莲儿偷期蒙爱 春梅姐正色闲邪	第二十三回 蕙莲背夫感病 春梅姐正色闲邪 บทที่ยี่สิบสาม นางห้อยเหลียนจากผิวเลยเป็นไข้ใจ นางซุนเหมยโกรธตำเจ้าชู้ไก่อแจ้
第二十三回 赌棋枰瓶儿输钞 觑藏春潘氏潜踪	第二十四回 赌棋枰瓶儿输钞 行酒令潘氏含羞 บทที่ยี่สิบสี่ การพนันหมากรุกทำให้นางหลี่ผิงเอ๋อต้องเสีย ทรัพย์ การแข่งขันเล่านิทานทำให้นางพานจินเหลียนต้อง อับยศ
第二十四回 敬济元夜戏娇姿 惠祥怒詈来旺妇	第二十五回 敬济元夜戏娇姿 惠祥怒骂来旺妇 บทที่ยี่สิบห้า เงินจิ้งจี้หยอกล้อหญิงในบ้าน นางหอยเลียงโกรธตำเพื่อนคนไข้
第二十五回 吴月娘春昼秋千 来旺儿醉中谤仙	第二十六回 吴月娘春画秋千 来旺儿醉中谤仙 บทที่ยี่สิบหก นางหุ่ยววยเหนียงชวนพวกไปเล่นชิงช้าในฤดู ชุนเทียน ไหลหว่างเอ๋อเมาสุราอาระวาดเพราะฤทธิ์หิ้ง

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจินจินผิงเหมย กุ่เป็นจินผิงเหมยและ
ดอกเหมยในแจกันทอง (ต่อ)

จินผิงเหมย	กุ่เป็นจินผิงเหมยและ ดอกเหมยในแจกันทอง
第二十六回 来旺儿递解徐州 宋蕙莲含羞自缢	第二十七回 来旺儿递解徐州 宋蕙莲含羞自缢 บทที่ยี่สิบเจ็ด ไหลหว่างถูกปรักปรำ จนต้องโทษ จำขังที่ เมืองสุโจว นางห้อยเหลียนถูกส่อเสียดจนต้องผูกคอตาย ด้วยความเข้าใจ
第二十七回 李瓶儿私语翡翠轩 潘金莲醉闹葡萄架	第二十八回 李瓶儿私语翡翠轩 潘金莲醉闹葡萄架 บทที่ยี่สิบแปด นางหลี่ผินเอ้อกระซิบบอกความในใจที่ตรง เฉลียงหยก นางพานจินเหลียนเมาสุราสำแดงฤทธิ์ที่ได้ซุ่ม อู่
第二十八回 陈敬济微幸得金莲 西门庆糊涂打铁棍	第二十九回 陈敬济微幸得绣鞋 西门庆糊涂打铁棍 บทที่ยี่สิบเก้า เฉินจิงจีได้รองเท้าของนางโดยบังเอิญ ซีเหมินซิงลงทัณฑ์เกลี้ยก้วยด้วยโมหะ
第二十九回 吴神仙冰鉴定终身 潘金莲兰汤邀午战	第三十回 吴神仙细推冰鉴 潘金莲同浴兰汤 บทที่สามสิบ เซียนแซ่หวู่ทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าราวกับ ตาเห็น นางพานจินเหลียนยั่ววนใจผัวด้วยการใช้แป้ง ชะโลมกาย
第三十回 蔡太师擅恩锡爵 西门庆生子加官	第三十一回 蔡太师覃恩锡爵 西门庆生子加官 บทที่สามสิบเอ็ด ไซไท่ซือแต่งตั้งตำแหน่งยศ เพื่อสนอง ความดี ความชอบ ซีเหมินซิง ประสบ เอก สาร ด้วยการมี บุตรและได้รับตำแหน่งยศ
第三十一回 琴童儿藏壶构衅 西门庆开宴为欢	第三十二回 琴童儿藏壶构衅 西门庆开宴为欢 บทที่สามสิบสอง ฉินถงลักซ่อนป้านสุราทำให้เกิดเรื่องกิน ใจกันขึ้น ซีเหมินซิงจัดให้มีการกินเลี้ยงใหญ่เพื่อฉลองโชค ลาภ
第三十二回 李桂姐趋炎认女 潘金莲怀妒惊儿	第三十三回 李桂姐趋炎认女 潘金莲怀妒惊儿 บทที่สามสิบสาม นางหลีกุ้ยเจียยอมตัวเป็นบุตรบุญธรรม เพราะเห็นแก่ลาภ นางพานจินเหลียนแกล้งทำ ให้กวน เกอตกใจเพราะความริษยา

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจินจินผิงเหมย กุ่เป็นจินผิงเหมยและ
ดอกเหมยในแจกันทอง (ต่อ)

จินผิงเหมย	กุ่เป็นจินผิงเหมยและ ดอกเหมยในแจกันทอง
第三十三回 陈敬济失钥罚唱 韩道国纵妇争锋	第三十四回 陈敬济失钥罚唱 韩道国纵妇偷奸 บทที่สามสิบสี่ ฉินจิ้งจี้ร้องเพลงแพะโลมนางพานจิน เหลียน หานเต้ากว๋อส่งเสริมภรรยาให้รับรองซีเหมินซิง
第三十四回 献芳樽内室乞恩 受私贿后庭说事	第三十五回 献芳樽内室乞恩 受秘贿后庭说事 บทที่สามสิบห้า เพื่อขอความช่วยเหลือทำให้ของกำนัล เข้าทางหลังบ้าน พวกข้างในเริ่มพัวพันกับข้อราชการ เพราะเห็นแก่สินบล
第三十五回 西门庆为男宠报 仇 书童儿作女妆媚客	第三十六回 西门庆为男宠报讎 书童儿作女妆媚客 บทที่สามสิบหก ซีเหมินซิงแก้แค้นแทนเด็กคนใช้ ชู่ถงแต่งกายเป็นหญิงออกต้อนรับแขก ⁵
第三十六回 翟管家寄书寻女 子 蔡状元留饮借盘缠	第三十七回 翟管家寄书寻女子 蔡状元留饮借盘缠
第三十七回 冯妈妈说嫁韩爱 姐 西门庆包占王六儿	第三十八回 冯妈妈说嫁韩爱姐 西门庆包占王六儿 บทสามสิบเจ็ด นางเฟิงมาเป็นแม่สื่อให้หานไ้อ้เจีย ซีเหมินซิงเป็นชู้กับนางหวางลิวเอ๋อ
第三十八回 王六儿棒槌打捣 鬼 潘金莲雪夜弄琵琶	第三十九回 王六儿棒槌打捣鬼 潘金莲雪夜弄琵琶 บทที่สามสิบแปด นางพานจินเหลียนติดผี-ผาในคืนหิมะ ตก เต้าสื่อตั้งชื่อให้กวนเกอ เพื่อเป็นศิริมงคล
第三十九回 寄法名官哥穿道 服 散生日敬济拜冤家	第四十回 寄法名官哥穿道服 散生日敬济拜冤家
第四十回 抱孩童瓶儿希宠 妆丫鬟金莲市爱	第四十一回 抱孩童瓶儿希宠 妆丫鬟金莲市爱
第四十一回 两孩儿联姻共笑 嬉 二佳人愤深同气苦	第四十二回 两孩儿联姻共笑嬉 二佳人愤深同气苦 บทที่สามสิบเก้า เด็กทั้งสองหมั่นกันแต่ยังไม่รู้จักความ ซีเหมินซิงให้จุดพลุไฟเพื่อแสดงความมั่งคั่ง
第四十二回 逞豪华门前放烟 火 赏元宵楼上醉花灯	第四十三回 逞豪华门前放烟火 赏元宵楼上醉花灯
第四十三回 争宠爱金莲惹气 卖富贵吴月攀亲	第四十四回 争宠爱金莲惹气 卖富贵吴月攀亲

⁵ เนื่องจากสำนวนแปลดอกเหมยในแจกันทองมีการรวบตอนแปล บทที่สามสิบหกในดอกเหมยในแจกันทองเกิดจากการรวบตอนที่
สามสิบหกและสามสิบเจ็ดของ 古本金瓶梅 มาแปลเป็นตอนเดียวกันและจะปรากฏลักษณะรวบตอนแปลนี้ในบทต่อไปเช่นกัน

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจินจินผิงเหมย กุ่เป็นจินผิงเหมยและ
ดอกเหมยในแจกันทอง (ต่อ)

จินผิงเหมย	กุ่เป็นจินผิงเหมยและ ดอกเหมยในแจกันทอง
第四十四回 避马房侍女偷金 下象棋佳人消夜	第四十五回 避马房侍女偷金 下象棋佳人消夜
第四十五回 应伯爵劝当铜锣 李瓶儿解衣银姐	第四十六回 应伯爵劝当铜锣 李瓶儿解衣银姐
第四十六回 元夜游行遇雪雨 妻妾戏笑卜龟儿	第四十七回 元夜游行遇雪雨 妻妾戏笑卜龟儿
第四十七回 苗青贪财害主 西门枉法受赃	第四十八回 苗青贪财害主 西门枉法受赃 บทที่สี่สิบ เหมียวชิงสบคบผู้ร้ายฆ่านายเพราะความโลภ ซีเหมินชิงละเมิดกฎหมายเพราะแรงสินบน
第四十八回 弄私情戏赠一枝桃 走捷径探归七件事	第四十九回 一枝桃吓坏小孩儿 五百银压倒巡按事
第四十九回 请巡按屈体求荣 遇胡僧现身施药	第五十回 请巡按屈体求荣 遇梵僧现身施药 บทที่สี่สิบเอ็ด ข้าหลวงตรวจการต้องเชิญพ่ายแพ้เพราะแรง สินบน ผู้วิเศษมาปรากฏตัวและบำรุงกำลังแก่ซีเหมินชิง
第五十回 琴童潜听燕莺欢 玳安嬉游蝴蝶巷	第五十一回 琴童潜听芙蓉窗 玳安嬉游蝴蝶巷 บทที่สี่สิบสอง ฉินกงแอบฟังความลับภายในหน้าต่างนาง หวางลิวเอ๋อ ฉินจิ้งจี้ฉวยโอกาสและเล็ดนางพานจินเหลียน
第五十一回 打猫儿金莲品玉 斗叶子敬济输金	第五十二回 打猫儿金莲品茗 斗叶子敬济输金
第五十二回 应伯爵山洞戏春娇 潘金莲花园调爱婿	第五十三回 应伯爵坞内诳春娇 潘金莲园中遇爱婿
第五十三回 潘金莲惊散幽欢 吴月娘拜求子息	第五十四回 潘金莲推开婿儿 吴月娘拜求子息
第五十四回 应伯爵隔花戏金钏 任医官垂帐诊瓶儿	第五十五回 应伯爵隔花戏金钏 任医官垂帐诊瓶儿
第五十五回 西门庆两番庆寿旦 苗员外一诺送歌童	第五十六回 西门庆两番庆寿旦 苗员外一诺赠歌童
第五十六回 西门庆捐金助朋友 常峙节得钞傲妻儿	第五十七回 西门庆捐金助朋友 常峙节得钞傲妻儿 บทที่สี่สิบสาม ซีเหมินชิงไปอวยพรวันเกิดที่เมืองหลวง ฉางสื่อเจี้ยขอยืมเงินเพื่อนไปไ้อวดเมีย
第五十七回 开缘簿千金喜舍 戏雕栏一笑回嗔	第五十八回 开缘簿千金喜舍 戏雕栏一笑回嗔 บทที่สี่สิบสี่ ซีเหมินชิงปฏิเสธขอรณ์วัดเพื่อความสิริมงคล ฉินจิ้งจี้ลอบเกล้าเคลียนางพานจินเหลียนเมื่อมีโอกาส
第五十八回 潘金莲打狗伤人 孟玉楼周贫磨镜	第五十九回 潘金莲打狗伤人 孟玉楼周贫磨镜

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบชื่อตอนของนวนิยายจินจินผิงเหมย *กู่เป่ินจินผิงเหมย* และ *ดอกเหมยในแจกันทอง* (ต่อ)

จินผิงเหมย	กู่เป่ินจินผิงเหมยและ ดอกเหมยในแจกันทอง
第五十九回 西门庆露阳惊爱月 李瓶儿睹物哭官哥	第六十回 西门庆赠巾访爱月 李瓶儿睹物哭官哥 บทที่สี่สิบห้า ซีเหมินชิงให้ผ้าซับเหงื่อแก่นางเงินไต้ย้วย นางหลี่ผินเอ๋อฝันเห็นปีศาจก่อนเสียชีวิต
第六十回 李瓶儿病缠死孽 西门庆官作生涯	第六十一回 李瓶儿病缠死孽 西门庆官作生涯
第六十一回 西门庆乘醉烧阴 户 李瓶儿带病宴重阳	第六十二回 西门庆乘醉夸豪富 李瓶儿带病宴重阳 บทที่สี่สิบหก ซีเหมินชิงเปิดการค้าในระหว่างรับราชการ นางหลี่ผินเอ๋อฝันกายไปร่วมรื่นเริงวันสารทงหยาง
第六十二回 潘道士法遣黄巾士 西门庆大哭李瓶儿	第六十三回 潘道士法遣黄巾士 西门庆大哭李瓶儿 บทที่สี่สิบเจ็ด พานเต้าสือทำพิธีบวงสรวงวิญญาณ ซีเหมินชิง ร้องไห้รัก นางหลี่ผินเอ๋อ

สำนวนแปล*ดอกเหมยในแจกันทอง*ใกล้เคียงกับนวนิยาย*จินผิงเหมย*ฉบับตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1926 เดือนมิถุนายน พิมพ์โดยบริษัทการพิมพ์หนังสือช่างไต้ซิงอวี่น (杨鸿儒, 2007: 23)

ชื่อว่า*กู่เป่ินจินผิงเหมย* ซึ่งเป็นฉบับปราศจากบทอัครรรย

อนึ่งการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีข้อจำกัดอยู่ 2 ประการ ดังนี้

1. นวนิยาย*จินผิงเหมย*ต้นฉบับที่ใช้ในการเปรียบเทียบนี้เป็นฉบับใกล้เคียงกับต้นฉบับที่นิยมใช้ที่สุดแต่ไม่ใช่ฉบับเดียวกับที่นิยมใช้ โดยฉบับที่นิยมใช้คาดว่าเป็นฉบับตีพิมพ์ซ้ำฉบับ*กู่เป่ินจินผิงเหมย*แล้วมีการปรับแก้คำนำ

2. สำนวนแปล*ดอกเหมยในแจกันทอง*แปลโดย เนียนและสด กูร์มะโรหิต ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์*แสนสุข* ระหว่างปี พ.ศ. 2496- เดือนตุลาคม 2498 เทียบเท่าจำนวน 62 ตอนครั้งนั้น มีการขาดหายไปบางส่วนของตอนที่ 27, 32, 35, 42, 43, 45 เนื่องจากคุณภาพกระดาษไม่ดี

2.4 ภาษาจีนยุคใกล้

นวนิยาย*จินผิงเหมย*เป็นนวนิยายที่เขียนขึ้นในราชวงศ์หมิงตอนปลายที่ประชาชนส่วนใหญ่ใช้ภาษาจีนยุคใกล้ ภาษาที่พบในนวนิยาย*จินผิงเหมย*ส่วนใหญ่จึงเป็นภาษาจีนยุคใกล้ แต่ช่วงเวลาที่ใช้ภาษาจีนยุคใกล้ยังมีความเห็นที่ไม่ตรงกันของนักวิชาการ ซึ่งเจียงเส้าอวี่ (蒋绍愚, 2005: 1-2) สรุปไว้ดังนี้

หวังลี่ (王力) กำหนดช่วงเวลาของภาษาจีนยุคไกล้ว่าเริ่มต้นในคริสต์ศตวรรษที่ 13 จนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยมีเหตุการณ์สำคัญ คือ สงครามฝิ่นเป็นจุดสิ้นสุดของภาษาจีนยุคไกล้และนับแต่สงครามฝิ่นในปี ค.ศ.1840 จนถึงเหตุการณ์เคลื่อนไหว 4 พฤษภาคมในปี ค.ศ. 1919 เป็นช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงเป็นภาษาจีนปัจจุบัน แต่ลหวิชูเซียง (吕叔湘) กำหนดว่า เริ่มช่วงเวลาภาษาจีนยุคไกล้ตั้งแต่การใช้ภาษาพูดในปลายยุคราชวงศ์ถังจนถึงภาษาจีนยุคปัจจุบันเป็นภาษาจีนยุคไกล้ เพราะลหวิชูเซียงมองว่าภาษาจีนยุคปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาษาจีนยุคไกล้ ส่วนนักวิจัยจีนศึกษาในประเทศญี่ปุ่นกำหนดว่าช่วงเวลาราชวงศ์ซ่งถึงราชวงศ์ชิงเป็นภาษาจีนยุคไกล้

ภาษาจีนยุคไกล้มีช่วงเวลาทับซ้อนกับภาษาจีนโบราณในด้านการแบ่งระยะเวลาเริ่มต้นของภาษาจีนยุคไกล้ กล่าวคือ ลหวิชูเซียงเริ่มช่วงเวลาภาษาจีนยุคไกล้ที่ปลายราชวงศ์ถัง นักวิจัยจีนศึกษาในประเทศญี่ปุ่นเริ่มต้นที่ราชวงศ์ซ่ง หวังลี่เริ่มต้นที่ราชวงศ์หยวน (คริสต์ศตวรรษที่ 13) ในแง่ของหลักฐานระบุช่วงเวลานั้น ข้อมูลภาษาจีนยุคไกล้ที่สำคัญคือคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาที่ยังพิสูจน์ระยะเวลาได้ไม่แน่ชัด แต่เมื่อมีการค้นพบเอกสารโบราณจำนวนมากในถ้ำ 둔หวง (敦煌) ที่อยู่บนเส้นทางสายไหม ซึ่งเอกสารโบราณเหล่านั้นเป็นเอกสารภาษาจีนยุคไกล้ ในยุคราชวงศ์ถัง นักวิชาการส่วนใหญ่จึงยอมรับว่าภาษาจีนยุคไกล้มีจุดเริ่มต้นในสมัยราชวงศ์ถัง (蒋绍愚, 2005: 1-2)

ภาษาจีนยุคไกล้มีช่วงเวลาทับซ้อนกับภาษาจีนยุคปัจจุบันในด้านการแบ่งระยะเวลาสิ้นสุดของภาษาจีนยุคไกล้ กล่าวคือ นักวิจัยจีนศึกษาในประเทศญี่ปุ่นกล่าวว่าสิ้นสุดที่สิ้นราชวงศ์ชิง หวังลี่ชี้ว่าสิ้นสุดที่ยุคสงครามฝิ่นและลหวิชูเซียงระบุว่าภาษาจีนยุคปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาษาจีนยุคไกล้ อาจกล่าวได้ว่านับแต่ปลายยุคราชวงศ์ซ่งจนถึงปัจจุบันเป็นการสิ้นสุดของภาษาจีนยุคไกล้ แต่จุดสิ้นสุดที่แท้จริงยังคงกล่าวได้ไม่แน่ชัด

ภาษาจีนยุคไกล้เป็นภาษาพูดที่มีความใกล้เคียงกับภาษาจีนยุคปัจจุบัน จนในบางครั้งนักวิชาการบางท่านก็จัดให้ภาษาจีนยุคไกล้จัดอยู่ในประเภทเดียวกันกับภาษาจีนยุคปัจจุบันด้วยมุมมองทางไวยากรณ์ (蒋绍愚, 2005: 1-2) แต่ถ้าแบ่งภาษาจีนยุคไกล้รวมไว้กับภาษาจีนยุคปัจจุบันจะทำให้การวิจัยภาษาจีนยุคปัจจุบันเกิดความสับสนในการวิจัย การแบ่งประวัติศาสตร์ภาษาจีนเป็น 3 ยุค คือ ภาษาจีนโบราณ ภาษาจีนยุคไกล้และภาษาจีนยุคปัจจุบันจึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมในการวิจัยมากกว่า (蒋绍愚, 2005: 3)

ระบบไวยากรณ์ของภาษาจีนยุคไกล้ มีรูปแบบประโยคที่มีความซับซ้อนกว่าภาษาจีนยุคปัจจุบันและไม่เป็นระเบียบเท่ากับภาษาจีนยุคปัจจุบัน ภาษาจีนปัจจุบันคือการจัดระบบภาษาจีนยุคไกล้ให้ซับซ้อนน้อยลงและเป็นระเบียบมากขึ้น (刁晏斌, 1991: 52-58)

2.5 การเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของภาษาจีนยุคใกล้และยุคปัจจุบัน

การเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของภาษาจีนยุคใกล้และยุคปัจจุบันในงานวิจัยนี้จะอธิบายส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ที่มีโครงสร้างหลากหลายและส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบันที่มีโครงสร้างจำกัด และแสดงความเหมือนและความต่างของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้จากภาษาจีนยุคใกล้กับภาษาจีนยุคปัจจุบัน

2.5.1 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้มีโครงสร้างมากกว่าภาษาจีนปัจจุบัน หยางผิง (杨平, 1990: 7) อธิบายว่า ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้คือรูปบอกความเป็นไปได้ของส่วนเสริมกริยาบอกผลและส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง ในภาษาจีนยุคใกล้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ (v 得 c) ในบางบริบทก็เป็นส่วนเสริมกริยาบอกผลหรือส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง จึงต้องอาศัยประโยคข้างเคียงเป็นส่วนประกอบในการตัดสินว่าส่วนเสริมใดเป็นส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้

ลู่วีซูเซียง (吕叔湘, 1999: 132-144) แสดงโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ทั้งหมด โดยจัดแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

ตารางที่ 5 ตารางแสดงโครงสร้างภาษาจีนยุคใกล้จำแนกตามตัวประกอบ

โครงสร้างที่มี v得/不得ประกอบ	โครงสร้างที่มี vo得/不得ประกอบ	โครงสร้างที่มี vc得/不得ประกอบ	โครงสร้างที่มี voc得/不得ประกอบ
v得	vo得	vc得	vo得c
v不得	vo不得	vc不得	vo不c
不v得	不v得o	不v得c	
	v得o	v得c	v得oc
	v不得o	v不c	v不得oc
			v得co
			v不co
			vco不得

ผู้วิจัยได้เสนอตัวอย่างจากบทความเรื่อง “ความเกี่ยวข้องของปัญหาลำดับศัพท์ 得 กับ 不 ที่ อยู่หลังกริยา” (与动词后得与不有关之词序问题) ของ ลหวี่ซู่เซียง (吕叔湘, 1999 :132-144) เพื่อ พิสูจน์ว่าโครงสร้างภาษาจีนยุคใกล้ที่แสดงไว้ในตารางข้างต้นมีการใช้จริง มีตัวอย่างดังนี้

v 得 c

(2.1) 汝道究得彻底所知心还测度得及否? (灯录 21.10)

Rǔ dào jiū dé chèdǐ suǒ zhīxīn hái cèdù de jí fǒu?

(你说已透彻地参悟的心性，还是否能推测到吗？ (道原, 2009: 1599))

เรอบอกว่าทำยสุดก็จะรู้ใจคนได้หมดนั้น จะวัดใจได้ทันการณ์หรือไม่

v 得

(2.2) 虚空为鼓，须弥为椎，什么人打得? (灯录 7.7)

Xūkòng wéi gǔ, Xūmí wéi zhuī, shénme rén dǎ de?

(以虚空作鼓，以须弥山为鼓槌，什么人能打得？ (道原, 2009: 462))

เมื่อกลองคืออนัตตา(ความไร้ตัวตน) แม้ด้ามฆ้องคือเขาสุเมร จะมีผู้ใดตีกลองได้

vc 得

(2.3) 指一径曰，‘回去得也。’ (葆光录 1.5)

Zhǐ yí jìng yuē, ‘huí qù de yě.’

ประโยคแวดล้อม คือ 乃相引行，见树林下系一黑虎，西北方上，红楼翠阁如图画。过一溪，水乳色。天忽大亮，指一径曰：[回去得也。]行数步，及旧路，举首已失叟，归家逾年矣。(傅璇琮, 2004: 25)

เพียงพูดตลอดว่า “กลับไปได้นะ”

v 不 c

(2.4) 此子已后千人万人把不住。 (灯录 17.3)

Cǐzi yǐ hòu qiānrénwànrén bǎ bú zhù。

(这人今后千人万人也对付不了。 (道原, 2009: 1221))

ในภายหน้า ไม่ว่าจะคนเป็นร้อยเป็นพันก็รั้งคนนี้ได้ไม่อยู่

v 不得

- (2.5) 有四种人：一人说过佛祖，一步行不得；
 一人行过佛祖，一句说不得；
 一人说得 ， 行得；
 一人说不得 ， 行不得。（灯录 16.13）

Yǒu sìzhǒngrén: yì rén shuō guò fózǔ, yí bù xíng bù dé;
 yì rén xíng guò fózǔ, yí jù shuō bù dé;
 yì rén shuō dé, xíng dé;
 yì rén shuō bù dé, xíng bù dé.

(存在着这样四种人：一种人所讲说的超过了佛、祖师，却一步也不能行走；一种人所行走的超过了佛、祖师，却一句话也不能讲说；一种人能够讲说，也能够行走；一种人既不能讲说，也不能行走。（道原, 2009: 1178)）

มีคนอยู่ 4 ประเภท ประเภทหนึ่ง เทศนาธรรมได้ยิ่งกว่าพระ แต่ธรรมระดับเดียวก็ปฏิบัติไม่ได้
 ประเภทหนึ่ง ปฏิบัติธรรมได้ยิ่งกว่าพระ แต่ธรรมประโยคเดียวก็กล่าวไม่ได้
 ประเภทหนึ่ง เทศนาธรรมได้ ปฏิบัติธรรมได้
 ประเภทหนึ่ง เทศนาธรรมไม่ได้ ปฏิบัติธรรมไม่ได้

不 v 得

- (2.6) 人只有一个心，若不降伏得，做什么人？（朱语 66）

Rén zhǐ yǒu yí gè xīn, ruò bù xiángfú dé, zuò shénme rén?

ประโยคแวดล้อม คือ 持守 自古圣贤皆以心地为本 毅士 圣贤千言万语 只要人不失其本心 孙夔 心若不存 一身便无所主宰 才出门、便千歧万辙 若不是自家有个主宰 如何得是夫道 心在、群妄自然退听 蔚文 人只有一个心 若不降伏得 做什么人 人精神飞扬 心不在壳子裏面 便害事节 （王云五, 中华民国 25 年: 66）

(降伏=制伏(阮智富, 2009: 607))

คนมีเพียงใจ แม้นควบคุมใจไม่ได้ จักเป็นคนเช่นไร

不 v 得 c

(2.7) 若工夫有所欠缺，便于天理不凑得著。(朱语 174)

Ruò gōngfū yǒu suǒ qiànquē, biàn yú tiānlǐ bú còu dé zhāo。

ประโยคแวดล้อม คือ 先生召诸友至卧内 曰 安卿更有甚说话 淳曰 两日思量为学道理 日用闲做工夫 所以要步步缜密者 盖缘天理流行乎日用之闲 千条万绪 无所不在 故不容有所欠缺 若工夫有所欠缺 便于天理不凑得着 曰 也是如此 理、只在事物之中 做工夫 须是密 然亦须是那疏处敛向密 又就那密处展放开 若只拘要那缜密处 又却局促了 问 放开底样子 如何 曰 亦只是见得天理是如此 人欲是如此 便做将去

(王云五, 中华民国 25 年: 174)

(工夫=做事所费的精力和时间 (阮智富, 2009: 695)

天理=中国古代哲学名词，指主宰万物变化运行的法则。儒学将伦理纲常也视作天理，

以此与“人欲”相对。后也泛指道义。(阮智富, 2009: 1048))

ถ้ายังขาดเวลาและพลังใจ ก็จะเข้าถึงธรรมไม่ได้

vc 不得

(2.8) 然尚以些秉彝消铄尽不得，故且恁过。(程语 36)

Rán shàng yǐ xiē bǐng yí xiāo shuò jìn bù dé, gù qiě nèn guò。

ประโยคแวดล้อม คือ 古人虽胎教与保傅之教，犹胜今日庠序乡党之教。古人自幼学，耳目游处，所见皆善，至长而不见异物，故易以成就。今人自少所见皆不善，才能言便习秽恶，日日消铄，更有甚天理？须人理皆尽，然尚以些秉彝消铄尽不得，故且恁过，一日之中，起多少巧伪，萌多少机阱。据此个熏蒸，以气动气，宜乎圣贤之不生，和气之不兆也。寻常闲或有些时和岁丰，亦出于幸也。不然，何以古者或同时或同家并生圣人，及至后世，乃数千岁寂寥？(河南程氏遗书 12)

(秉=掌握，主持 (阮智富, 2009: 2724) 彝=法度，常规 (阮智富, 2009: 1792)

消=享受，受用 (阮智富, 2009: 1490) 铄=消损，削弱 (阮智富, 2009: 2676)

恁=这样，那样 (阮智富, 2009: 1613))

ถึงแม้สยบต่อทุกสิ่งจนถึงที่สุดมิได้ แต่ควรเคยคิดเช่นนั้นได้

v 得 co

(2.9) 弄得衣食不周，那里还娶得起媳妇呢？（红 64.28）

Nòng dé yīshí bù zhōu, nǎ lǐ hái qǐ de qǐ xífū ne?

ประโยคแวดล้อม คือ 又使人将张华父子叫来，逼勒着与尤老娘写退婚书。却说张华之祖，原当皇粮庄头，后来死去。至张华父亲时，仍充此役，因与尤老娘前夫相好，所以将张华与尤二姐指腹为婚。后来不料遭了官司，败落了家产，弄得衣食不周，那里还娶得起媳妇呢。（红楼梦 64 回）

เสื้อผ้าและอาหารยังไม่มีพร้อม จะแต่งงานได้ทีไหนเล่า

v 得 oc

(2.10) 若说得这头亲事成，也有百十贯钱撰。（京 13.3）

Ruò shuō dé zhètóu qīnshì chéng, yě yǒu bǎishíguànrqián zhuàn.

ประโยคแวดล้อม คือ 张媒在路上与李媒商议道：“若说得这头亲事成，也有百十贯钱撰。只是员外说的话太不着人，有那三件事的他不去嫁个年少郎君，却肯随你这老头子？偏你这几根白胡须是沙糖拌的？”（警世通言 第 16 卷）

ถ้าพูดเรื่องงานมงคลนี้ได้สำเร็จ ก็จะได้เงินมาใช้เป็นสินเป็นร้อยพวง

v 得 o

(2.11) 还有一法近得汝，还有一法远得汝么？（灯录 28.25）

Háiyǒu yìfǎ jìn dé rǔ, háiyǒu yìfǎ yuǎn dé rǔ me?

(可有一法能接近你们，可有一法能远离你们吗？（道原, 2009: 2311）)

มีวิธีจะใกล้พวกเธอได้ ก็มีอีกวิธีที่จะห่างไกลเธอได้ไหม

vo 得

(2.12) 隐密全真时，人知有道不得，大省无辜时，人知有道得。（灯录 11.8）

Yǐnmì quánzhēn shí, rén zhī yǒudào bù dé, dàshěng wúgū shí, rén zhī yǒu dào dé.

(隐密之意全是真的，世人知道有却不能说出；全然省悟而没有过错，世人知道有而能够言说。（道原, 2009: 744）)

ยามปิดบังความจริงทั้งหมด ทุกคนย่อมรู้ความจริงแต่พูดไม่ได้
ยามรู้แจ้งใหญ่ไร้ความผิด ทุกคนย่อมรู้ความจริงและพูดได้

vo 得 c

(2.13) 亦是太以敬来做事得重，此恭而无礼则劳也。（程语 35）

Yìshì tài yǐ jìng lái zuò shì dé zhòng, cǐgōng ér wúlǐ zé láo yě。

ประโยคแวดล้อม คือ 今学者敬而不见得，元本有未字。又不安者，只是心生，亦是太以敬来做事得重，此「恭而无礼则劳」也。恭者私为恭之恭也，礼者非体一作礼。之礼，是自然底道理也。只恭而不为自然底道理，故不自在也。须是恭而安。今容貌必端，言语必正者，非是道独善其身，要人道如何，只是天理合如此，本无私意，只是个循理而已。（河南程氏遗书 12）

เมื่อมีศรัทธาในการทำงานมาก การแสดงความยินดีในความสำเร็จนี้ย่อมนับว่าขาดมารยาทต่อความเหนื่อยยากแล้ว

v 不 co

(2.14) 谁知你总不理我，叫我摸不着头脑。（红 28.4）

Shuí zhī nǐ zǒng bù lǐ wǒ, jiào wǒ mō bù zháo tóu nǎo。

ประโยคแวดล้อม คือ 黛玉耳内听了这话，眼内见了这形景，心内不觉灰了大半，也不觉滴下泪来，低头不语。宝玉见他这般形景，遂又说道：“我也知道我如今不好了，但只凭着怎么不好，万不敢在妹妹跟前有错处。便有一二分错处，你倒是或教导我，戒我下次，或骂我两句，打我两下，我都不灰心。谁知你总不理我，叫我摸不着头脑，少魂失魄，不知怎么样才好。就便死了，也是个屈死鬼，任凭高僧高道忏悔也不能超生，还得你申明了缘故，我才得托生呢！”（红楼梦 28 回）

ใครจะรู้ว่าเธอจะไม่สนฉัน ทำให้ฉันจับสมองไม่ได้(ปวดหัว)แบบนี้

不 v 得 o

(2.15) 我虽然不打得大鱼，也省了若干科差。（水 15.69）

Wǒ suī rán bù dǎ dé dà yú, yě shěng le ruò gān kē chā。

ประโยคแวดล้อม คือ 阮小五道：“如今那官司一处处动擅便害百姓；但一声下乡村来，先把如百姓家养的猪羊鸡鹅尽都吃了，又要盘缠打发他！如今也好教这伙人奈何那捕盗官司的人！那里敢下乡村来！若是那上司官员差他们缉捕人来，都吓得尿裤齐流，怎敢正眼儿看他！”阮小二道：“我虽然不打得大鱼，也省了若干科差。”吴用道：“恁地时，那厮门倒快活？”阮小五道：“他们不怕天，不怕地，不怕官司；论秤分金银，异样穿锦；成瓮吃酒，大块吃肉；如何不快活？我们弟兄三个空有一身本事，怎地学得他们！”吴用听了，暗暗地欢喜道“正好用计了。”阮小七说道：““人生一世，草生一秋！”我们只管打鱼营生，学得他们过一日也好！”（水浒传 14 回）

(科差=古代官府按條例科派的徭役和稅捐。(汉典))

ถึงฉันจะตกปลาใหญ่ไม่ได้ ก็ถือว่าประหยัดค่าภาษีละกัน

v 不得 o

(2.16) 禁止不得泪，忍管不得闷。(山谷词 27)

Jìn zhǐ bù dé lèi, rěn guǎn bù dé mèn.

หยุดยั้งน้ำตาไม่ได้ อดทุกข์มิได้

vo 不 c

(2.17) 无忠，做恕不出来。(上蔡,中 5)

Wú zhōng, zuò shù bù chū lái.

(问忠恕之别，曰：犹形影也。无忠做恕不出来，恕如心而已。(上蔡语录))

(恕=推己及人；仁爱待物(阮智富, 2009: 1615))

เมื่อไร้ความซื่อสัตย์ ก็จะไม่มีความเมตตา

vo 不得

(2.18) 我救汝不得也。(灯录 12.6)

Wǒ jiù rǔ bù dé yě.

(我不能救你了。(道原, 2009: 817))

ฉันไม่สามารถช่วยเธอได้

v 不得 oc

(2.19) 井亭桥有遗漏！吃不得这酒成。(京 10.6)

Jǐng tíng qiáo yǒu yí lòu! chī bù dé zhè jiǔ chéng.

ประโยคแวดล้อม คือ 不则一日，时遇春天，崔待诏游春回来，入得钱塘门，在一个酒肆，与三四个相知方才吃得数杯，则听得街上闹吵吵，连忙推开楼窗看时，见乱烘烘道：

“井亭桥有遗漏！”吃不得这酒成，慌忙下酒楼看时，只见初如萤火，次若灯光，千条蜡烛焰难当，万座糝盆敌不住。六丁神推倒宝天炉，八力士放起焚山火。骊山会上，料应褒姒逞娇容；赤壁矶头，想是周郎施妙策。五通神牵住火葫芦，宋无忌赶番赤骡子。

又不曾泻烛浇油，直恁的烟飞火猛。(警世通言第 8 卷)

(遗漏=应该列入或提到的事物因疏忽而没有列入或提到 (阮智富, 2009: 1776))

เมื่อละเลยสะพานจึงถึง(สถานที่ในเมืองหังโจว)ไป ย่อมกินเหล้านี้ไม่ได้

vco 不得

(2.20) 虽做得圣人田地，也只放下这敬不得。（朱语 39）

Suī zuò dé shèng rén tián dì, yě zhǐ fàng xià zhè jìng bù dé.

ประโยครอบข้าง คือ 器远前夜说敬、当不得小学 某看来、小学却未当得敬 敬已是包得小学 敬是彻上彻下工夫 虽做得圣人田地 也只放下这敬不得 如尧舜 也终始是一个敬 如说钦明文思 颂尧之德 四个字、独将这个敬做撇初头 如说恭己正南面而已 如说笃恭而天下平 皆是 孙贺 (王云五, 中华民国 25 年: 39)

ถึงแม้จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในพื้นที่ ก็ยังละวางความศรัทธาไม่ได้

จากตัวอย่างประโยคทั้งหมดสะท้อนว่าโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้มีการสลับที่ของ 不得 c และ o โดยที่ 得 c และ o จะอยู่หลัง V เสมอ

2.5.2 โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน

หลิวเยว่หว่า (刘月华, 2004: 581-594) ได้เสนอโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบันไว้ โดยภาษาจีนปัจจุบันจะมีลักษณะเป็นระเบียบและเป็นระบบกว่าภาษาจีนยุคใกล้ โดยเอกลักษณ์ที่สำคัญ คือ กริยาจะติดกับ 得 หรือ 不 เสมอ สามารถแบ่งตามโครงสร้างได้ 3 รูปแบบ คือ

ตารางที่ 6 ตารางแสดงโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน

v 得/不 c		
v 得 c	v 得 co	
v 不 c	v 不 co	v 不 coc
v 得/不了		
v 得了	v 得了 o	
v 不了	v 不了 o	v 不了 c
v 得/不得		
v 得	v 得 o	
v 不得	v 不得 o	

ผู้วิจัยได้นำตัวอย่างจากในหนังสือของหลิวเยว่หว่า (刘月华, 2004: 581-594) และเพิ่มเติมข้อมูลส่วนที่ไม่ปรากฏในหนังสือจากคลังข้อมูลภาษาของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง (北京大学语料库) เพื่อแสดงลักษณะการใช้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน ดังนี้

v 得

(2.21) 记得我四五岁时，坐在堂前乘凉，大哥说爷娘生病，做儿子的须割下一片肉来，煮熟了请他吃，才算好人；母亲也没有说不行。一片吃得，整个的自然也吃得。但是那天的哭法，现在想起来，实在还教人伤心，这真是奇极的事！ (ccl⁶)

Jìdé wǒ sìwǔsuì shí, zuò zài tángqián chéngliáng, dàgē shuō yéniáng shēngbìng, zuò érzide xū gēxià yīpiàn ròu lái, zhǔshú le qǐng tā chī, cáisuàn hǎorén; mǔqīn yě méiyǒu shuō bùxíng. yīpiàn chī dé, zhěnggè de zìrán yě chī de. dànshì nàtiān de kūfǎ, xiànzài xiǎngqǐ lái, shí zài hái jiàorén shāngxīn, zhè zhēn shì qíjídeshì!

จำได้ว่าตอนฉันอายุห้าหกขวบกำลังนั่งตากลมหน้าบ้าน พี่ชายใหญ่บอกว่าพ่อแม่ป่วย ในฐานะลูกชายควรเตือนเนื้อตนมาต้มสุกให้ท่านกิน จึงจะนับว่าเป็นคนดี แม้ก็ไม่ได้บอกได้ว่าไม่ได้ เนื้อคนกินได้ อะไรในธรรมชาติก็กินได้ แต่ว่าการร้องไห้ในวันนั้น ตอนนี้น่านึกดูก็ยิ่งทำให้ปวดใจ นับว่าเป็นเรื่องประหลาดจริงๆ

v 得 c

(2.22) A: 我的话你们听得懂吗?

B: 听得懂。(刘月华, 2004: 583)

A: Wǒ de huà nǐmen tīng de dǒng ma?

B: Tīng de dǒng.

A: พวกเขาฟังฉันพูด(ได้)เข้าใจไหม

B: ฟัง(ได้)เข้าใจ

v 得 co

(2.23) 这里没有一个人比得上他。(刘月华, 2004: 584)

Zhèlǐ méiyǒu yí gè rén bǐ de shàng tā.

ที่นี่ไม่มีใครเทียบเขาได้

⁶ ccl คือ คลังข้อมูลภาษาของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง (北京大学语料库)

v 不 c

(2.24) 你说一遍我听听，说不定我听得懂。（刘月华, 2004: 583）

Nǐ shuō yíbiàn wǒ tīngtīng, shuō bú dìng wǒ tīng de dǒng。

คุณลองพูดให้ฉันฟัง1รอบสิ ไม่แน่(ได้)ว่าฉันจะฟังได้เข้าใจ

v 不 co

(2.25) 小明的力气小，举不起这块大石头。（刘月华, 2004: 582）

Xiǎomíng de lìqì xiǎo, jǔ bù qǐ zhèkuài dàshítóu。

เสี่ยวหมิงมีแรงน้อย น่าจะยกก้อนหินก้อนนี้ไม่ขึ้น

v 不 coc

(2.26) 银花想不出办法来。（刘月华, 2004: 584）

Yínhuā xiǎng bù chū bànfǎ lái。

หยิ่นฮวาคิดวิธีไม่ออก

v 得了

(2.27) 而传统冲突学派恰恰看到了社会不协调的一面，许多社会问题并不是均衡模式所能解释得了的。（ccl）

Ér chuántǒngchōngtūxuépài qiàqià kàndào le shèhuì bù xiétiáo de yímiàn,

xǔduō shèhuì wèntí bìngbúshì jūnhéngmóshì suǒ néng jiěshì de liǎo de。

แม้แนวทางการศึกษาข้อพิพาทจะมองเห็นปัญหาสังคมขาดความปรองดอง แต่ปัญหาสังคมเหล่านี้ก็ไม่ใช่ปัญหาที่ความเท่าเทียมจะสามารถอธิบายได้หมด

v 得了 o

(2.28) 懂得了这些道理，才会明白欧洲人的气质，为什么像是不适宜于专制主义政治，而我们中国人的气质，又为什么像是特别适宜于专制主义政治。（ccl）

Dǒng de liǎo zhèxiē dàolǐ, cái huì míngbái Ōuzhōurén de qìzhì, wèishénme

xiàng shì bú shìyì yú zhuānzhìzhǔyì zhèngzhì, ér wǒmen Zhōngguó rén de qìzhì,

yòu wèishénme xiàng shì tèbié shìyì yú zhuānzhìzhǔyì zhèngzhì。

เข้าใจเหตุผลเหล่านั้นได้หมด จึงจะเข้าใจอุปนิสัยของชาวยุโรปได้ว่าเหมือนจะไม่เหมาะสมกับการปกครองแบบเผด็จการ แต่อุปนิสัยของพวกเขาชาวจีนเรากลับเหมือนจะเหมาะสมกับการปกครองแบบเผด็จการ

v 不了

(2.29) 这件事我总也忘不了。 (刘月华, 2004: 590)

Zhèjiànshì wǒ zǒng yě wàng bù liǎo。

ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ลืมเรื่องนี้ไม่ได้

v 不了 o

(2.30) 今天下雨，去不了颐和园了。 (刘月华, 2004: 590)

Jīntiān xiàyǔ, qù bù liǎo Yíhéyuán le。

วันนี้ฝนตก คงไปอ้อเหอหยวนไม่ได้แล้ว

v 不了 c

(2.31) 这些土地是我们的，谁也抢不了去! (刘月华, 2004: 591)

Zhèxiē tǔdì shì wǒmen de, shuí yě qiǎng bù liǎo qù!

ผืนดินเหล่านี้เป็นของเรา ไม่ว่าใครก็แย่งไปไม่ได้

v 不得

(2.32) 他倒在太师椅上，半天动弹不得。 (刘月华, 2004: 592)

Tā dào zài tài shī yǐ shàng, bàn tiān dòngdàn bù dé。

เขากลับนั่งอยู่ที่เก้าอี้โบราณตัวใหญ่ เคลื่อนไหวไม่ได้เป็นเวลานาน

v 不得 o

(2.33) (三仙姑) 羞得只顾擦汗，再也开不得口。 (刘月华, 2004: 592)

(Sānxiāngū) xiū dé zhǐgù cāhàn, zài yě kāi bù dé kǒu。

(คนทรงผู้หญิง 3 คน) อายจนได้แต่เช็ดเหงื่อ เปิดปากไม่ได้(พูดอะไรไม่ออก)อีก

เมื่อนำโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของทั้ง 2 ยุคมาเทียบกัน จะได้ดังนี้

ตารางที่ 7 ตารางแสดงการเทียบของโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้
และภาษาจีนยุคปัจจุบัน

ภาษาจีนปัจจุบัน	ภาษาจีนยุคใกล้
v 得	v 得
v 得 c	v 得 c
	vc 得
v 得了	
v 得 co	v 得 co
v 得了 o	
	vo 得
	v 得 o
	vo 得 c
	v 得 oc
v 不 c	v 不 c
v 不了	
v 不得	v 不得
	不 v 得
v 不 co (v 不 coc)	v 不 co
v 不了 o	
	不 v 得 c
	vc 不得
v 不得 o	v 不得 o
v 不了 c	
	vo 不得
	不 v 得 o
	vo 不 c
	v 不得 oc
	vco 不得

จากตารางแสดงให้เห็นว่าโครงสร้าง v 得 v 得 c v 得 co v 不 c v 不得 v 不 co v 不得 o เป็นโครงสร้างที่พบในส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ทั้ง 2 ยุค ซึ่งโครงสร้างเหล่านี้ก็เป็นโครงสร้างที่ปรากฏการใช้ตั้งแต่ในภาษาจีนยุคใกล้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ส่วนความแตกต่างของภาษาจีนยุคใกล้และภาษาจีนยุคปัจจุบันมี 4 ประการ ดังนี้

1. ในภาษาจีนยุคใกล้ ส่วนเสริมจะปรากฏอยู่หน้าหรือหลังกรรมก็ได้
2. ในภาษาจีนยุคใกล้ จะปรากฏคำปฏิเสธ 不 อยู่หน้ากริยาได้
3. ในภาษาจีนยุคใกล้จะไม่มีกรแบ่งประเภทโครงสร้าง v 得/不了 ออกมาเป็นอีกประเภทให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของ v 得/不 c
4. ภาษาจีนยุคใกล้ 的 ใช้แทน 得 ได้

เนื่องจากภาษาจีนยุคใกล้มีรูปแบบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้จำนวนมาก เมื่อมีการศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาจีนปัจจุบันที่มีรูปแบบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้น้อยกว่า จึงเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาจีนยุคใกล้และภาษาจีนปัจจุบัน

2.6 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า

ผู้วิจัยใช้ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า เป็นข้อมูลวิเคราะห์ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินกุ่ป๋นจินผิงเหมย เนื่องจากนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า เป็นต้นฉบับแรกสุดของนวนิยายจินกุ่ป๋นจินผิงเหมย นวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า เป็นฉบับที่อนุรักษ์ฉบับดั้งเดิม ทำให้เป็นที่นิยมในการวิจัยภาษาจีนยุคใกล้ แต่มีข้อสังเกตว่าแม้จะเป็นรูปแบบเดียวกัน ถ้าไม่ใช่การตีพิมพ์ครั้งเดียวกัน ก็มีลักษณะทางภาษาแตกต่างกัน

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า จากงานวิจัย 3 ฉบับ ดังนี้

- 1) การศึกษาวิจัยระบบไวยากรณ์ของ “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” โดย เฉาเหว่ย (曹炜, 2000)
- 2) การศึกษาวิจัยโครงสร้างส่วนเสริมกริยาของ “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” โดย เฉาฉิวผิง (曹守平, 2012)
- 3) การศึกษาวิจัยโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ใน “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” โดย หวังหมิงหว่า (王明华, 2002)

งานทั้ง 3 ฉบับล้วนใช้ “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” เป็นตัวบทศึกษา แต่มีขอบเขตการวิจัยและใช้ตัวบทแตกต่างกัน ดังนี้

1) งานของเฉาเหว่ยศึกษาระบบไวยากรณ์และใช้ตัวอย่างประโยคจาก “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” ฉบับตีพิมพ์ซ้ำปี ค.ศ. 1957 สำนักพิมพ์เหวินเสวกู่จี (文学古籍刊行社) ซึ่งทำสำเนาจากฉบับตีพิมพ์สำนักพิมพ์กุ่เตี้ยเสี่ยวซัว (古佚小说刊行会) (曹炜, 2000: 2)

2) งานของเฉาโถ้วผิงศึกษาส่วนเสริมกริยาทั้งระบบและใช้ตัวอย่างประโยคจาก “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” ฉบับตีพิมพ์ ค.ศ. 2000 สำนักพิมพ์เหรินหมินเหวินเสว (人民文学出版社) ที่สำเนาฉบับคลังวรรณกรรมที่มีชื่อเสียงของโลก ซึ่งฉบับคลังวรรณกรรมตรวจแก้ตัวบทจากฉบับที่ตีพิมพ์ ค.ศ. 1991 ของสำนักพิมพ์เหรินหมินเหวินเสว (人民文学出版社) อันเป็นฉบับสำเนาฉบับดั้งเดิมของไต้หวันที่ได้รับการเก็บซ่อนมาแต่ ค.ศ. 1617 (曹守平, 2012: 14)

3) งานของหวังหมิงหว่าศึกษาเฉพาะส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ซึ่งมีขอบเขตเนื้อหาใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยจะศึกษามากที่สุด งานวิจัยนี้ใช้ตัวอย่างประโยคจาก “นวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่า” ฉบับตีพิมพ์ ค.ศ. 1992 ของสำนักพิมพ์เหมิงเหมย์ก้วน (梦梅馆) (王明华, 2002: 6) ซึ่งมีความพิเศษที่ฉบับตีพิมพ์ดังกล่าวใช้ฉบับฉือฮว่าเป็นต้นฉบับแล้วมีการตรวจแก้จากฉบับฉงเจินฉบับจางจู่ฟัวผิงเป็นและรวบรวมข้อมูลวิจัยของนักวิจัยที่มีความน่าเชื่อถือ มาปรับแก้ซ้ำ (梅节, 1992: 1-2)

ด้วยความแตกต่างของตัวบทและขอบเขตการวิจัย ทำให้งานวิจัยทั้ง 3 ฉบับมีข้อมูลไม่ตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้นำโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ของลหู่ชู่เซียงมาเป็นเกณฑ์เพื่อใช้สรุปรูปแบบของโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่าของงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับข้างต้น

ผู้วิจัยจัดกลุ่มรูปแบบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้โดยใช้เกณฑ์การปรากฏร่วมกับกรรมของรูปบอกเล่าและรูปปฏิเสธ ซึ่งแบ่งได้ 4 ประเภทและประเภทที่ไม่ปรากฏในงานของลหู่ชู่เซียง 1 ประเภทดังนี้

1) รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้⁷ รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรมประกอบมี 3 โครงสร้าง คือ v 得 v 得 c vc 得 แต่พบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉบับฉือฮว่าจากทั้งงานวิจัย 3 ฉบับเพียง 2 โครงสร้าง คือ v 得 และ v 得 c

⁷ รูปแบบที่ปรากฏในงานของลหู่ชู่เซียง

1.1 v 得

(2.34) 亏他那莹白的皮肉儿，怎么挨得? (ตอนที่ 20) (曹炜, 2002: 139)

Kuī tā nà yíngbái de píròu' r, zěnmē āi de ?

(亏他那莹白的皮肉儿上，怎么挨得?)

เพียงเจอผิวขาวสว่างของเขา จะลงมือได้อย่างไร

(2.35) 他小人，有什么大汤水儿，你若动动意儿，他怎的禁得。(ตอนที่ 72)
(曹守平, 2012: 71)

Tā xiǎorén, yǒu shénme dàtāngshuǐ' r, nǐ ruò dòngdòngyì' r,
tā zěnde jìn de.

(他小人有什么大汤水儿，你若动动意儿，他怎的禁得起!)

เจ้าคนด้อยมีบุญญาใด ถ้าลองคุณโกรธขึ้นมา เขาจะห้ามได้อย่างไร

(2.36) 笑哥狗唤熟屎，原道是个香甜的！生血吊在牙完内，怎生改得? (ตอนที่ 57)
(王明华, 2002: 108)

(月娘笑道：“狗吃熟屎，原道是个香甜的。生血吊在牙儿内，怎生改得?”)

Xiàogē gǒuhuànshúshǐ, yuándào shì gè xiāngtián de! shēngxuè diào
zài yáwán nèi, zěn shēng gǎi de?

น่าขันพี่นัก สุนัขจะกินฉี่แม้อยู่ รสเด็มนๆจะหอมหวานหรือ ถ้าเลือดออกที่เหงือก
ด้านในจะแก้ไขได้อย่างไร

1.2 v 得 c

(2.37) 各人裙带上衣食，怎么料得定? (ตอนที่ 29) (曹炜, 2002: 139)

Gè rén qún dài shàng yī shí, zěn me liào de dìng?

(各人裙带上衣食，怎么料得定?)

ฐานะของผู้หญิงแต่ละคนนั้น จะคาดเดาได้แน่นอนอย่างไร

(2.38) 就血泊中双手来捉时，那里提得动。(ตอนที่ 1) (曹守平, 2012: 80)

Jiù xuè pō zhōng shuāng shǒu lái zhuō shí, nà lǐ tí de dòng.

ยามใช้สองมือจับเสื้อ เลือดก็แทบหยุดเดิน ยังจะแบกเสื้อได้ไหวที่ไหน

(2.39) 咱不如悄悄行令完耍子，每人要一句，说的出免罚，说不出罚衙门大杯酒。
(ตอนที่ 43) (王明华, 2002: 109)

Zán bù rú qiāoqiāo xínglìng wán shuǎzi, měi rén yào yí jù,
shuō de chū miǎnfá, shuō bù chū fá yámen dàbēijiǔ.

(咱不如悄悄行令儿耍子。每人耍一句，说的出，免罚；说不出，罚一大杯。)
 ไม่สู้พวกเรามาเล่นแสดงออกคำสั่งกัน พูดกันคนละประโยค ใครพูดได้ก็เว้นโทษปรับ
 ใครพูดไม่ได้ก็ปรับเป็นเหล้าแก้วใหญ่

2) รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้รูป
 ปฏิเสธที่ไม่มีกรรมประกอบมี 5 โครงสร้าง คือ v不得 不v得 v不c 不v得cและvc不得 แต่พบ
 โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยเพียง 2 โครงสร้าง คือ
 v不得 (พบในงานของเฉาเหว่ยและเฉาฉั่วผิง) และ v不c (พบในงานของเฉาเหว่ยและหวังหมิงหว่า)
 2.1 v 不得

v 不得 เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคปัจจุบันและมักจะพบ
 ในภาษาจีนยุคใกล้

(2.40) 奴说不的，悔也是迟了。(ตอนที่ 19) (曹炜, 2002: 139)

Nú shuō bù de, huǐ yě shì chí le.

บ่าวพูดไม่ได้ แม้เสียใจภายหลังก็สายเสียแล้ว

(2.41) 西门庆推却不得，只得教玳安后边说去，抱哥儿出来。(ตอนที่ 32)

(曹守平, 2012: 72)

Xīménqìng tuīquè bù dé, zhǐ děi jiào Dài'ān hòubiān shuō qù,
 bào gē' r chūlái.

ซีเหมินชิงป่ายเปียงมิได้ จำต้องสั่งใต้อันให้ไปบอกคนในบ้านให้อุ้มทารกออกมา

2.2 v 不c

v 不c เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคปัจจุบันและมักจะ
 พบในภาษาจีนยุคใกล้

(2.42) 那孙雪娥看不过，假意戏他道……(ตอนที่ 11) (曹炜, 2002: 139)

Nà Sūnxuēé kàn bù guò, jiǎyì xì tā dào……

ซุนเซวเอ้อไม่ถึ้อสา จึงแกล้งหยอกซุนเหมยว่า……

(2.43) 你看不出来，小油嘴吃好少酒儿。(ตอนที่ 34) (王明华, 2002: 109)

Nǐ kàn bù chū lái, Xiǎoyóuzuǐ chī hǎoshǎo jiǔ' r.

เธอดูไม่ออกหรือ ยัยปากหวานดื่มเหล้าน้อยมาก

3) รูปบอกเล่าที่มีกรรม โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้รูป
 บอกเล่าที่มีกรรมประกอบมี 5 โครงสร้าง คือv得o vo得 v得co v得ocและvo得c แต่พบโครงสร้าง
 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิง-เหมยเพียง 3 โครงสร้าง คือ

v得o (พบในงานของเฉาเหว่ยและหวังหมิงหฺวา) v得co (พบในงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับ)
v得oc (พบในงานของหวังหมิงหฺวาเท่านั้น)

3.1 v 得 o

v 得 o เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น

(2.44) 你进来，我与你说，有一个去处，又清闲，又安得你身，只怕你不去。

(ตอนที่ 93) (曹守平, 2012: 71)

Nǐ jìnlái, Wǒ yǔ nǐ shuō, yǒu yí gè qùchù, yòu qīngxián,
yòu ān dé nǐ shēn, zhǐ pà nǐ bù qù.

เธอเข้ามา ฉันจะบอกเธอว่ามีสถานที่หนึ่งจะให้ไป ที่นั่นสงบและสว่างทั้งยังพอเธอ
อาศัยอยู่ได้ กลัวแต่เธอจะไม่ไป

(2.45) 宁可把二千货银都使了，只要救得性命家去。(ตอนที่ 47)

(王明华, 2002: 109)

Níngkě bǎ èrqiān huòyín dōu shǐ le, zhǐ yào jiù dé xìngmìngjiā qù.

ฉันยินยอมที่จะเอาสินค้านำมาสองพันเงินมาใช้ เพียงช่วยชีวิตฉันจนกลับบ้าน
ไปได้ก็พอ

3.2 v 得 co

v 得 co เป็นโครงสร้างที่สามารถพบได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน จึงอาจกล่าวได้ว่าโครงสร้าง
ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่มีการใช้บ่อย (王毅, 2001: 2) อาจจะเป็นโครงสร้างที่สามารถ
พบได้ในภาษาจีนยุคใกล้และปัจจุบัน

(2.46) 你教人有刺眼儿看得上你!(ตอนที่ 12) (曹炜, 2002: 140)

Nǐ jiào rén yǒu làyǎn' r kàn dé shàng nǐ !

เธอจะให้คนอื่นมีตามาเห็นค่าเธอได้อย่างไร

(2.47) 李瓶儿道：“好傻子，只不死，死将来，你拦的住那些！”。

(ตอนที่ 62) (曹守平, 2012: 80)

Lǐpíngér dào: “hǎoshǎzi, zhǐ bù sǐ, sǐ jiānglái, nǐ lán de zhù
nàxiē!”

หลี่ผิงเอ๋อพูดว่า: “เด็กโง่ เธอขอให้ฉันไม่ตาย พอความตายมาถึง เธอจะรั้งความตาย
ไว้ ได้หรือ”

(2.48) 只说他会烧的好猪头，只用一根柴禾儿，烧的稀烂。(ตอนที่ 23)

(王明华, 2002: 110)

Zhǐ shuō tā huì shāo de hǎo zhūtóu, zhǐ yòng yì gēn chái hé ér, shāo de xī làn。

พูดแต่ว่าเขาสามารถเผาหัวหมูได้ดี ใช้ฟืนเพียงท่อนเดียว ก็เผาหัวหมูได้นุ่มแล้ว

3.3 v 得 oc

v 得 oc เป็นการเปลี่ยนที่ของ o ในโครงสร้าง v 得 co (王明华, 2002: 111) และพบในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น

(2.49) 我不带得银子，只有扇子在此，当得二三钱银子起的。(ตอนที่ 54)

(王明华, 2002: 111)

Wǒ bù dài dé yínzi, zhǐ yǒu shànzi zài cǐ, dāng dé èrsānqián yínzi qǐ de。

ฉันไม่ได้พกเงิน มีแต่พัดตัวนี้น่าจะจำหน่ายได้เงินซักสองสามเยียน

4) รูปปฏิเสธที่มีกรรม โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้รูปปฏิเสธที่มีกรรมในภาษาจีนยุคใกล้มี 7 โครงสร้าง คือ v 不得 o v 不得 o vo 不得 v 不 co vo 不 c v 不得 oc และ vco 不得 แต่พบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจีนผิงเหมยฉบับฉือฮว่าเพียง 5 โครงสร้าง คือ v 不得 o (พบในงานของเฉาโถ้วผิงเท่านั้น) v 不得 o และ vo 不得 (พบในงานวิจัยทั้ง 3 ฉบับ) v 不 co และ vo 不 c (พบในงานของหวังหมิงหว่าเท่านั้น)

4.1 不 v 得 o

不 v 得 o เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้น

(2.50) 俺每就不认得他了，买了他几枝花翠。(ตอนที่ 90) (曹守平, 2012: 71)

ǎn měi jiù bù rèn dé tā le, mǎi le tā jǐ zhī huā cuì。

พวกเราไม่รู้จักเขาแล้ว ซื้อดอกไม้มาประดับพิธีศพหลายกิ่งหน่อยก็พอ

4.2 v 不得 o

(2.51) 亲亲，奴舍不得你！(ตอนที่ 16) (曹炜, 2002: 140)

Qīn qīn, nú shě bù dé nǐ!

ที่รัก ฉันทิ้งเธอไปไม่ได้

(2.52) 就等不得王婆叫，他自己出来，向武松道了万福，说道：

“既是叔叔还要奴家去看管迎儿，招女婿成家，可知好哩。”。

(ตอนที่ 87) (曹守平, 2012: 73)

Jiù děng bù dé Wángpó jiào, Tā zìjǐ chūlái, xiàng Wǔsōng dào le wàn fú, shuō dào: “jìshì shūshu háiyào nújiā qù kànguan Yíngér, zhāo nǚxù chéng jiā, kě zhī hǎo li.”

พันจินเหลียนรอหวังโผเรียกไม่ไหว จึงออกมาเอง ไปทักทายอยู่ซึ่งแล้วพูดว่า “ถ้าหากน้องสามียังต้องการให้บ่าวไปดูแลอิงเอ๋อที่บ้านจนกว่านางจะแต่งงาน ย่อมดี”

(2.53) 我如今过不的日子，他护不的我。(ตอนที่ 16) (王明华, 2002: 109)

Wǒ rújīn guò bù de rìzi, Tā hù bù de wǒ.

ตอนนี้ฉันมีชีวิตรายากลำบาก เขาดูแลฉันไม่ได้หรอก

4.3 vo 不得

(2.54) 只到了其间，又丢你不得。(ตอนที่ 55) (曹炜, 2002: 140)

Zhǐ dào le qí jiān, yòu diū nǐ bù de.

ขอเพียงเวลานั้นมาถึง ก็ทิ้งเธอไม่ได้

(2.55) 不论归迟归早，妇人顿羹顿饭，欢天喜地服事武松。武松倒安身不得。

(ตอนที่ 1) (曹守平, 2012: 72)

Bù lùn guīchíguīzǎo, fù rén dùngēngdùn fàn, huāntiānxǐdì fúshì Wǔsōng.

Wǔsōng dào ān shēn bù dé.

ไม่ว่าจะกลับสายหรือกลับตอนเช้า พันจินเหลียนก็จะเตรียมน้ำแกงและข้าวคอยบริการอยู่ซึ่งด้วยความยินดีปรีดา อยู่ซึ่งกลับทนอยู่แบบนี้ไม่ได้

(2.56) 为缘你供养修持，舍了此经一千五百卷，有此功行，他投害你不得。

(ตอนที่ 59) (王明华, 2002: 109)

Wèi yuán nǐ gongyǎngxiūchí, shě le cǐjīng yìqiānwǔbǎi juǎn, yǒu cǐ gongxíng, tā tóuhài nǐ bù dé.

ด้วยเธอทำนุบำรุงศาสนาคือบริจาคคัมภีร์ 1500 ฉบับ กุศลในครั้งนี่ทำให้เขาทำร้ายเธอไม่ได้

4.4 v 不 co

v 不 co เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคปัจจุบันและมักจะพบในภาษาจีนยุคใกล้

(2.57) 那西门庆见奈何不过他，穿了衣裳，往外去了。(ตอนที่ 42) (王明华, 2002: 110)

Nà Xīménqīng jiàn nàihé bú guò tā, chuān le yīshang, wǎng wài qù le.

ซีเหมินชิงเห็นว่าจัดการเขาไม่ได้ จึงสวมเสื้อนอกแล้วออกไปข้างนอก

4.5 vo 不 c

vo 不 c เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้และคาดว่ามีการพัฒนาการจากvo 不得

(2.58) 昨日你们三个，怎的三不知不和我说就走了?我使小厮落后赶你不着了。

(ตอนที่ 43) (王明华, 2002: 111)

Zuórì nǐmen sāngè, zěnde sān bùzhībùhé wǒ shuō jiù zǒu le?

Wǒ shǐ xiǎosī luòhòu gǎn nǐ bù zháo le.

เมื่อวานพวกเธอสามคนไม่บอกลาฉันก่อน ฉันให้เด็กรับใช้ไปตามก็ตามเธอไม่ทันแล้ว

5) โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนผิงเหมยที่ไม่ปรากฏในงานของหลี่ซู่เซียง ประกอบด้วย v 不了 没v得c 没v得o โดยโครงสร้างv 不了 (พบในงานของเฉาเหว่ยเท่านั้น) เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยจะนำโครงสร้างนี้ไปรวมกับโครงสร้างv 不c ด้วยเหตุว่าโครงสร้าง v 不了ที่พบในงานของเฉาเหว่ยเพียงตัวอย่างเดียวนั้นเมื่อเทียบเคียงรูปแบบอื่นในโครงสร้างดังกล่าว ก็พบว่าโครงสร้างนั้นใช้โครงสร้างv 不c ส่วนโครงสร้าง 没v得cและ没v得o (พบในงานของหวังหมิงหว่าเท่านั้น) เป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนถิ่นปัจจุบัน ซึ่งอาจจะเป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ (肖亚丽, 2008: 4)

5.1 v 不了

v 不了 เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคปัจจุบันและมักไม่พบในภาษาจีนยุคใกล้ ด้วยอาจมองว่า 了 เป็น c ในโครงสร้าง v 不 c

(2.59) 爹昨日到他屋里，见他只顾收拾不了……⁸ (ตอนที่ 58) (曹炜, 2002: 139)

Diē zuórì dào tāwū lǐ, jiàn tā zhǐ gù shōushí bù liǎo

เมื่อวานนายท่านไปบ้านเขา เขาก็คอยดูแลไม่หวาดไม่ไหว

5.2 没 v 得 c

没 v 得 c เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้ ปัจจุบันโครงสร้างนี้พบในภาษาถิ่น

⁸ เนื่องจากผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบรูปแบบและพบว่า 收拾不了 ที่พบในงานของเฉาเหว่ยตรงกับ 收拾不完(梅节, 1992: 677)หรือโครงสร้างv 不 c ในงานของหวังหมิงหว่า โครงสร้างดังกล่าวจึงอาจเกิดขึ้นจากความคลาดเคลื่อนของการตรวจแก้ ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงรวมทั้ง 2 โครงสร้าง ไว้ด้วยกัน

(2.60) 原来两个，蝴蝶也没曾捉的住，倒订了燕约莺期。(ตอนที่ 19)

(王明华, 2002: 109)

Yuánlái liǎnggè, húdié yě méi céng zhuō de zhù, dào dìng le
yànyuēyīngqī。

เดิมทีหญิงทั้งสองก็ไม่เคยจับผีเสื้อได้อยู่แล้ว กลับนัดแนะวางแผนราวกับจับได้แล้ว

5.3 没 v 得 o

没 v 得 o เป็นโครงสร้างส่วนเสริมบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้และปัจจุบันจะพบโครงสร้างดังกล่าวได้ในภาษาถิ่น

(2.61) 我昨日周南轩那里吃酒，回家也有一更天气，也没曾见的新亲，说老早就去了。

(ตอนที่ 45) (王明华, 2002: 109)

Wǒ zuórì Zhōunánxuān nàlǐ chījiǔ, huíjiā yěyǒu yīgèng tiānqì, yě méi
céng jiàn de xīnqīn, shuō lǎozǎo jiù qù le。

เมื่อวานฉันไปบ้านของโจวหนันซวนดื่มเหล้า กลับมาบ้านราวหนึ่งทุ่มก็ไม่เห็นหน้าญาติใหม่ ได้ยินว่ากลับไปแต่เช้าแล้ว

เมื่อศึกษาและสรุปผลรูปแบบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิง เหมยฉบับฉือฮว่า พบว่า

งานของเฉาเหว่ยพบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ 8 โครงสร้างคือ v得 v得c v不得 v不c v得co v不得o vo不得 และ v不了

งานของเฉาฉว่ผิงพบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ 8 โครงสร้างคือ v得 v得c v不得 v得o v得co 不v得o v不得o และ vo不得

งานของหวังหมิงหว่าพบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ 12 โครงสร้างคือ v得 v得c v不c v得o v得co v得oc v不得o vo不得 v不co vo不c 没v得c และ 没v得o
ดังจะแสดงในตารางเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

ตารางที่ 8 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้กับ
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า

ประเภท	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ของลหวิซู่เซียง	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า		
		งานของเฉาเหว่ย	งานของเฉาไฉ่วผิง	งานของหวังหมิงหฺวา
1.1 รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม	v 得	+	+	+
	v 得 c	+	+	+
	vc 得	-	-	-
1.2 รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม	v 不得	+	+	-
	不 v 得	-	-	-
	v 不 c	+	-	+
	不 v 得 c	-	-	-
	vc 不得	-	-	-
2.1 รูปบอกเล่าที่มีกรรม	v 得 o	-	+	+
	vo 得	-	-	-
	v 得 co	+	+	+
	v 得 oc	-	-	+
	vo 得 c	-	-	-
2.2 รูปปฏิเสธที่มีกรรม	不 v 得 o	-	+	-
	v 不得 o	+	+	+
	vo 不得	+	+	+
	v 不 co	-	-	+
	vo 不 c	-	-	+
	v 不得 oc	-	-	-
	vco 不得	-	-	-

ตารางที่ 8 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้กับ
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า (ต่อ)

ประเภท	โครงสร้างส่วน เสริมกริยาบอก ความเป็นไปได้ใน ภาษาจีนยุคใกล้ ของลู่หวิซู่เซียง	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไป ได้ในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่า		
		งานของ เฉาเหว่ย	งานของ เฉาโฉ่วผิง	งานของ หวังหมิงหฺวา
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอก ความเป็นไปได้ในนวนิยาย จินผิงเหมยที่ไม่ปรากฏในงาน ของลู่หวิซู่เซียง	v 不了	+	-	-
	没v得c	-	-	+
	没v得o	-	-	+

ทั้งนี้พิบูลย์ ลี้มอริย์สุข (2558: 231-259) ได้นำโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในนวนิยายจินจินผิงเหมยฉือฮว่ามาเทียบเคียงกับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบันพบว่าโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้และภาษาจีนปัจจุบันส่วนใหญ่จะคงเดิม ส่วนโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในภาษาจีนยุคใกล้เท่านั้นจะเปลี่ยนไปใช้โครงสร้างใกล้เคียงกับโครงสร้างเดิมหรือใช้ 能 / 不能 แทน ดังปรากฏในตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 9 ตารางเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็น
โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน

ประเภท	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอก ความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน จินผิงเหมยคือฮว่า	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ ในภาษาจีนยุคปัจจุบัน
1.1 รูป บอกเล่าที่ ไม่มีกรรม	v 得	v 得
	v 得 c	v 得 c
1.2 รูป ปฏิเสธที่ ไม่มีกรรม	v 不得	v 不得
	v 不 c	v 不 c
	没 v 得 c	
2.1 รูป บอกเล่าที่ มีกรรม	v 得 o	能 vo/ v 得 o
	v 得 co	v 得 co
	v 得 oc	
2.2 รูป ปฏิเสธที่ มีกรรม	不 v 得 o	不 v 得 o
	v 不得 o	v 不得 o/不能 vo
	没 v 得 o	没 vco
	vo 不得	不能 vo
	v 不 co	v 不 co
	vo 不 c	

นวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นที่นิยมในการวิจัยหลายด้าน เพราะนวนิยายเรื่องนี้สะท้อนวิถีชีวิตทั่วไปของประชาชนในตอนปลายสมัยราชวงศ์หมิง นวนิยายจีนจินผิงเหมยได้รับการวิจัยในด้านภาษา ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและสังคม ที่นิยมในการวิจัยมากคือ การวิจัยทางวรรณคดี เพราะนวนิยายจีนจินผิงเหมยเป็นหนึ่งในสี่ยอดวรรณกรรมของจีน แต่ในด้านการวิจัยทางภาษายังมีน้อยมาก เมื่อเทียบกับการวิจัยทางด้านวรรณคดี จึงควรศึกษานวนิยายจีนจินผิงเหมยทางภาษาให้มากขึ้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยและเทียบเคียงการถ่ายทอดโครงสร้างกับฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทองเพื่อ

ศึกษาโครงสร้างทางภาษาและการถ่ายทอดความหมายของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นภาษาไทย ทั้งนี้การศึกษาเทียบเคียงด้านภาษา จะเกิดจากการเทียบเคียงของต้นฉบับและฉบับแปลที่ผู้แปลใช้ แต่ด้วยข้อจำกัดที่*ดอกเหมยในแจกันทอง*เป็นนวนิยายที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ราว 60 ปีก่อน (พ.ศ. 2496-2498) จึงมีหน้ากระดาษขาดและสูญหายบางส่วน อีกทั้งต้นฉบับที่นำมาแปลก็ไม่แพร่หลายในประเทศไทย ต้นฉบับที่ผู้วิจัยเปรียบเทียบจึงเป็นฉบับใกล้เคียงเท่านั้น

เมื่อศึกษานวนิยายจีน*จินผิงเหมย* พบว่านวนิยายจีน*จินผิงเหมยฉือฮว่า*เป็นนวนิยายที่เขียนด้วยภาษาจีนยุคใกล้ แต่นวนิยายจีน*กุ่ป๋นจินผิงเหมย*ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1926 ซึ่งเป็นช่วงเวลาใกล้เคียงกับภาษาจีนปัจจุบัน การศึกษาโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน*กุ่ป๋นจินผิงเหมย*จึงต้องศึกษาจากภาษาจีนยุคใกล้และภาษาจีนปัจจุบัน รวมถึงงานวิจัยโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน*จินผิงเหมยฉือฮว่า* ประกอบด้วย จึงจะทำให้การวิจัยมีความถูกต้องยิ่งขึ้น

บทที่ 3

การศึกษาส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์นี้คือโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน*กุ่*เป็นจินผิงเหมยซึ่งตีพิมพ์เดือนเมษายน ปีค.ศ. 1926 จำนวน 62 ตอนครึ่ง การวิเคราะห์โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในวิทยานิพนธ์นี้ใช้ข้อมูลพื้นฐานอ้างอิงจาก (1) โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ที่ปรากฏในงานของหลิวชู่เซียง (2) โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบันที่ปรากฏในงานของหลิวเยว่หวาและ (3) โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย*ฉือฮว่า*ที่ปรากฏในงานวิจัย 3 ฉบับของเฉาเหว่ย เฉาฉั่วผิง และหวังหมิงหวามารวมกัน โดยแบ่งวิเคราะห์โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน*กุ่*เป็นจินผิงเหมยตามรูปปฏิเสธ รูปบอกเล่าและการปรากฏร่วมของกรรม ดังนี้

ตารางที่ 10 ตารางแสดงโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน**กู่เป่ินจินผิงเหมย**

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้	ประเภท	รูปบอกเล่า	รูปปฏิเสธ
ไม่มีกรรมประกอบ	v 得	v 得	v 不得 没 v 得 不 v 得
	v 得 c	v 得 c	v 不 c vc 不得 v 不了 不 v 得 c v 不得 c
มีกรรมประกอบ	v 得	v 得 o vo 得	v 不得 o vo 不得 不 v 得 o 没 v 得 o
	v 得 c	v 得 co v 得 oc	v 不 co v 不得 oc vo 不 c v 不了 o

ผู้วิจัยแบ่งโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ตามรูปปฏิเสธ รูปบอกเล่า และการปรากฏร่วมของกรรม

จูเต๋อซี (朱德熙, 1982: 125) แบ่งส่วนเสริมกริยาออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ส่วนเสริมกริยาบอกผล (结果补语)
2. ส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง (趋向补语)
3. ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ (可能补语)
4. ส่วนเสริมกริยาบอกสภาพการณ์ (状态补语)

5. ส่วนเสริมกริยาบอกระดับ (程度补语)

โดยผู้วิจัยจะถือการแบ่งส่วนเสริมกริยา 5 ประเภทเป็นแนวคิดหลักในการแบ่งส่วนเสริมกริยาในวิทยานิพนธ์เล่มนี้

โครงสร้างของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกผล
2. ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง
3. ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de (v 得/不得)

ทั้งนี้แนวคิดนี้ดัดแปลงมาจากการแบ่งส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ของหลิวเยว่หว่า (刘月华, 2004: 582) โดยหลิวเยว่หว่าได้แบ่งส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. v 得/不+คำเสริมบอกผล/คำเสริมบอกทิศทาง
2. v 得/不得
3. v 得/不了

แต่การแบ่งของหลิวเยว่หว่านั้น เป็นการศึกษาโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบัน วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาภาษาจีนยุคใกล้ ผู้วิจัยจึงแยกประเภท v 得/不+คำเสริมบอกผล/คำเสริมบอกทิศทางของหลิวเยว่หว่าเป็น 2 ประเภท คือ (1) v 得/不+ คำเสริมบอกผล (2) v 得/不+คำเสริมบอกทิศทางและนำประเภท v 得/不了 มารวมกับประเภท v 得/不+คำเสริมบอกผล เพราะผู้วิจัยพบโครงสร้าง v 不了 ไม่มากในนวนิยายจีนที่เป็นจีนผิงเหมย จึงนำโครงสร้าง v 得/不了 และผู้วิจัยได้เทียบเคียงโครงสร้าง v 不了 กับนวนิยายจีนผิงเหมยชื่อฮว่าแล้ว พบว่าโครงสร้าง v 不了 ในนวนิยายจีนผิงเหมยจะตรงกับโครงสร้าง v 得/不+คำเสริมบอกผลในนวนิยายจีนผิงเหมยชื่อฮว่า

3.1 โครงสร้างของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในรูปปฏิเสธ

3.1.1 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกผล

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกผลประกอบด้วย 7 โครงสร้างคือโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม 4 โครงสร้างคือ v 不 c v 不了 不 v 得 c v 不得 c และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม 3 โครงสร้าง คือ v 不 co vo 不 c v 不了 o

1. v 不 c

(3.1) 只有那金刚经上两句说得好，他说道：『如梦幻泡影，如电复如露。』见得人生在世，一件也少不得，到了那结果之时，一件也用不着。(ตอนที่ 1)

Zhīyǒu nà Jīngāngjīng shàng liǎngjù shuō dé hǎo, tā shuō dào: 『 rú mèng huàn pào yǐng, rú diàn fù rú lù. 』 jiàn dé rénshēngzài shì, yíjiàn yě shǎo bù dé, dào le nà jiéguǒ zhī shí, yíjiàn yě yòng bù zháo.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 用不着 มีความหมายว่า เอาไปไม่ได้⁹

2. v 不了

(3.2) 西门庆两碗还吃不了，说道，我的儿，你两个吃这些？(ตอนที่ 53)

Xīménqīng liǎngwǎn hái chī bù liǎo, shuōdào, wǒdeér, nǐ liǎnggè chī zhèxiē?

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 吃不了 มีความหมายว่า กิน(ขะหมี่ยัง)ไม่หมด

3. 不 v 得 c

(3.3) 教你主子听见，又是一场儿，头里不曾打的成，等住回却打的成了。(ตอนที่ 25)

Jiào Nǐ zhǔzi tīngjiàn, yòu shì yìchǎng' r, tóulǐ bù céng dǎ dé chéng, děng zhùhuí què dǎ de chéng le.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 不(曾)打的(得)成 มีความหมายว่า ไม่เคยตีได้สำเร็จ (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

⁹ คำแปลของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ส่วนใหญ่เทียบเคียงจากดอกเหมยในแจกันทอง

4. v 不得 c

(3.4) 不由分说，把两个香袋子，等不得解，都揪断系儿，放在袖子内。(ตอนที่ 32)

Bùyóufēnshuō, bǎ liǎnggè xiāngdàizi, děng bù dé jiě, dōu jiūduàn xì' r, fàng zài xiùzi nèi.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 等不得解 มีความหมายว่า (ยัง)ไม่ทันแก้ปม (เชือก)ได้ (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

5. v 不 co

(3.5) 只是世上人营营逐逐，急急巴巴，跳不出七情六欲关头，打不破酒色财气圈子，到头来同

归于尽，着急要紧! (ตอนที่ 1)

Zhǐshì shìshàng rén yíngyíngzhúzhú, jíjíbābā, tiào bù chū qīqíngliùyù guāntóu, dǎ bù pò jiǔsècáiqì quānzi, dào tóu lái tóngguīyújìn, zháojí yàojǐn!

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 打不破酒色财气圈子 มีความหมายว่า ไม่สามารถจะตีแหวงวงล้อมของทรัพย์สินชื่อเสียงและสุรานารีไปได้

6. vo 不 c

(3.6) 我买盏茶吃，我便出来，请你进房里坐吃茶，他若见你，便起身走了归去，难道我扯住

他不成，此事便休了，他若见你入来，不动身时，这光便有四分了。(ตอนที่ 5)

Wǒ mǎi zhǎnchá chī, wǒ biàn chūlái, qǐng nǐ jìn fánglǐ zuò chīchá, tā ruò jiàn nǐ, biàn qǐshēn zǒu le guīqù, nándào wǒ chězhù tā bù chéng, cǐshì biàn xiū le, tā ruò jiàn nǐ rùlái, bù dòngshēn shí, zhè guāng biàn yǒu sìfēn le.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 扯住他不成 มีความหมายว่า รั้งเขาไว้ไม่สำเร็จ (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

7. v 不了 o

(3.7) 徐大官一听是二百两，便道，那要许多银子？就是吃着官司，也用不了这些。(ตอนที่ 3)

Xúdàguān yìtīng shì èrbǎi liǎng, biàndào, nà yào xǔduō yínzi? jiùshì chī
zhe guānsī, yě yòng bù liǎo zhèxiē。

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 用不了这些 มีความหมายว่า ไม่น่าจะใช้เงิน
มากถึงขนาดนี้ (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

3.1.2 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทางประกอบด้วย 7
โครงสร้างคือโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม 4 โครงสร้างคือ
v 不 c vc 不得 不 v 得 c v 不得 c และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏ
ร่วมกับกรรม 3 โครงสร้างคือ v 不 co v 不得 oc vo 不 c

1. v 不 c

(3.8) 王婆道，这个笑话，这些乾点，还换不来，你几时请我吃杯酒，我便说与你听罢，说毕，
重坐下来。(ตอนที่ 2)

Wángpó dào, zhègè xiàohuà, zhèxiē gāndiǎn, hái huàn bù lái, nǐ jǐshí qǐngwǒ
chītībēijiǔ, Wǒ biàn shuō yǔ nǐ tīng ba, shuō bì, chóng zuò xiàlái。

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 换不来 มีความหมายว่า ไม่คุ้มกับ

2. vc 不得

(3.9) 月娘见他吓得那等腔儿，心中又丢下不得，因说道，此时你恁害怕？(ตอนที่ 27)

Yuèniáng jiàn tā xià dé nà děng qiāng' er, xīnzhōng yòu diū xià bù dé, yīn
shuōdào, cǐ shí nǐ nèn hàipà?

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 丢下不得 มีความหมายว่า ทิ้งไปไม่ได้

3. 不 v 得 c

(3.10) 就教我替他捎销金汗巾子来，不想到那里，袖子里摸银子，没了，不曾捎得来，来家他说我那里养老婆，和我骂了这一日，急的我赌身罚咒 (ตอนที่ 52)

Jiù jiào wǒ tì tā shāo xiāo jīnhànjīnzi lái, bù xiǎng dào nàlǐ, xiùzi lǐ mō yínzi, méi le, bù céng shāo de lái, lái jiā tā shuō wǒ nàlǐ yǎng lǎopó, hé wǒ mà le zhèyìrì, jí de wǒ dǔshēnfázhòu

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 不曾捎得来 มีความหมายว่า ไม่ได้ซื้อมาให้

4. v 不得 c

(3.11) 月娘道，乔亲家母明日见有众官娘子，说不得来，我留下他在那里，叫明日同他一搭儿里来。(ตอนที่ 42)

Yuèniáng dào, qiáoqīnjiāmǔ míngrì jiàn yǒu zhòngguān niángzi, shuō bù dé lái, wǒ liú xià tā zài nàlǐ, jiào míngrì tóng tā yìdǎ' r lǐ lái。

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 说不得来 มีความหมายว่า พูดออกมาไม่ได้ (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

5. v 不 co

(3.12) 只是世上人营营逐逐，急急巴巴，跳不出七情六欲关头，打不破酒色财气圈子，到头来同归于尽，着急要紧！ (ตอนที่ 1)

Zhǐshì shìshàng rén yíngyíngzhúzhú, jíjíbābā, tiào bù chū qīqíngliùyù guāntóu, dǎ bù pò jiǔsècáiqì quānzi, dào tóu lái tóngguīyújìn, zháojí yàojǐn!

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 跳不出七情六欲关头 มีความหมายว่า ไม่สามารถจะหักด่านแห่งตัณหาชั่วเมา

6. v 不得 oc

(3.13) 不₁争₁你₁不₁去₁, 显₁的₁我₁们₁请₁不₁得₁哥₁去₁, 没₁些₁面₁情₁了₁, 到₁那₁儿₁略₁坐₁坐₁儿₁, 就₁来₁也₁罢₁。

(ตอนที่ 22)

Bùzhēng nǐ búqù, xiǎn de wǒmen qǐng bù dé gē qù, méi xiē miànqíng le, dào nà' r luè zuòzuò' r, jiù lái yě ba.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 请不得哥去 มีความหมายว่า ไม่มี
ความสามารถพอที่จะเชิญท่านไปได้

7. vo 不 c

(3.14) 谢₁希₁大₁道₁, 常₁言₁道₁, 情₁人₁眼₁里₁出₁西₁施₁, 哥₁瞧₁他₁不₁起₁, 便₁是₁与₁哥₁无₁缘₁。(ตอนที่ 2)

Xièxīdà dào, chángyán dào, qíng rén yǎnlǐ chū Xīshī, gē qiáo tā bù qǐ, biàn shì yǔ gē wúyuán.

ประโยคนี้เป็นส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่มีส่วนเสริมกริยาเป็นส่วนเสริมกริยา
บอกทิศทางเพราะ 瞧他不起 มีความหมายว่า มองไม่เห็นค่าของเขา (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

3.1.3 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de ประกอบด้วย 7 โครงสร้าง
คือโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม 3 โครงสร้างคือ v 不
得 不 v 得 没 v 得 และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม 4 โครงสร้าง
คือ v 不得 o vo 不得 不 v 得 o 没 v 得 o

1. v 不得

(3.15) 只有那金刚经上两句说得好，他说道：『如梦幻泡影，如电复如露。』见得人生在世，一件也少不得，到了那结果之时，一件也用不着。(ตอนที่ 1)

Zhīyǒu nà Jīngāngjīng shàng liǎngjù shuō dé hǎo, tā shuōdào: 『 rú mèng huàn pào yǐng, rú diàn fù rú lù. 』 jiàn dé rénshēng zàishì, yíjiàn yě shǎo bù dé, dào le nà jiéguǒ zhī shí, yíjiàn yě yòng bù zháo.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 少不得 มีความหมายว่า ต้องการและอยากจะได้ทุกๆสิ่ง

2. 不v得

(3.16) 西门庆只是听了应伯爵的话，一心要他详梦，虽被释性直呼他的姓名，也只当不听得，便道咱昨在酒楼上吃酒，一会儿吃醉了，便梦见一所别墅，上面题着七个字。(ตอนที่ 2)

Xīménqìng zhǐshì tīng le Yìngbójué de huà, yì xīn yào tā xiángmèng, suī bèi shìxìng zhíhū tā de xìngmíng, yě zhǐ dāng bù tīng dé, biàn dào zán zuó zài jiǔlóu shàng chījiǔ, yíhuì' r chīzuì le, biàn mèngjiàn yìsuǒ biéshù, shàngmiàn tízhe qīgèzì.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 不听得 มีความหมายว่า ไม่ได้ยิน

3. 没v得

(3.17) 西门庆笑道，一向穷冗，没曾来得，老妈休怪。(ตอนที่ 12)

Xīménqìng xiào dào, yí xiàng qióng rǒng, méi céng lái dé, lǎomā xiūguài.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 没曾来得 มีความหมายว่า ไม่สามารถจะปลื้กตัวมาได้

4. v 不得 o

(3.17) 王婆哈哈笑道，大官人，却又慌了，老身这条计，虽然入不得武成王庙，端的强似孙武子教女兵，十捉八九着。(ตอนที่ 5)

Wángpó hāhāxiàodào, dàguānrén, què yòu huāng le, lǎoshēn zhè tiáo jì, suīrán rù bù dé Wǔchéngwángmiào, duān de qiáng shì Sūnwǔzǐjiào nǚbīng, shízhūo bā jiǔ zhe.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 入不得武成王庙 มีความหมายว่า ไม่ลืกซึ่งเหมือนกับของขงเบ้ง(ก็ตาม)

5. vo 不得

(3.18) 到了次日，西门庆觉得这个梦，一半儿有些好兆，只是解他不得，心中甚是不快。

(ตอนที่ 1)

Dào le cì rì, Xīménqìng jué de zhè gè mèng, yí bàn' r yǒu xiē hǎo zhào, zhǐ shì jiě tā bù dé, xīnzhōng shén shì bù kuài.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 解他不得 มีความหมายว่า ไม่สามารถจะรู้แจ้งว่าจะดีแท้ประการใด

6. 不 v 得 o

(3.19) 伯爵道，此人眼熟，不认的他。(ตอนที่ 43)

Bójué dào, cǐ rén yǎnshú, bù rèn de tā.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 不认的他 มีความหมายว่า ไม่ได้รู้จักเขา (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

7. 没 v 得 o

(3.20) 伯爵道，李日新在那里来？你没曾打听得他们的事，怎么样儿了？(ตอนที่ 53)

Bójué dào, Lǐrìxīn zài nàlǐ lái? Nǐ méi céng dǎ tīng dé tāmen de shì,
zěnmeyàng' r le?

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 没曾打听得他们的事 มีความหมายว่า ไม่เคยได้ยินเรื่องราวของเขา (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

3.2 โครงสร้างของส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในรูปบอกเล่า

3.2.1 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกผล

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกผลประกอบด้วย 3 โครงสร้างคือโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 c และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม 2 โครงสร้างคือ v 得 co v 得 oc

1. v 得 c

(3.21) 西门庆笑道，咱恁长把人靠得着，却不更好了，咱只等应二哥来，与他说这话罢。

(ตอนที่ 1)

Xīménqìng xiàodào, zán nèn cháng bǎrén kào de zháo, què bù gèng hǎo le, zán
zhǐ děng Yìngèrgē lái, yǔ tā shuō zhèhuà ba。

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 靠得着 มีความหมายว่า อาศัย(เรา) ได้

2. v 得 co

(3.22) 金莲道，咱们赌五钱银子的东道，三钱买金华酒儿，那二钱买个猪头来，教来旺媳妇子烧猪头，咱们吃，说他会烧的好猪头，只用一根柴禾儿，烧的稀烂。(ตอนที่ 24)

Jīnlián dào, zánmen dǔ wǔqiányínzi de dōngdào, sānqián mǎi jīnhuájiǔ ér, nà èrqián mǎi gè zhūtóu lái, jiào lái wàng xīfùzi shāo zhūtóu, zánmen chī, shuō tā huì shāo de hǎo zhūtóu, zhǐ yòng yìgēn chái hé' r, shāo de xīlàn.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 烧的好猪头 มีความหมายว่า ต้มหัวหมูได้ อร่อยดี

3. v 得 oc

(3.23) 你若肯可怜我，早早扶得我好了，他归来时，我都不提起，你若不看顾我时，待他归来，却和你们说话。(ตอนที่ 6)

Nǐ ruò kěn kělián wǒ, zǎozǎo fú de wǒ hǎo le, tā guīlái shí, wǒ dōu bù tíqǐ, nǐ ruò bù kàngù wǒ shí, dài tā guīlái, què hé nǐmen shuōhuà.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 扶得我好 มีความหมายว่า ช่วยเหลือให้เราหายป่วย

3.2.2 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทางประกอบด้วย 3 โครงสร้างคือโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 c และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม 2 โครงสร้างคือ v 得 co v 得 oc

1. v 得 c

(3.24) 西门庆笑道，你老人家放心，所说的话，我小人都知道了，只要你老人家主张得定，休说一个棺材本，就是十个，小人也来得起。(ตอนที่ 8)

Xīménqīng xiào dào, nǐ lǎorénjiā fàngxīn, suǒ shuō de huà, wǒ xiǎorén dōu zhīdào le, zhǐyào nǐ lǎorénjiā zhǔzhāng dé dìng, xiū shuō yí gè guāncái běn, jiùshì shí gè, xiǎorén yě lái de qǐ.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 来得起 มีความหมายว่า ยินดีจะออกให้

2. v 得 co

เนื่องจากโครงสร้าง v 得 coc มีจำนวนน้อยจึงนำมารวมไว้กับโครงสร้าง v 得 co

(3.25) 第三，我家里也有几贯钱财，虽不及邓通，也颇得过日子；(ตอนที่ 5)

Dìsān, wǒ jiālǐ yěyǒu jǐguàn qiáncái, suī bùjí Dèngtōng, yě pō de guò rìzi;

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 颇得过日子 มีความหมายว่า สามารถจะยังชีวิตไปได้เป็นอย่างดี

v 得 coc

(3.26) 李外传看见武二，先吓呆了，又见他恶狠狠逼紧来问，那里还说得出话来。(ตอนที่ 10)

Lǐwàichuán kànjiàn Wǔèr, xiān xiàdāi le, yòu jiàn tā èhěnhěnn bījǐn lái wèn, nàlǐ hái shuō de chū huà lái.

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 说得出话来 มีความหมายว่า พูดอะไรไม่ออก

3. v 得 oc

(3.27) 安童哭道，主人遭难，不见下落，如何回得家去？(ตอนที่ 48)

Āntóng kū dào, zhǔrén zāonàn, bùjiàn xiàluò, rúhé huí de jiā qù?

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 回得家去 มีความหมายว่า จะไปกลับบ้าน (โดยที่เรื่องยังคงค้างอยู่เช่นนี้กระไร) ได้

3.2.3 ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de ประกอบด้วย 3 โครงสร้าง คือ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 และ โครงสร้าง ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม 2 โครงสร้างคือ v 得 o vo 得

1. v 得

(3.28) 玉箫道，带着衣服打来？去了衣裳打来？亏他那莹白的皮肉儿上，怎么受得？

玉楼笑道，怪小狗肉儿，你倒替古人耽忧。(ตอนที่ 21)

Yùxiāo dào, dài zhe yīfu dǎlái? qù le yīshang dǎlái? kuī tā nà yíngbái de pí ròu' r shàng, zěn me shòu de? Yùlóu xiào dào, guàixiǎogǒuròu' r, nǐ dào tì gǔrén dānyōu。

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 受得 มีความหมายว่า ทาน(กำลังแช่ไม่) ไหว

2. v 得 o

(3.29) 妇人道，怎的不与他寻个亲事？与乾娘也替得手。(ตอนที่ 5)

Fùrén dào, zěn de bù yǔ tā xúngèqīnshì? yǔ gānniáng yě tì de shǒu。

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 替得手 มีความหมายว่า ช่วยเขาได้ (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

3. vo 得

(3.30) 应伯爵道，好贲四哥，你不该欺你当家，你大官府，又不老，别的还可说，你怎么一个行房，你也补他的？(ตอนที่ 36)

Yìngbójué dào, hǎo Bēnsìgē, nǐ bùgāi qī nǐ dāngjiā, nǐ dàguānfǔ, yòu bùlǎo, biéde hái kěshuō, nǐ zěnme yíge xíngfáng, nǐ yě bǔ tā de?

ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในประโยคนี้คือ 补他的 (得) มีความหมายว่า เพิ่มให้เขาได้ (ผู้วิจัยเป็นผู้แปล)

เมื่อแบ่งส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ตามส่วนเสริมกริยาเป็น 3 ประเภท คือ

- (1) ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกผล
- (2) ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง
- (3) ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de

ในรูปปฏิเสธพบว่าโครงสร้างที่ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้มาจากส่วนเสริมกริยาบอกผลและส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้มาจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทางจะคล้ายกัน 5 โครงสร้าง คือ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม 3 โครงสร้าง คือ v 不 c 不 v 得 c v 不得 c และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม 2 โครงสร้าง คือ v 不 co และ vo 不 c โครงสร้างที่พบในส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้มาจากส่วนเสริมกริยาบอกผลเท่านั้นมี 2 โครงสร้าง คือ โครงสร้าง v 不了 และ โครงสร้าง v 不了 o โครงสร้างที่พบในส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทางเท่านั้น มี 2 โครงสร้าง คือ โครงสร้าง vc 不得 และ โครงสร้าง v 不得 oc ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de ประกอบด้วย 6 โครงสร้าง คือ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม 2 โครงสร้าง คือ v 不得 不 v 得 และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม 4 โครงสร้าง คือ v 不得 o vo 不得 不 v 得 o 没 v 得 o

ในรูปบอกเล่าจะพบว่าโครงสร้างที่ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้มาจากส่วนเสริมกริยาบอกผลและส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้มาจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทางคล้ายกันมี 3 โครงสร้าง คือ โครงสร้าง v 得 c v 得 co และ v 得 oc ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de ประกอบด้วย 3 โครงสร้าง คือ โครงสร้าง v 得 v 得 o และ vo 得

กล่าวโดยสรุปคือโครงสร้างที่ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้มาจากส่วนเสริมกริยาบอกผลและส่วนเสริมกริยาบอกทิศทางส่วนใหญ่คล้ายกัน แต่ส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de โครงสร้างจะไม่ซ้ำกับประเภทอื่น ทั้งนี้ได้รวบรวมสถิติโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน *กุ่ป่เป็นจินผิงเหมยมา* แสดงไว้ ดังนี้

นวนิยายจีนจินผิงเหมย

โครงสร้าง	ส่วนเสริมกริยาบอก ผล	ส่วนเสริมกริยาบอก ทิศทาง	ส่วนเสริมกริยาเป็น ตัว de
v 不得			82
v 不 c	84	75	
vc 不得		1	
v 不了	10		
没 v 得			1
不 v 得			10
不 v 得 c	1	1	
v 不得 c	1	2	
v 不得 o			60
vo 不得			10
v 不 co	53	34	
v 不得 oc		4	
vo 不 c	15	9	
不 v 得 o			6
没 v 得 o			1
v 不了 o			11
471 (100%)	164 (34.82%)	126 (26.75%)	181 (38.43%)

รูปปฏิเสธ 16 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม คือ v 不得 v 不 c vc 不得 v 不了 没 v 得 不 v 得 不 v 得 c v 不得 c และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม คือ v 不得 o vo 不得 v 不 co v 不得 oc vo 不 c 不 v 得 o 没 v 得 o v 不了 o โดยเป็นโครงสร้างส่วนเสริมกริยาที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกผล 6 โครงสร้าง ส่วนเสริมกริยาที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง 7 โครงสร้าง ส่วนเสริมกริยาเป็นแบบส่วนเสริมกริยาเป็นตัว de 8 โครงสร้าง และโครงสร้าง vc 不得 พบในส่วนเสริมกริยาเปลี่ยนมาจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทางเท่านั้น แต่เพราะมี 1 ประโยค จึงไม่อาจสรุปผลได้ แต่เมื่อสรุปจำนวนแล้ว จะพบว่าส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เป็นตัว de มีจำนวนมากที่สุด (38.35%) รองลงมาจึงเป็นส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วน

เสริมกริยาบอกผล (34.96%) และส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง (26.69%) มีจำนวนน้อยที่สุด

ตารางที่ 12 ตารางแสดงจำนวนรูปบอกเล่าโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในนวนิยายจีนจินผิงเหมย

โครงสร้าง	ส่วนเสริมกริยาบอกผล	ส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง	ส่วนเสริมกริยาเป็นตั้ de
v 得			21
v 得 c	26	31	
v 得 o			44
vo 得			2
v 得 co	9	9	
v 得 oc	5	13	
160 (100%)	40 (25.00%)	53 (33.13%)	67 (41.87%)

รูปบอกเล่า 6 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม คือ v 得 v 得 c และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม คือ v 得 o vo 得 v 得 co v 得 oc ทั้งนี้รูปบอกเล่า 6 โครงสร้าง พบว่าเป็นโครงสร้างที่ส่วนเสริมกริยาที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกผลและส่วนเสริมกริยาที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง คล้ายกัน 3 โครงสร้าง ส่วนเสริมกริยาเป็นส่วนเสริมกริยาเป็นตั้ de 3 โครงสร้าง เมื่อสรุปจำนวนโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้แล้วจะพบว่าส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เป็นตั้ de มีจำนวนมากที่สุด (41.87%) รองลงมาจึงเป็นส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกทิศทาง (33.13%) และส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่เปลี่ยนจากส่วนเสริมกริยาบอกผล (25.00%) ตามลำดับ

ทั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตว่าโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้จะปรากฏในรูปปฏิเสธมากกว่ารูปบอกเล่า

ผู้วิจัยนำตารางที่ 8 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้กับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยคือฮว่ามาเพิ่มเติมโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในนวนิยายจีนกุ่ป๋ินจินผิงเหมย ประโยค

บอกเล่าที่ไม่มีกรรมโครงสร้าง v 得 v 得 c ประโยคปฏิเสธที่ไม่มีกรรม โครงสร้าง v 不得
 不 v 得 v 不 c 不 v 得 c vc 不得 v 不了 没 v 得 v 不得 c ประโยคบอกเล่าที่มีกรรม
 โครงสร้าง v 得 o vo 得 v 得 co v 得 oc ประโยคปฏิเสธที่มีกรรม โครงสร้าง 不 v 得 o
 v 不得 o vo 不得 v 不 co vo 不 c v 不得 oc 没 v 得 o v 不了 o เพื่อวิเคราะห์ความ
 เหมือนและความต่างของโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนยุคเป็นจินผิงเหมย
 กับข้อมูลที่เคยปรากฏแล้ว ปรากฏดังตารางด้านล่าง

ตารางที่ 13 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้กับ

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย

ประเภท	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย			
		งานของเฉาเหว่ย	งานของเฉาโช่วผิง	งานของหวังหมิงหว่า	กู่เปิ่นจินผิงเหมย
1.1 ประโยคบอกเล่าที่ไม่มีกรรม	v 得	+	+	+	+
	v 得 c	+	+	+	+
	vc 得	-	-	-	-
1.2 ประโยคปฏิเสธที่ไม่มีกรรม	v 不得	+	+	-	+
	不 v 得	-	-	-	+
	v 不 c	+	-	+	+
	不 v 得 c	-	-	-	+
	vc 不得	-	-	-	+
2.1 ประโยคบอกเล่าที่มีกรรม	v 得 o	-	+	+	+
	vo 得	-	-	-	+
	v 得 co	+	+	+	+
	v 得 oc	-	-	+	+
	vo 得 c	-	-	-	-
2.2 ประโยคปฏิเสธที่มีกรรม	不 v 得 o	-	+	-	+
	v 不得 o	+	+	+	+
	vo 不得	+	+	+	+
	v 不 co	-	-	+	+
	vo 不 c	-	-	+	+
	v 不得 oc	-	-	-	+
	vco 不得	-	-	-	-

ตารางที่ 13 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้กับ

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย (ต่อ)

ประเภท	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้	โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมย			
		งานของเฉาเหว่ย	งานของเฉาโช้วผิง	งานของหวังหมิงหว่า	กู่เปิ่นจินผิงเหมย
โครงสร้างนอกเหนือจากโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้					
v 不了		+	-	-	+
没 v 得 c		-	-	+	-
没 v 得		-	-	-	+
没 v 得 o		-	-	+	+
v 不了 o		-	-	-	+
v 不得 c		-	-	-	+

ทั้งนี้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบทั้งหมดแบ่งเป็น 5 ประเภท คือ

1. โครงสร้างที่ปรากฏในทุกฉบับที่นำมาเปรียบเทียบ รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม v 得 v 得 c
รูปบอกเล่าที่มีกรรม v 得 co รูปปฏิเสธที่มีกรรม v 不得 o vo 不得
2. โครงสร้างที่ปรากฏในงาน 4 ฉบับที่นำมาเปรียบเทียบ รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม v 不得 (ไม่พบในงานของหวังหมิงหว่า) v 不 c (ไม่พบในงานของเฉาโช้วผิง) รูปบอกเล่าที่มีกรรม v 得 o (ไม่พบในงานของเฉาเหว่ย)
3. โครงสร้างที่ปรากฏในงาน 3 ฉบับที่นำมาเปรียบเทียบ รูปบอกเล่าที่มีกรรม v 得 oc (ไม่พบในงานของเฉาเหว่ยและงานของเฉาโช้วผิง) รูปปฏิเสธที่มีกรรม 不 v 得 o (ไม่พบในงานของเฉาเหว่ยและงานของหวังหมิงหว่า) v 不 co (ไม่พบในงานของเฉาเหว่ยและงานของเฉาโช้วผิง)
vo 不 c (ไม่พบในงานของเฉาเหว่ยและงานของเฉาโช้วผิง)
4. โครงสร้างที่ปรากฏในงาน 2 ฉบับที่นำมาเปรียบเทียบ รูปบอกเล่าที่มีกรรม vo 得 (พบในงาน

ของลหฺวีชฺวีเซียงและกฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมย) รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม 不 v 得 (พบในงานของ
 ลหฺวีชฺวีเซียงและกฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมย) 不 v 得 c (พบในงานของลหฺวีชฺวีเซียงและกฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมย)
 vc 不得 (พบในงานของลหฺวีชฺวีเซียงและกฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมย) v 不了 (พบในงานของเฉาเหว่ย
 และกฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมย) รูปปฏิเสธที่มีกรรม 没 v 得 o (พบในงานของหวังหมิงหฺวาและ
 กฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมย) รูปปฏิเสธที่มีกรรม v 不得 oc (พบในงานของลหฺวีชฺวีเซียงและ
 กฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมย)

5. โครงสร้างที่ปรากฏในงาน 1 ฉบับ รูปบอกเล่าที่ไม่มีกรรม vc 得 (พบในงานของลหฺวีชฺวีเซียงเท่านั้น)
 รูปบอกเล่าที่มีกรรม vo 得 c (พบในงานของลหฺวีชฺวีเซียงเท่านั้น) รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม 没 v 得 c
 (พบในงานหวังหมิงหฺวาเท่านั้น) รูปปฏิเสธที่มีกรรม vco 不得 (พบในงานของลหฺวีชฺวีเซียงเท่านั้น)
 โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในนวนิยายจิ้นกฺว่เปิ่นจิ้นผิงเหมยเท่านั้น คือ
 รูปปฏิเสธที่ไม่มีกรรม 没 v 得 v 不了 o v 不得 c แต่โครงสร้าง v 不了 o v 不得 c เป็น
 โครงสร้างที่พบในงานของหลิวเยว่หฺวา มีเพียงโครงสร้างโครงสร้าง 没 v 得 ซึ่งคล้ายกับ
 โครงสร้าง 没 v 得 c แต่ต่างกันที่โครงสร้าง 没 v 得 นั้น ส่วนเสริมกริยาคือ 得 แต่โครงสร้างที่มี
 得 ซ้ำกัน 2 ตัว จึงย่อเหลือตัวเดียว เป็นโครงสร้าง 没 v 得

บทที่ 4

การศึกษาเปรียบเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยกับ ฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทอง

เมื่อเทียบส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏในนวนิยายจีนกุ่ป๋ิงจินผิงเหมยตีพิมพ์เดือนเมษายน ค.ศ. 1926 จำนวน 62 ตอนครั้ง กับฉบับแปลดอกเหมยในแจกันทองของเนียน กุระมโรวีต จำนวน 47 ตอน พบว่าการแปลส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในนวนิยายจีนจินผิงเหมยและฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทองแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน การถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับและการถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหา

4.1 การถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน

การถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน คือ การแปลโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นภาษาไทยที่มีการปรากฏคำกริยา คำช่วยโครงสร้างบอกปฏิเสธหรือบอกเล่า คำเสริมกริยาและกรรมโดยที่เรียงลำดับตรงตามภาษาจีน เช่น

(4.1) 我猜也猜不着，管取了酒来，教他递，贼小肉儿，他房里不是没丫头，倒替他取酒去，

到后边又叫孙雪娥那小妇奴才，刁声浪叫，我又听不上。（ตอนที่ 21）

Wǒ cāi yě cāi bù zháo, guǎn qǔ le jiǔ lái, jiāo tā dì, zéi xiǎoròu' r, tā fáng

lǐ búshì méi yātóu, dào tì tā qǔ jiǔ qù, dào hòubiān yòu jiào Sūnxuěé nà

xiǎofù núcái, diāoshēnglàngjiào, wǒ yòu tīng bù shàng。

เราทวยลวงหน้าได้เลยว่าจะต้องเป็นไปในทำนองนี้ การที่ใช้ให้ซุนเหมยไปเอาสุราอาหารมานั้น ก็เพื่อจะให้นางป้อนให้ตัวกินนั่นเอง" ว่าแล้วก็หันไปพูดกับนางซุนเหมยว่า "อีนื้อชะโมย ที่หื้อองนางนั้นก็มีสาวใช้อยู่ถึงสองคน เหตุไรตัวจึงจะต้องไปเอาสุราอาหารแทนมันทำไมกัน ประเดี้ยว อีจี้ซำซุนส่วยเอ้อ, ก็จะด่าว่าเอาอีกหрок ซึ่งจะทำให้ซำทนฟังไม่ได้อีก" (ตอนที่ 21)

听不上 แปลเป็นภาษาไทยว่า ฟังไม่ได้ 听 แปลว่าฟัง 不上 แปลว่าไม่ได้ 听不上 ที่แปลว่า ฟังไม่ได้ จึงเป็นการถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน

การแปลแบบรักษาโครงสร้างปรากฏใน 11 โครงสร้างคือรูปปฏิเสธ 7 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 不得 v 不 c v 不了 没 v 得

และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม คือ v 不得 o v 不 co vo 不 c รูปบอกเล่า 4 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 v 得 c และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม คือ v 得 co v 得 oc ดังนี้

1. v 不得

(4.2) 金莲道，你管他怎的？戴不的，等我往后有孝戴。(ตอนที่ 52)

Jīnlián dào, nǐ guǎn tā zěnde? dài bù de, děng wǒ wǎng hòu yǒuxiào dài。

นางพานจินเหลียนจึงว่า "ช่างข้าพเจ้าเถิด! ถ้าหากว่าผ้าผืนนี้ยังจะใช้ไม่ได้ในทันทีข้าพเจ้าก็จะเก็บไว้ใช้ในเมื่อถึงคราวไว้ทุกข์ (ตอนที่ 42)

2. v 不 c

(4.3) 原来大人家有两层窗寮，外面为窗，里面为寮，妇人打发丫鬟出去，关上里面两扇窗寮，房中掌着灯烛，外边通看不见。(ตอนที่ 14)

Yuánlái dàrénjiā yǒu liǎngcéng chuāngliáo, wàimiàn wèi chuāng, lǐmiàn wèi liáo, fùrén dǎfā yāhuán chūqù, guānshàng lǐmiàn liǎngshàn chuāngliáo, fángzhōng zhǎng zhe dēngzhú, wàibiān tōng kàn bù jiàn。

ตามธรรมดาบ้านของคนมั่งคั่งนั้นมีประตูหน้าต่างสองชั้น นางหลี่ผินเอ๋อบอกให้สาวใช้ทั้งสองออกไปนอกห้องแล้ว ก็ปิดประตูชั้นในเสีย ภายในห้องจุดไฟสว่างแต่คนข้างนอกมองไม่เห็น (ตอนที่ 14)

3. v 不了

(4.4) 你在蔡家养的汉，数不了，来这里还弄鬼哩。(ตอนที่ 25)

Nǐ zài Càijiā yǎngde hàn, shǔ bù liǎo, lái zhèlǐ hái nòngguǐ li。

เมื่อครั้งมิงอยู่ที่บ้านแซ่ไซ่ มิงคบชู้จนนับไม่ถ้วน เมื่อมาอยู่ที่นี้ก็ยังคงจะทำเช่นนั้นอีก"

(ตอนที่ 25)

4. 没 v 得

(4.5) 西门庆笑道，一向穷冗，没曾来得，老妈休怪。(ตอนที่ 12)

Xīménqìng xiào dào, yí xiàng qióng rǒng, méi céng lái dé, lǎomā xiūguài。

ซีเหมินชิงจึงจึงว่า "ข้าพเจ้ามีกิจธุระยุ่งมากไม่สามารถจะปลีกตัวมาได้ ขอท่านอย่าถือโทษข้าพเจ้าเลย" (ตอนที่ 12)

5. v 不得 o

(4.6) 常言道，不着家人，弄不得家鬼，这苗青深恨家主日前被责之仇，一向要报无由，口中不言，心内暗道，不如我如此这般，与两个舟子做一路，将家主害了性命，推在水内，尽分其财物，我回去，再把病妇谋死，这份家私，连刁氏，都是我安受的。(ตอนที่ 48)

Chángyán dào, bùzháo jiārén, nòng bù dé jiāguǐ, zhè Miáoqīng shēnhèn jiāzhǔ rìqián bèi zézhīchóu, yíxiàng yào bào wú yóu, kǒuzhōng bù yán, xīnnèi àndào, bùrú wǒ rúcǐ zhèbān, yǔ liǎnggè zhōuzi zuò yí lù, jiāng jiāzhǔ hài le xìngmìng, tuī zài shuǐnèi, jìn fēn qí cáiwù, wǒ huíqù, zài bǎ bìngfū móusǐ, zhèfèn jiā sī, lián Diāoshì, dōushì wǒ ān shòude。

ฝ่ายเหมียวชิงคนใช้ผู้มีใจพยาบาทเศรษฐีเหมียวเทียนลี้มานานจึงคิดจะแก้แค้นเศรษฐี โดยเข้าพวกับคนเรือทั้งสองแล้วช่วยกันฆ่าเศรษฐีให้ตายเอาศพโยนน้ำแล้วแบ่งทรัพย์ให้กับผู้ร้าย ตนเองจะกลับไปบ้านเศรษฐีฆ่าเมียเศรษฐีอีกคนหนึ่ง แล้วรวบเอาทรัพย์สมบัติบ้านช่องตลอดจนเมียน้อยของเศรษฐีมาไว้เป็นของตนสมดังคำพิงเพยที่กล่าวไว้ว่า "ถ้าไม่ได้แรงช่วยจากคนในบ้าน ก็จะเข้าไม่ถึงตัวผีในบ้าน" (ตอนที่ 40)

6. v 不 co

(4.7) 相春梅后来也生贵子，或者你用了他，各人子孙也看不见，我只不信说他后来戴珠冠，有夫人之分，端的咱家又没官，那讨珠冠来，就有珠冠，也轮不到他头上。(ตอนที่ 30)

xiāng Chūnméi hòulái yě shēngguìzi, huòzhě nǐ yòng le tā, gèrénzǐsūn yě kàn
bù jiàn, wǒ zhǐ bùxìn shuō tā hòulái dàizhūguān, yǒu fūrén zhī fēn, duānde
zánjiā yòu méiguān, nàtǎo zhūguān lái, jiù yǒu zhūguān, yě lún bù dào tā
tóushàng。

แลดูว่านางขุนเหมยจะมีบุตรชายนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่านางจะมีบุตรได้ก็โดยที่ท่านรับเอานางไว้
เป็นเมียน้อยและทำนายว่านางจะได้สวมหมวกยศประดับไข่มุกดี หมายถึงว่านางจะมี
ตำแหน่งเป็นฮูหยิน อันบ้านเรานี้ก็ไม่ใช่เป็นตระกูลขุนนางที่ไหนมา จะเอาตำแหน่งฮูหยินที่
ไหนมาให้นางได้ และถึงแม้ว่าจะมีหมวกยศประดับไข่มุกดีมาจริงๆก็คงจะตกไปไม่ถึงหัวนาง
ขุนหอรอก" (ตอนที่ 30)

7. vo 不 c

(4.8) 月娘见他二人吃得汤成一块，言颇涉邪，看不上，往那边房里陪吴大妗子坐去了。由着他
四个吃到三更时分，李瓶儿星眼盈斜，立身不住，拉金莲往后边净手。(ตอนที่ 15)

Yuèniáng jiàn tā èrrén chī dé tāng chéngyíkuài, yánpōshèxié, kàn bù shàng,
wǎng nàbiān fánglǐ péi Wúdàjìnzi zuòqù le. yóuzhe tā sīgè chīdào sāngèngshífēn,
Lǐpíngér xīngyǎn yíngxié, lì shēn bù zhù, lā Jīnlián wǎnghòubiān jìngshǒu。

นางหุ่ยว่นเหนียงเห็นว่าคนทั้งสองดื่มสุราจนมีท่าทางว่าจะละลายเป็นเนื้อเดียวกันไปแล้ว และ
คำพูดที่ได้ตอบกันไปมาก็เกือบจะฟังไม่ได้ จึงขอตัวไปอยู่ด้วยกับนางหวู่ต้าจิ้นจื่อที่ห้องหลี่เจียว
เอ้อ ปล่อยให้คนที่สี่เสพยาสุรากันไปเกือบยามสาม ในขณะนั้น นางหลี่ผินเอ้อเกือบจะทรง
กายไม่อยู่จึงชวนนางพานจินเหลียงไปปัสสาวะที่ข้างนอก (ตอนที่ 15)

8. v 得

(4.9) 又求请小儿科太医来看，都用接鼻散试之，若吹在鼻孔内，打鼻涕，还看得，若无鼻涕出来，则看阴鹭守他罢了。(ตอนที่ 60)

Yòu qiú qǎng xiǎoérkētàiyī lái kàn, dōu yòng jiēbísànsǐ zhī, ruò chuī zài bǐkǒngnèi, dǎ bítì, hái kàn de, ruò wú bítì chū lái, zé kàn yīnlǚ shǒu tā bàle.

และให้ไปเชิญตัวหมอรักษาโรคเด็กมาตรวจดูอาการของกวนเกอ หมอบอกว่าจะลองให้นัดดูยา
ดูก่อน ถ้าเด็กมีอาการจามหรือไอ ก็พอมีหวังจะรักษาได้ ถ้าหากไม่มีอาการเช่นนั้น ก็ให้รอเวลา
ตายก็แล้วกัน (ตอนที่ 45)

9. v 得 c

(4.10) 妇人道，奴一人那里来得及，可着迎儿邀请隔壁王乾娘来，安排这些酒菜。(ตอนที่ 1)

Fùrén dào, nǚ yì rén nàlǐ lái de jí, kě zhe Yíng'ér yāoqǐng gébì Wánggānniáng lái, ānpái zhèxiē jiǔcài.

นางพานจินเหลียนจึงว่า “ตัวเราคนเดียว ที่ไหนจะทำได้ทัน ตัวจงใช้ให้หยิงเอ๋อไปตามมาย
หวางโผมาช่วยกันเถิด” (ตอนที่ 1)

10. v 得 co

(4.11) 西门庆道，既是恁说，明日来我家，我有话吩咐你。二人道，那里等的到明日，你老人家说与小人罢，端的有甚么事？(ตอนที่ 20)

Xīménqìng dào, jìshì nènshuō, míng rì lái wǒjiā, wǒ yǒu huà fēnfù nǐ. èr rén dào, nàlǐ děng de dào míng rì, nǐ lǎorénjiā shuō yǔ xiǎorén ba, duānde yǒu shénme shì?

ซีเหมินชิงจึงว่า "ถ้าเช่นนั้น เจ้าทั้งสองจงไปหาเราที่บ้านในวันพรุ่งนี้เรามีเรื่องจะมอบหมายให้
พวกเจ้าไปทำ"คนทั้งสองจึงว่า "อย่ารอให้ถึงวันพรุ่งนี้เลยเมื่อท่านมีธุระอันใดก็จงบอกพวก

ข้าพเจ้ามาแต่บัดนี้เกิด" (ตอนที่ 20)

11. v 得 oc

(4.12) 你若肯可怜我，早早扶得我好了，他归来时，我都不提起，你若不看顾我时，待他归来，却和你们说话。(ตอนที่ 6)

Nǐ ruò kěn kělián wǒ, zǎozǎo fú de wǒ hǎo le, tā guīlái shí, wǒ dōu bù tíqǐ,
nǐ ruò bù kàngù wǒ shí, dài tā guīlái, què hé nǐmen shuōhuà.

เพราะฉะนั้นถ้าเจ้าจะเมตตาเรา ช่วยเหลือให้เราหายป่วยเมื่อเขากลับมาถึงแล้ว เราจะช่วย
ปิดบังเนื้อความให้เจ้า" (ตอนที่ 6)

4.2 การถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับ

การถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับ คือ การแปลโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นภาษาไทยที่มีการปรากฏคำกริยา คำช่วยโครงสร้างบอกปฏิเสธและบอกเล่า คำเสริมกริยาและกรรมครบตามภาษาจีนแต่สลับลำดับ เช่น

(4.13) 那妇人道，好却是好，只是奴家手软，临时安排不得。(ตอนที่ 6)

Nà fùrén dào, hǎo quèshì hǎo, zhǐshì nújiā shǒuruǎn, línshí ānpái bùdé.

นางพานจินเหลียนจึงว่า "อุบายของท่านนี้ก็นับว่าดีอยู่ แต่เมื่อถึงที่สุดข้าพเจ้าเกรงว่ามือเท้าจะอ่อนเสียก่อน ไม่สามารถจะปฏิบัติตามได้" (ตอนที่ 6)

安排不得 แปลว่า ไม่สามารถจะปฏิบัติตามได้ ซึ่ง 安排 แปลว่า วางแผนหรือเตรียมการ แต่ในที่นี้ปรับคำแปลเป็น (จะ)ปฏิบัติตามได้ และ 不得 แปลว่า ไม่สามารถ การแปลในที่นี้จึงถือว่าเป็นการถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับ

การแปลแบบไม่รักษาโครงสร้างปรากฏใน 12 โครงสร้างคือรูปปฏิเสธ 7 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 不得 v 不 c v 不了 不 v 得 และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม คือ v 不得 o v 不 co และ v 不得 oc รูปบอกเล่า 5 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่

ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 v 得 c และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 o v 得 co v 得 oc ผู้วิจัยสังเกตว่าคำแปลภาษาไทยส่วนใหญ่พบกริยามีกรรมประกอบ ทั้งกรรมที่ไม่ปรากฏในโครงสร้างภาษาจีนหรือกรรมที่อยู่ส่วนอื่นของประโยค

1. v 不得

(4.14) 妇人谢道，奴家量浅，吃不得。(ตอนที่ 5)

Fùrén xiè dào, nújiā liàng qiǎn, chī bù dé。

นางพานจินเหลียนจึงว่า"ข้าพเจ้าเสพย์สุราไม่ได้มาก" (ตอนที่ 5)

2. v 不 c

(4.15) 人所共知，就是积了几两银子，都在这房子上，房子我是带不去的，留与小叔，其余等件，分毫不动，就是外边有三四百两银子欠帐，已都交与你老人家，陆续讨来家中盘缠，再有甚么银两来？ (ตอนที่ 8)

rén suǒ gòng zhī, jiù shì jǐ liǎng yín zǐ, dōu zài zhè fáng zi shàng, fáng zi wǒ shì dài bù qù de, liú yǔ xiǎo shū, qí yú děng jiàn, fēn háo bù dòng, jiù shì wài biān yǒu sān sì bǎi liǎng yín zǐ qiǎn zhàng, yǐ dōu jiāo yǔ nǚ lǎo rén jiā, lù xù tǎo lái jiā zhōng pán chán, zài yǒu shén me yín liǎng lái?

คนที่หลายย่อมทราบ คือเงินของเขาที่มีอยู่ได้สร้างบ้านช่องหลักฐานเหล่านี้ไว้ และบ้านช่องเหล่านี้ข้าพเจ้ามิได้เอาติดตัวไป ข้าพเจ้าได้มอบให้เป็นของน้องผัวข้า พร้อมด้วยเครื่องแต่งบ้านทั้งหมด ข้าพเจ้ามิได้ขนย้ายเอาไปแม้แต่อย่างเดียว มีเงินลูกหน้อยอยู่สามสี่ร้อยตำลึง ข้าพเจ้าก็ได้มอบให้กับท่านสื่อจิวไปเก็บมากินมาใช้กันในบ้านแล้ว นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรที่เป็นของสามี่ข้าพเจ้าอีก" (ตอนที่ 8)

3. v 不了

(4.16) 西门庆两碗还吃不了，说道，我的儿，你两个吃这些？(ตอนที่ 53)

Xīménqìng liǎng wǎn hái chī bù liǎo, shuō dào, wǒ de ér, nǐ liǎng gè chī zhè xiē?

ขณะที่ซีเหมินชิงกินบะหมี่ยังไม่หมดสองชามคนทั้งสองได้ช่วยกันว่าเข้าไปคนละเจ็ดชามแล้ว

ซีเหมินจึงเห็นเช่นนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า "พวกเจ้านี้กินจุกันอย่างนี้หรือหรือ? (ตอนที่ 42)

4. 不 v 得

(4.17) 伯爵插口道，大官人多忘事，就不认的了，这弹筝的，就是吴银儿，这弹琵琶的，就是李三妈的女儿，李桂卿的妹子，小名叫做桂姐，你家中留着他亲姑娘，如何推不认的？
(ตอนที่ 12)

Bójué chākǒu dào, dàguānrén duō wàngshì, jiù bù rèn de le, zhèdàn zhēng de, jiùshì Wúyínér, zhèdàn pípá de, jiùshì Lǐsānmā de nǚér, Lǐguìqīng de mèizi, xiǎomíng jiàozuò Guìjiě, nǐ jiāzhōng liúzhe tā qīngūniáng, rúhé tuī bù rèn de?

ยิงไปช่วยจึงรีบสอดขึ้นว่า "ท่านต้ากวนเหรินลืมเสียแล้วหรือ คนที่ติดตะเข้้นั้นคือ นางหุหยิงเอ้อ คนดีดีผี-ผา คือบุตรสาวนางหลี่ซานมาน้องสาวของนางหลี่กู่ยงซึ่งตัวนางชื่อหลี่กู่ยงเจี๋ยเป็นหลานสาวของนางหลี่เจี๋ยวเอ้อผู้เป็นภรรยาคนที่สองของท่าน เหตุไรท่านจึงจำไม่ได้เล่า?" (ตอนที่ 12)

5. v 不得 o

(4.18) 敬济道，你老人家原来吃不得紧酒。(ตอนที่ 26)

Jìngjì dào, nǐ lǎorénjiā yuánlái chī bùdé jǐn jiǔ。

เงินจึงจีจึงว่า "ท่านผู้เฒ่านี้ดื่มเหล้าขนาดแรงไม่ได้เสียแล้ว" (ตอนที่ 26)

6. v 不 co

เนื่องจากโครงสร้าง v 不 coc มีจำนวนน้อยจึงนำมารวมไว้กับโครงสร้าง v 不 co

(4.19) 因对西门庆道, 哥, 你怪的是, 连咱们也不知道成日忙些什么, 自咱们这两只脚, 还赶不上一张嘴哩。 (ตอนที่ 1)

Yīn duì Xīménqìng dào, gē, nǐ guàide shì, lián zánmen yě bù zhīdào chéng rì máng xiē shénme, zì zánmen zhè liǎngzhǐjiǎo, há i gǎn bù shàng yìzhāngzuǐ li.

แล้วหันไปพูดกับซีเหมินชิงว่า “พวกเราเองก็ไม่ว่ามันจะไปยุ่งอะไรอยู่จึงไม่ได้มาเยี่ยมท่าน เห็นจะเป็นเพราะว่าพวกเราแม้จะมีขาสองขา แต่ก็ยังหาใส่ ปากเดียวไม่ทัน” (ตอนที่ 1)

v 不 coc

(4.20) 四季衣服插不下手去, 也有四五只箱子。金镗银钯不消说, 手把现银子, 也有上千两, 好三梭布也有三二百疋。 (ตอนที่ 8)

Sìjì yīfu chā bù xià shǒu qù, yě yǒu sìwǔ zhī xiāngzi。 jīntāng yínbǎ bù xiāo shuō, shǒu bǎ xiànyínzi, yě yǒu shàngqiānlǐǎng, hǎo sānsuō bù yě yǒu sānèrbǎi tóng。

มีเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนประจำสัปดาห์ซ้อนกันแน่นขนัด ขนาดที่เอามือแทรกลงไปในพื้นที่ ไม่ได้ อีกสี่ห้าหีบมีกำไรเงินกำไรทองของแต่งกายชนิดนับไม่ถ้วน เฉพาะเงินสดก็มีตั้งพันกว่า ตำลึงขึ้นไป พวกผ้าอย่างดีมีประมาณสองสามร้อยม้วน (ตอนที่ 8)

7. v 不得 oc

(4.21) 不争你不去, 显的我们请不得哥去, 没些面情了, 到那儿略坐坐儿, 就来也罢。

(ตอนที่ 22)

Bùzhēng nǐ bùqù, xiǎnde wǒmen qǐng bù dé gē qù, méi xiē miànqíng le, dào nà' r luè zuòzuò' r, jiù lái yěba。

“ถ้าหากท่านไม่ไปก็จะแสดงให้เห็นพวกนางเห็นว่า พวกข้าพเจ้าไม่มีความสามารถพอที่จะเชิญ

ท่านไปได้ ขอท่านจงเห็นแก่หน้าพวกข้าพเจ้าเถิดจงไปนั่งเล่นพอเป็นพิธีก็แล้วกัน"

(ตอนที่ 22)

8. v 得

(4.22) 婆婆笑道，孩儿，你不去的正好，免教我老人家挂心，只是不要吊慌，哄着老娘，那有一万里路程，朝暮往还的？ (ตอนที่ 58)

Pópó xiàodào, hái' r, nǐ bùqù de zhènghǎo, miǎnjiào wǒ lǎorénjiā guàxīn,
zhǐshì búyào diàohuāng, hōngzhe lǎoniáng, nà yǒu yíwàn lǐ lùchéng, zhāomùwǎng
huán de?

มารดาได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่า "ลูกเอ๋ย, เจ้าไม่ไปหาที่นั่นก็ดีแล้ว มารดาจะได้อดความเป็นห่วงเจ้าลงอีกคนหนึ่ง แต่เจ้าต้องไม่มาพูดปดมาดา เพราะหมายที่จะไปนั้นเป็นระยะทางถึงหมื่นลี้ เจ้าจะไปเข้าเย็นได้กลับอย่างไร?" (ตอนที่ 44)

9. v 得 c

(4.23) 那妇人拿了铜钱，迳来王婆家里坐地，却教王婆赎得药来，把到楼上，交武大看了，说道，这帖心疼药，太医教你半夜里吃了，倒头一睡，盖一两床被，发出些汗，明日便起得来。 (ตอนที่ 6)

Nà fūrén ná le tóngqián, jìnglái Wángpó jiālǐ zuòdì, què jiào Wángpó shú dé yào lái, bǎdào lóushàng, jiào Wǔdà kànle, shuōdào, zhètiēxīnténgyào, tàiyī jiào nǐ bànyè lǐ chīle, dàotóu yíshuì, gài yìliǎng chuángbèi, fāchū xiēhàn, míngrì biàn qǐ de lái。

นางพานเงินเหลียนจึงหยิบอี่แปะออกมาแล้วตรงไปที่บ้านยายหวางโผ แล้ววานให้ยายหวางโผไปซื้อยานั้นมาให้ ส่วนตนคั่งนั่งรออยู่ที่นั่น เมื่อได้ยาจากยายหวางโผแล้วจึงนำกลับไปให้หวู่ตาดู แล้วพูดว่ายายชานานี้แกโรคเจ็บทรวงอกได้ดี หมอสั่งมาให้กินตอนเที่ยงคืน กินแล้วให้ใช้ผ้าผวยสองชั้นคลุมทั่วทั้งหัวหู พอเหงื่อออกแล้วรุ่งเช้าก็ลุกขึ้นมาได้ (ตอนที่ 6)

10. v 得 o

(4.24) 一日，猛想起武都头，是一个忠勇好汉，须得他去，方幹得此事。(ตอนที่ 2)

Yírì, měngxiǎngqǐ Wūdūtóu, shì yí gè zhōngyǒng hǎohàn, xū dēi tāqù,
fāng gàn de cǐ shì。

คิดไปคิดมาก็เห็นมีแต่หัวสูงผู้เดียวเท่านั้นที่จะใช้ให้ทำงานนี้ได้ (ตอนที่ 2)

11. v 得 co

(4.25) 金莲道，只说你唱的好曲儿，倒在外边铺子里，唱与小厮听，怎的不唱个儿我听，
(ตอนที่ 34)

Jīnlián dào, zhǐ shuō nǐ huì chàng de hǎo qū' r, dào zài wàibiān pùzi lǐ,
chàng yǔ xiǎosī tīng, zěnde búchàng gè' r wǒtīng,

นางพานจินเหลียนจึงว่า "เราได้ยินว่า เจ้านี้ร้องเพลงได้ดี เพราะเคยร้องให้พวกลูกจ้างในร้าน
ด้วยกันฟังบ่อยๆ ซึ่งเจ้ายังไม่เคยได้ร้องให้เราฟังเลย (ตอนที่ 34)

12. v 得 oc

(4.26) 安童哭道，主人遭难，不见下落，如何回得家去？愿随公公在此。(ตอนที่ 48)

Āntóng kūdào, zhǔrén zāonàn, bùjiàn xiàluò, rúhé huí de jiā qù? yuàn suí
gōnggōng zàicǐ。

อานถงจึงร้องไห้แล้วว่า "นายของข้าพเจ้าถูกทำร้าย ไม่ทราบว่าจะพำนักไปอยู่ที่แห่งใด และตัว
ของคนร้ายก็ไม่ทราบว่าหลบหนีไปอยู่ที่ไหน? ข้าพเจ้าจะไปกลับบ้านโดยที่เรื่องยังคงค้างอยู่เช่นนี้
กระไรได้ ข้าพเจ้าจะขออาศัยท่านอยู่ไปพลางก่อนจนกว่าข้าพเจ้าจะสืบได้เรื่องให้ชัดเจนก่อน
จึงจะคิดอ่านการอื่นต่อไป" (ตอนที่ 40)

4.3 การถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหา

การถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหาคือการแปลโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นภาษาไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประโยคและการใช้คำที่ไม่เหมือนกับโครงสร้างภาษาจีนต้นฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยคและการปรับเนื้อหาที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปประโยค

4.3.1 การปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยค

การปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยค คือ การปรับเนื้อหาโดยเปลี่ยนรูปประโยคปฏิเสธในต้นฉบับเป็นรูปบอกเล่าในฉบับแปลและคำแปลภาษาไทยที่พบจะมีเนื้อหาต่างออกไปจากเดิมแต่คงสื่อความหมายในลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น

(4.27) 西门庆道，就算有那事，我也不怕你，说你有钱，快转换汉子，我手里容你不得，

(ตอนที่ 20)

Xīménqìng dào, jiùsuàn yǒu nàshì, wǒ yě bùpà nǐ, shuō nǐ yǒuqián, kuài

zhuǎnhuàn hànzi, wǒ shǒulǐ róng nǐ bù dé,

ซีเหมินชิงจึงว่า"ถึงแม้ตัวจะทำเช่นนั้นจริงเราก็ไม่กลัว ตัวคิดว่าตัวมีเงินมากพอที่จะเปลี่ยนตัว
ผู้ใหม่ได้คล่องๆเช่นนั้นหรือ?เราย่อมมีวิธีการของเราที่อยู่เหนือกว่าตัวเป็นไหนๆ

(ตอนที่ 20)

容你不得 แปลว่า ย่อมมีวิธีการของเราที่อยู่เหนือกว่าตัวเป็นไหนๆ ดังนี้ คำแปลภาษาไทยเป็นรูปบอกเล่าแต่ 容你不得 เดิมทีควรจะแปลว่า ควบคุมเธอไม่ได้ ซึ่งเป็นรูปปฏิเสธเหมือนต้นฉบับภาษาจีน แต่ผู้แปลอิงตัวบทรอบข้างและแปลเป็นรูปบอกเล่าเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความได้ดีขึ้น

ผู้วิจัยพบลักษณะการถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยคจำนวน 8 โครงสร้าง เป็นรูปปฏิเสธ 7 โครงสร้าง ได้แก่ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 不得 v 不 c v 不了 และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 不得 o vo 不得 v 不 co vo 不 c และเป็นรูปบอกเล่า 1 โครงสร้าง คือ v 得 oc (ตัวอย่างที่ 3.35) ซึ่งโครงสร้างนี้ผู้วิจัยพบตัวอย่างการใช้เพียงตัวอย่างเดียว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิจณลีลาของผู้แปล

1. v 不得

(4.28) 不是明年上京会试，用这几两银子，他也还捨不得卖哩。 (ตอนที่ 63)

Búshì míngnián shàngjīng huìshì, yòng zhè jǐliǎng yínzi, tā yě hái shě bù dé mài li。

ท่านสำนักรุ่เหรินก็ยอมตกลงด้วยบอกว่ามีความจำเป็นจะต้องใช้เงิน เพื่อเดินทางเข้าไปเมืองหลวง จึงยอมขายมันนี้ให้" (ตอนที่ 47)

2. v 不c

(4.29) 月娘因陈敬济一向管工辛苦，不曾安排一顿饭儿酬劳他，向孟玉楼李娇儿说，待要管来，又说我多揽事，我待欲不管，又看不上，人家的孩儿，在你家每日起早睡晚，辛辛苦苦，替你家打勤劳儿，那个发心知慰他一知慰儿，也怎的。(ตอนที่ 19)

Yuèniáng yīn Chénjìngjì yíxiàng guǎngōng xīnkǔ, bùcéng ānpái yí dùnfàn' r chóláo tā, xiàng Mèngyùlóu Lǐjiāoér shuō, dài yào guǎnlái, yòu shuō wǒ duō lǎnshì, wǒ dàiyù bùguǎn, yòu kàn bù shàng, rénjiā de hái' r, zài nǐjiā měirì qǐzǎo shuìwǎn, xīnxīnkǔkǔ, tì nǐjiā dǎ qínáo' r, nàgè fāxīn zhīwèi tā yìzhī wèi' r, yě zěnde。

นางหุ่ยยว่ยเหนียงเห็นว่า ฉินจิ้งจี้ช่วยทำงานควบคุมการก่อสร้าง มีความเหน็ดเหนื่อยสมควรที่จะแต่งโต๊ะเลี้ยงอาหารให้มีกำลังใจขึ้น จึงปรึกษากับนางเมิ่งชานกับนางหลี่เจี๋ยเอ้อว่า ฉินจิ้งจี้ต้องทำงานและนางหลี่เจี๋ยเอ้อว่า ฉินจิ้งจี้ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อย ครั้นเราจะเอาใจใส่ให้ความดูแล เกรงจะถูกกล่าวหาว่าเราเจ้ากี้เจ้าการ เราจะเพิกเฉยเสียไม่เอาใจใส่เราก็ทนดูต่อให้ลูกของคนอื่นเขามาอาศัยอยู่ในบ้านเรา ก็ลุกขึ้นแต่เช้าแล้วนอนจนค่ำ เพื่อช่วยทำงานของเรา เราคิดว่าจะเชิญตัวมาเลี้ยงอาหารให้มีกำลังใจบ้าง (ตอนที่ 19)

3. v 不了

(4.30) 第二日，就领到后边，见了太太，翟管家甚是欢喜，留俺们住了两日，酒饭连下人都吃不了，又与了五十两礼钱，我再三推辞，大官人又不肯，还叫我拿回来了。

(ตอนที่ 39)

Dìèr rì, jiù lǐngdào hòubiān, jiànle tàitai, Zháiguǎnjiā shénshì huānxǐ, liú
ǎnmen zhùle liǎng rì, jiǔfàn lián xiàrén dōu chī bù liǎo, yòu yǔle
wǔshíliǎng lǐqián, wǒ zàisān tuīcí, dàguānrén yòu bùkěn, hái jiàowǒ ná
huílái le.

วันรุ่งขึ้นเราได้พากันไปทำเคารพคุณนายใหญ่ ผู้ซึ่งให้ความต้อนรับขับสู้กับเราเป็นอย่างดี
ท่านทนายหน้าหอได้ให้ค่าสินสอดมาห้าสิบตำลึงแก่ท่านต๋ากวนเหริน ไม่ยอมรับไว้กลับส่งมา
ให้แก่เรา" (ตอนที่ 37)

4. v 不得 o

(4.31) 恰似俺们把这椿事放在头里一般，头上来，你就让不得这一夜儿。(ตอนที่ 20)

Qiàshì ǎnmen bǎ zhè chūnshì fāngzài tóulǐ yìbān, tóushànglái, nǐ jiù ràng bù
dé zhè yíyè' r.

"นางหลี่ผินเอ๋อเป็นเจ้าสาวเพิ่งมาใหม่ เหตุไรท่านจึงปล่อยให้นางอยู่แต่ลำพังในคืนแรกเล่า?"

(ตอนที่ 20)

5. vo 不得

(4.32) 西门庆道，就算有那事，我也不怕你，说你有钱，快转换汉子，我手里容你不得，

(ตอนที่ 20)

Xīménqìng dào, jiùsuàn yǒu nàshì, wǒ yě bùpà nǐ, shuō nǐ yǒuqián, kuài
zhuǎnhuàn hànzi, wǒ shǒulǐ róng nǐ bùdé,

ซีเหมินชิงจึงว่า"ถึงแม้ตัวจะทำเช่นนั้นจริงเราก็ไม่กลัว ตัวคิดว่าตัวมีเงินมากพอที่จะเปลี่ยนตัว
ผิวใหม่ได้คล่องๆเช่นนั้นหรือ?เราย่อมมีวิธีการของเราที่อยู่เหนือกว่าตัวเป็นไหนๆ (ตอนที่ 20)

6. v 不 co

(4.33) 玳安道，小的一路骑头口，拿着马牌先行，因此先到家，爹这时节，也差不上二十里远近了。 (ตอนที่ 56)

Dài' ān dào, xiǎode yí lù qí tóukǒu, ná zhe mǎpái xiān xíng, yīncǐ xiān dàojiā,
diē zhè shíjié, yě chà bù shàng èrshí lǐ yuǎnjìn le。

พลางแจ้งว่า "เตี้ยกำลังเดินทางมาจวนจะถึงบ้านแล้ว ขณะนี้กำลังอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทาง
ประมาณยี่สิบสี่ ข้าพเจ้าเป็นผู้ถือป้ายบอกข่าวการเดินทางซึ่งล่าช้ากว่ามากก่อน" (ตอนที่ 43)

7. vo 不 c

(4.34) 郓哥道，又来了，我道你般屁鸟人，那厮两个落得快活，只专等你出来，便在王婆房里做一处，你还问道真个也假个，难道我哄你不成。(ตอนที่ 6)

Yùngē dào, yòu lái le, wǒ dào nǐ zhèbān pìniǎorén, nà sī liǎnggè luò dé kuàihuó,
zhǐ zhuān děng nǐ chūlái, biàn zài Wángpófáng lǐ zuò yī chù, nǐ hái wèndào
zhēngè yě jiǎgè, nándào wǒ hōng nǐ bù chéng。

ยุ่นเกอจึงว่า"เห็นไหมเล่า, เรานึกแล้วทีเดียวย่ว่าท่านเป็นคนใช้การไม่ได้ คนทั้งสองนั้นกำลัง
สนุกสนานกันอยู่ที่เดียว เพียงแต่รอให้ท่านออกมาจากบ้านมันก็ได้พบกันที่ร้านยายหวางโผ
ท่านยังจะมาถามเราว่าจริงหรือไม่จริงอีกเล่า?ข้าพเจ้าจะหลอกท่านไปทำไมกัน?" (ตอนที่ 6)

8. v 得 oc

(4.35) 这个却是东京上司行下来批文，委本县拿人，县里只拘的人到，(ตอนที่ 52)

Zhègè què shì Dōngjīng shàng sīxíng xiàláipīwén, wěi běnxiàn ná rén,
xiàn lǐ zhǐ jū de rén dào,

เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่ายเหนื่อทางเมืองตงจึงมีคำสั่งลงมา จึงไม่สามารถขัดคำสั่งนั้นได้
(ตอนที่ 42)

4.3.2 การปรับเนื้อหาที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปประโยค

การปรับเนื้อหาที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปประโยค คือ การแปลโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นภาษาไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประโยคและการใช้คำที่ไม่เหมือนกับโครงสร้างภาษาจีนต้นฉบับ และคงรูปบอกเล่าหรือรูปปฏิเสธไว้ ตัวอย่างดังนี้

(4.42) 王婆道，大官人，你说五件事都全，却还有一件事打搅，也多是成不得。(ตอนที่ 5)

Wángpó dào, dàguānrén, nǐ shuō wǔjiànshì dōu quán, què hái yǒu yíjiànshì
dǎjiǎo, yě duō shì chéng bù dé.

ยายหวางโผได้ฟังจึงว่า "ท่านต้ากวนเหรินถึงแม้จะมีคุณสมบัติห้าประการแล้วก็จริง แต่ก็มีอุปสรรคอยู่อย่างหนึ่งที่อาจจะทำให้ท่านไม่ได้พบกับความสำเร็จได้ (ตอนที่ 5)

成不得 แปลว่า อาจจะทำให้ท่านไม่ได้พบกับความสำเร็จได้ ในประโยคนี้คำกริยา 成 ที่แปลว่า สำเร็จ ย้ายไปแทนตำแหน่งกรรม เป็นคำว่า ความสำเร็จ และ 不得 แปลความว่า อาจจะทำให้ท่านไม่ได้พบกับ.....ได้ ถือว่าไม่มีการแปลกริยา การแปลนี้จึงเป็นการปรับเนื้อหาที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปประโยค

ผู้วิจัยพบลักษณะการถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหาที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปประโยคจำนวน 19 โครงสร้าง เป็นรูปปฏิเสธ 13 โครงสร้าง ได้แก่ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรม v 不得 v 不c v 不了 不v 得 不v 得c v 不得c และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรม v 不得o vo 不得v 不co v 不得oc vo 不c 不v 得o v 不了o เป็นรูปบอกเล่า 6 โครงสร้าง ได้แก่ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 v 得c และโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得o vo 得 v 得co v 得oc ดังนี้

1. v 不得

(4.36) 说道，这个变气，天吊客忤，治不得了，自与他五钱银子，打发去了。(ตอนที่ 60)

Shuōdào, zhègè biàn qì, tiāndiào kèwǔ, zhì bù dé le, zì yǔ tā wǔqián yínzi, dǎfā qù le.

หมอตระจกอาการแล้วบอกว่า อาการเข้าคั้นหนักเสียแล้วไม่รับรักษา นางหลี่ผินเออให้ค่าป่วย การหมอห่าสสิ่ง หมอแซ่เผ่าก็รีบลากลับไป (ตอนที่ 45)

2. v 不 c

(4.37) 王婆道，这个笑话，这些乾点，还换不来，你几时请我吃杯酒，我便说与你听罢，说毕，重坐下来。(ตอนที่ 2)

Wángpó dào, zhègè xiàohuà, zhèxiē gāndiǎn, hái huàn bù lái, nǐ jǐshí qǐng wǒ chī bēijiǔ, wǒ biàn shuō yǔ nǐ tīng ba, shuōbì, chóngzuò xiàlái.

ยายหวางโผจึงว่า "ขนมสองชิ้นนี้ไม่คุ้มกับเรื่องข้าที่ข้าจะเล่าให้ฟังหรอก รอจนกว่าท่านเลี้ยงสุราข้าเมื่อไหร่ละก็ข้าจึงจะเล่าให้ฟัง"ว่าแล้วก็กลับนั่งลงใหม่ (ตอนที่ 2)

3. v 不了

(4.38) 你托了人拦住他汉子在院里过夜，却这里要他老婆，我教你吃不了，嗔道昨日大白日里，我和孟三姐在花园里做生活，只见他家那大丫头，在墙那边，探头舒脑的，(ตอนที่ 14)

Nǐ tuō le rén lánzhù tā hànzi zài yuànlǐ guòyè, què zhèlǐ yào tā lǎopó, wǒ jiào nǐ chī bù liǎo, chēndào zuórì dàbáirì lǐ, wǒ hé Mèngsānjiě zài huāyuán lǐ zuòshēnghuó, zhǐ jiàn tājiā nà dàyātóu, zài qiáng nàbiān, tàntóushūnǎo de,

นี่ตัวบอกให้คนอื่นตึงผิวเขาให้ค้างคืนที่โรงโสเภณี แล้วกลับไปทำชู้กับเมียเขา เราจะต้องทำโทษจนกลิ่นข้าวไม่ลงคอ มิน่าเล่าเมื่อวานนี้ตอนกลางวันแสกๆเรากับพี่เม็งซานกำลังนั่งทำ

การมีมืออยู่ที่ในสวน ก็เห็นสาวใช้คนโตของบ้านนั้นโผล่หน้าอยู่บนกำแพง (ตอนที่ 14)

4. 不 v 得

(4.39) 良久，只见孙雪娥走过来，李瓶儿装饰少次于众人，便起身来问道，此位是何人？

奴不知，不曾请见得？ (ตอนที่ 15)

Liángjiǔ, zhǐjiàn Sūnxuēé zǒu guòlái, Lǐpíngér zhuāngshì shǎo cì ú zhòng rén,

biàn qǐshēn lái wèndào, cǐwèi shì hérén? nú bùzhī, bù céng qǐng jiàn dé?

อีกสักครู่หนึ่งต่อมา นางซุนส่วยเอ๋อก็เดินเข้ามาที่ข้างนางหลี่ผินเอ๋อ เห็นนางซุนส่วยเอ๋อแต่งตัว

ไม่สวยงามเหมือนคนอื่น ๆ จึงลุกขึ้นถาม นางหวู่ยว้ยเหนียงว่า "ท่านผู้นี้คือใคร ข้าพเจ้าไม่เคย

เห็นมาก่อน (ตอนที่ 15)

5. 不 v 得 c

(4.40) 他与了我三钱银子，就教我替他捎销金汗巾子来，不想到那里，袖子里摸银子，没了，

不曾捎得来，来家他说我那里养老婆，和我骂了这一日，急的我赌身罚咒，

(ตอนที่ 52)

Tā yǔ le wǒ sānqián yínzi, jiù jiào wǒ tì tā shāo xiāojīnhànjīnzi lái,

bùxiǎng dào nàlǐ, xiùzi lǐ mō yínzi, méi le, bù céng shāo de lái, láijiā

tā shuō wǒ nàlǐ yǎng lǎopó, hé wǒ màle zhèyìrì, jíde wǒ dǔshēnfázhòu,

ภรรยาข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าซื้อผ้าซับเหงื่อขลิบไหมทองมาให้นาง โดยมอบเงินค่าผ้าให้

ข้าพเจ้าเป็นเงินสามสลึง เมื่อข้าพเจ้าไปถึงที่ร้านขายผ้าได้ล้วงหาเงินในมือเสื้อก็ไม่เห็นมี จึง

ไม่ได้ซื้อมาให้ ครั้นกลับมาถึงบ้าน นางกล่าวหาว่าข้าพเจ้าไปแอบมีภรรยาน้อยไว้ที่อื่น

ข้าพเจ้าจึงได้เถียงไปบ้าง (ตอนที่ 42)

6. v 不得 c

(4.41) 西门庆道，他说往王皇亲家唱，就罢了，敢量我拿不得来。(ตอนที่ 59)

Xīménqìng dào, tā shuō wǎng Wánghuángqīnjiā chàng, jiù bale, gǎnliàng wǒ ná
bùdé lái。

ซีเหมินชิงจึงว่า "น้องสาวของเจ้าบอกว่าจะไปขับร้องที่บ้านหวางหวางซิน ไม่ยอมมาขับร้องที่
บ้านของ นางคงจะคิดว่า เราไม่สามารถจะเอาตัวนางมาได้ (ตอนที่ 44)

7. v 不得 o

(4.42) 西门庆道，实不瞒你说，这五件事我都有，第一件，我的貌虽比不得潘安，也充得过；
(ตอนที่ 5)

Xīménqìng dào, shí bùmán nǐ shuō, zhè wǔjiànshì wǒ dōuyǒu, dìyījiàn, wǒ de
mào suī bǐ bù dé Pān' ān, yě chōng de guò;

ซีเหมินชิงได้ฟังจึงตอบว่า "คุณสมบัติทั้งห้าประการนี้ ข้าพเจ้าขอรับรองว่าในกายตัวของ
ข้าพเจ้ามีอยู่อย่างครบบริบูรณ์ คือประการแรกรูปสมบัติของข้าพเจ้าถึงแม้จะยังไม่ถึงขนาด
พานอาน แต่ก็พอจะผ่านไปได้ (ตอนที่ 5)

8. vo 不得

(4.43) 吓的小厮半日开口不得，说道，这是小的某日，打扫花园，在花园内拾的，并不曾有人
与我。(ตอนที่ 13)

Xià de xiǎosī bànrì kāi kǒu bù dé, shuōdào, zhèshì xiǎode mǒurì, dǎsǎo
huāyuán, zài huāyuán nèi shíde, bìng bùcéng yǒurén yǔwǒ。

ฉินถงตกใจจนนึกอะไรไม่ออกอยู่เป็นครูจึงพูดขึ้นว่า "ข้าพเจ้าเก็บได้ในสวนดอกไม้ ไม่มีผู้ใดให้
ข้าพเจ้าหรอก"(ตอนที่ 13)

9. v 不 co

(4.44) 自古佳人才子，配着的甚少，买金偏撞不着卖金的。(ตอนที่ 1)

Zìgǔ jiārén cáizi, pèizhe de shénshǎo, mǎijīn piān zhuàng bù zháo mǎijīnde.

และมันก็เป็นเรื่องบรมโอรามาแล้วที่หญิงงามมักไม่ได้แต่งงานกับชายงาม คนขายทองมักไม่
เจอคนซื้อทองเสียโดยมาก (ตอนที่ 1)

10. v 不得 oc

(4.45) 西门庆便向郑爱月儿道，我叫你如何不来？这等可恶，敢量我拿不得你来。(ตอนที่ 59)

Xīménqìng biàn xiàng Zhèng' ài yuè ' r dào, wǒ jiào nǐ rúhé bùlái? zhèděng

kěwù, gǎnliàng wǒ ná bù dé nǐ lái。

ซีเหมินชิงจึงจึงว่าแก่นางเงินไฉ่ยว่ยว่า "เราให้เจ้ามาที่นี้เหตุไรเจ้าจึงไม่มา เจ้าคิดว่าไม่สามารถจะ
เอาตัวเจ้ามาได้กระนั้นหรือ?" (ตอนที่ 44)

11. vo 不 c

(4.46) 这金莲不听便罢，听了气的在外两只胳膊都软了，半日移脚不动。(ตอนที่ 24)

Zhè Jīnlián bùtīng biànbà, tīngle qìde zàiwài liǎngzhī gēbó dōu ruǎnle, bànrì yíjiǎo budòng。

นางพานจินเหลียนได้ยินเช่นนั้น ก็มีความโกรธจนมือเท้าอ่อนเปียกไปหมด ไม่สามารถจะขยับ
เขยื้อนอยู่ตั้งนาน(ตอนที่ 24)

12. 不 v 得 o

(4.47) 西门庆道便是这等，一言难尽，只是小人命薄，不曾招得一个好的在家里。(ตอนที่ 5)

Xīménqìng dào biànshì zhèděng, yìyánnánjìn, zhǐshì xiǎorén mìngbó, bùcéng

zhāo dé yí gè hǎo de zài jiā lǐ。

ซีเหมินชิงจึงจึงว่า"เรื่องนี้พูดไปก็ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกน้อยใจตัวเอง แต่เป็นด้วยข้าพเจ้าเป็นผู้มี
วาสนาน้อย จึงหาคนดีไว้ที่บ้านไม่ได้"(ตอนที่ 5)

13. v 不了 o

(4.48) 那小伙子，吃他奈何不过，说道，死不了人，等我唱，我肚子里撑心柱肝，要一百个也有。(ตอนที่ 34)

Nà xiǎohuǒ' r, chī tā nàihé búguò, shuōdào, sǐ bù liǎo rén, děng wǒ chàng, wǒ dùzi lǐ chēngxīnzhùgān, yào yìbǎi gè yěyǒu.

ฝ่ายฉินจิ้งจี้เมื่อถูกนางพานจินเหลียนกระเช้าเช่นนั้นก็สิ้นท่ามิรู้ที่จะขัดขึ้นต่อไปอย่างไรดี จึงพูดว่า "เอาเถอะ ข้าพเจาคงไม่ถึงตายเพราะการที่จะร้องเพลงให้ท่านฟังหรือก ข้าพเจาจะขอ บอกต่อไปด้วยว่า ข้าพเจ้าจำเนื้อและทำนองเพลงได้อย่างมากมายขนาดเต็มตับไตไส้พุงทีเดียว อย่างไรก็ตามแต่ท่านจะให้ข้าพเจ้าร้องเพียงเพลงเดียวเลย สักร้อยเพลงข้าพเจ้าก็ยังสามารถร้องได้" (ตอนที่ 34)

14. v 得

(4.49) 你就教他治病，他也治得。(ตอนที่ 63)

Nǐ jiù jiào tā zhìbìng, tā yě zhì de.

อนึ่งพานเต้าสือผู้นี้ยังมีความสามารถในทางบำบัดโรคภัยไข้เจ็บได้อีกด้วย"(ตอนที่ 47)

15. v 得 c

(4.50) 西门庆笑道，咱恁长把人靠得着，却不更好了，咱只等应二哥来，与他说这话罢。(ตอนที่ 1)

Xīménqìng xiàodào, zán nèncháng bǎrén kào de zháo, quèbù gènghǎo le, zán zhǐ děng Yìngèrgē lái, yǔ tā shuō zhèhuà ba.

ซีเหมินชิงได้ฟังจึงหัวเราะพลางว่า "ถ้าเราสามารถให้พวกเพื่อนอาศัยเราได้นานเท่าไร เรา ก็ที่ยิ่งดีนานเพียงนั้น บัดนี้เราจะรอให้ยังไปจួយมาที่นี้เสียก่อน แล้วจึงค่อยหารื้อกันถึงเรื่องนี้ต่อไป"(ตอนที่ 1)

16. v 得 o

(4.51) 常言道，当行压当行，到明日娶过了门时，老身胡乱三朝五日，拿上些人情去走走，讨得一张半张桌面，到是正经，怎的好和人鬪气。(ตอนที่ 5)

Chángyán dào, dāng hángyā dāng háng, dào míng rì qǔguò le mén shí, lǎoshēn húluàn sānzhāowǔrì, nǎshàng xiē rénníng qù zǒuzǒu, tǎo de yìzhāng bànzhāng zhuōmiàn, dàoshì zhèngjīng, zěnde hǎo hé rén dòuqì。

คำโบราณท่านกล่าวว่า พวกที่มีอาชีพอย่างเดียวกันมักจะกีดกัน ข้าพเจ้าจะรอให้ลูกสาวของท่านแต่งงานเสร็จเรียบร้อยแล้วสักสี่ห้าวันจึงจะซื้อของขวัญไปสักสองสามอย่างไปเยี่ยมเยียน เพื่อจะได้กินโต๊ะสักครั้งโต๊ะจึงจะถูกระเบียบ ข้าพเจ้าจะไปแย่งกินกับพวกเขาในกลางคัน อย่างไม่ได้(ตอนที่ 5)

17. vo 得

การเปลี่ยนรูปนี้ไม่ได้เป็นเพราะความต่างของภาษา แต่ว่าส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ ในประโยคนี้มี 怎 นำหน้า จึงทำให้การถ่ายทอดความเป็นภาษาไทยเป็นรูปปฏิเสธ

(4.52) 寻思道，法官教我休往房里去，我怎生忍得，宁可我死了也罢，须厮守着和他说话儿。

(ตอนที่ 63)

Xúnsī dào, fǎguān jiàowǒ xiū wǎng fánglǐ qù, wǒ zěnn shēngrěn dé, níngkě wǒ sǐ le yě ba, xúnsī shǒuzhe hé tā shuōjǔ huà' r。

ในใจคิดว่า ท่านเต้าสือห้ามไม่ให้เราเข้าไปในห้องคนป่วย เราเห็นจะไม่สามารถปฏิบัติตามได้ เสียแล้วเราจะต้องเข้าไปพบปะพูดจาสังเสียดกับนางให้จงได้ ไม่ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ตาม (ตอนที่ 4)

18. v 得 co

(4.53) 第三，我家里也有几贯钱财，虽不及邓通，也颇得过日子；(ตอนที่ 5)

Dìsān, wǒjiā lǐ yěyǒu jǐguàn qiáncái, suī bùjí Dèngtōng, yě pō de guò rìzi;

ประการที่สาม ทรัพย์สมบัติของข้าพเจ้าที่มีอยู่ ถึงแม้จะไม่มากเท่ากับเต็งทง แต่ข้าพเจ้าก็สามารถจะยังชีวิตไปได้เป็นอย่างดี (ตอนที่ 5)

19. v 得 oc

(4.54) 我便请得他来做，就替我缝，这光便二分了。(ตอนที่ 5)

wǒ biàn qǐng de tā lái zuò, jiù tì wǒ fèng, zhè guāng biàn èr fēn le.

ข้าพเจ้าก็จะเชิญนางให้มาเย็บเสื้อที่บ้านข้าพเจ้า ถ้านางไม่ยอมมาเรื่องนี้ก็เป็นอันล้มเหลว แต่ ถ้านางยอมมาเรื่องนี้ก็เป็นอันว่าสำเร็จไปเป็นขั้นสอง (ตอนที่ 5)

4.4 การไม่ปรากฏเนื้อหาภาษาจีนที่ใช้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในฉบับ แปลภาษาไทย

การไม่ปรากฏเนื้อหาภาษาจีนที่ใช้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในฉบับแปลภาษาไทยส่วนใหญ่ใช้วิธีการย่อความ คือ มีการแปลประโยคแวดล้อมแต่ไม่แปลส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ เช่น

(4.55) 西门庆道，说不得，小人先妻陈氏，(ตอนที่ 5)

Xīménqìng dào, shuō bù dé, xiǎorén xiānqī Chénshì,

ซีเหมินชิงจึงว่า"ภรรยาคนเก่าของข้าพเจ้าชื่อนางเฉินซือ (ตอนที่ 5)

ในประโยคนี้ 说不得 จะไม่ได้รับการแปล ถ้าแปลควรแปลว่า พูดไม่ได้ แต่ผู้แปลไม่แปล เพราะไม่เข้ากับประโยคแวดล้อม แต่ 西门庆道，说不得，小人先妻陈氏 แปลว่า ซีเหมินชิงจึงว่า"ภรรยาคนเก่าของข้าพเจ้าชื่อนางเฉินซือ ซึ่งเป็นประโยคแวดล้อมยังได้รับการแปลอย่างครบถ้วน

การไม่ปรากฏเนื้อหาภาษาจีนที่ใช้โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในฉบับแปลภาษาไทยโดยการย่อความปรากฏใน 14 โครงสร้าง คือ รูปปฏิเสธ 10 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 不得 v 不 c v 不了 不 v 得 不 v 得 c และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 不得 o vo 不得 v 不 co vo 不 c v 不了 o รูปบอกเล่า 4 โครงสร้าง โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ไม่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 v 得 c และ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏร่วมกับกรรมคือ v 得 o v 得 co

1. v 不得

(4.56) 不一时，虔婆扶拐而出，半边胳膊，都动弹不得，见了西门庆，道了万福，说道，天么天么！姐夫贵人，自从那日和花爹劝闹以后，久不到此，那阵风儿刮得你到这里。

(ตอนที่ 12)

Bù yīshí, Qiánpó fúguǎi ér chū, bànbiān gēbó, dōu dòngdàn bùdé, jiàn le Xīménqīng, dào le wànfú, shuōdào, tiānme tiānme! jiěfū guìrén, zìcóng nàrì hé Huādiē quànnào yǐhòu, jiǔ bùdào cǐ, nà zhènfēng 'r guā dé nǐ dào zhèlǐ.

สักครู่หนึ่งก็เห็นนางหลี่มีคนพะยุงปีกสองข้างเข้ามาในห้องนั้น นางหลี่มาค้ำขันชเหมินชิง แล้วพูดว่า "วันนี้สวรรค์บันดาลให้ท่านมาถึงที่นี่ นับตั้งแต่วันที่ฮวาจื่อซุมิเรื่องวิวาทกับแขกที่มา นั้นแล้ว ก็ไม่เห็นท่านมาที่นี่อีก" (ตอนที่ 12)

2. v 不 c

(4.57) 那厮跟了个客人在外边，不见个音信回来，老身逐日耽心不下。(ตอนที่ 5)

Nà sī gēn le gè kèrén zài wàibiān, bújiàn gè yīnxìn huílái, lǎoshēn zhúrì dānxīn bù xià.

เพราะเจ้าลูกชายของข้าพเจ้าตั้งแต่ติดตามชายพ่อค้าคนนั้นไปทำการค้าขาย แล้วเลยไม่ได้ข่าวคราว (ตอนที่ 5)

3. v 不了

(4.58) 王姑子道，他也是俺女僧，也有七十多岁，原在地藏庵儿住着，如今搬在南首法华庵儿做首座，好不有道行，他多少经典儿，又会讲说金刚科仪各样因果宝卷，成月说不了，专在大人家行走，要便接了去，十朝半月，不放出来。(ตอนที่ 41)

Wánggūzi dào, tā yěshì ǎn nǚsēng, yěyǒu qīshíduōsuì, yuán zài dìcángān' r zhùzhe, rújīn bān zài Nánshǒufǎhuáán' r zuò shǒuzuò, hǎo bù yǒu dàoxíng, tā duōshǎo jīngdiǎn' r, yòu huì jiǎngshuō Jīngāngkēyí gèyàng yīnguǒ bǎojiǎn, chéngyuè shuō bù liǎo, zhuān zài dàrénjiā xíngzǒu, yào biàn jiē le qù, shícháo bànyuè, bùfàng chūlái。

นางหวุกูจื่อจึงว่า "แม่ชีแซ่สัวผู้นี้มีอายุได้เจ็ดสิบปีเศษแล้ว บัดนี้ เป็นหัวหน้าแม่ชีอยู่ที่ วัดผ้าห้วอันเป็นคนมีความรู้ทางธรรมะดีมาก และมีความสามารถในทางเป็นหมอดำแยเป็นพิเศษ" (ตอนที่ 38)

4. 不 v 得

(4.59) 刚才我到他房中，我观他说话儿还伶俐，天可怜只怕还熬出来也不见得？(ตอนที่ 63)

Gāngcái wǒ dào tā fángzhōng, wǒ guān tā shuōhuà' r hái línglì, tiān kělián zhǐ pà hái áo chūlái yě bù jiàn dé?

แลตนได้ไปที่ห้องของนางมา เห็นนางยังพูดจาได้ดีอยู่กลางที่นางอาจจะมีชีวิตรอดไปได้ละ กระมัง (ตอนที่ 47)

5. 不 v 得 c

(4.60) 教你主子听见，又是一场儿，头里不曾打的成，等住回却打的成了。(ตอนที่ 25)

Jiào Nǚ zhǔzi tīngjiàn, yòushì yìchǎng' r, tóulǐ bù céng dǎ dé chéng, děng zhùhuí què dǎ dé chéng le 。

ประเดี๋ยวดูเข้าได้ยินเข้าก็จะเจ็บตัวไปตามๆกันหรอก" (ตอนที่ 25)

6. v 不得 o

(4.61) 武大道，二哥！你不时来我家中坐坐，我亲兄弟，比不得别人，使邻舍家，知道我武大有一都头的兄弟，争口气，也是好的。(ตอนที่ 1)

Wǔdà dào, èrgē! nǐ bù shí lái wǒ jiāzhōng zuòzuò, wǒ qīnxiōngdì, bǐ bù dé biérén, shǐ línshě jiā, zhīdào wǒ Wǔdà yǒu yì dūtóu de xiōngdì, zhēng kǒuqì, yěshì hǎode.

แล้วหวู่ต้าจึงว่าแก่หวู่สงว่า “น้องเราจงมาเที่ยวเล่นที่บ้านเรานี่เสมอๆเถิด เราเป็นพี่น้องท้องเดียวกันไม่ใช่ใครอื่น พวกเพื่อนบ้านใกล้เคียงจะได้รู้ว่า เราหวู่ต้ามีน้องชายเป็นนายทหารตำแหน่งตุ๋โถว จะได้เกรงใจไม่กล้าข่มเหงเราต่อไป” หวู่สงก็รับคำแล้วอำลาพี่ชายพี่สะใภ้กลับไปยังที่ทำการของตน (ตอนที่ 1)

7. vo 不得

(4.62) 西门庆见他这般本事，常照管他在生药铺中秤货，讨中人钱使，以此凡大小事情，少他不得。(ตอนที่ 17)

Xīménqìng jiàn tā zhèbān běnshì, cháng zhàoguǎn tā zài shēngyàopù zhōng chènghuò, tǎo zhōngrén qiánshǐ, yǐ cǐfán dàxiǎo shìqíng, shǎo tā bù dé.

ซีเหมินชิงไปพบเข้าจึงบอกให้มาช่วยซั่งของขายในร้านและให้เปอร์เซ็นต์จากสิ่งของที่ขายได้เป็นรายได้สำหรับเลี้ยงตน เมื่อเป็นสื่อได้รับคำสั่งจากซีเหมินชิงให้เป็นคนควบคุมการก่อสร้างก็บงการพวกช่างทั้งหลายให้หรือบ้านเก่าของแซ่ฮวานั้นลงเสียและหลายกำแพงออกให้เป็นเนื้อที่ผืนเดียวกันทั้งให้ตัดถนนและลงเข็มตามที่ตั้งต่างๆ หลังจากนั้นก็ได้ให้สร้างถนนและก่อภูเขา ปลุกแก่ง และเหล่าตามที่กะไว้ทุกประการ (ตอนที่ 17)

8. v 不 co

(4.63) 众和尚见了武大这个老婆，一个个都迷了佛性禅心，关不住心猿意马，七颠八倒，闹成一块。(ตอนที่ 9)

Zhòng héshàng jiànle Wǔdà zhègè lǎopó, yí gègè dōu mí le fóxìngchánxīn, guān
bù zhù xīnyuányimǎ, qīdiānbāodào, nàochéng yíkuài。

พระภิกษุทั้งหลายได้เห็นรูปร่างท่าทางของนางพานจินเหียนเช่นนั้น ต่างองค์ก็เสียสมาธิและเคลิบเคลิ้มไปตามๆกัน (ตอนที่ 9)

9. vo 不 c

(4.64) 我买盏茶吃，我便出来，请你进房里坐吃茶，他若见你，便起身走了归去，难道我扯住他不成，此事便休了，他若见你入来，不动身时，这光便有四分了。(ตอนที่ 5)

Wǒ mǎi zhǎnchá chī, wǒ biàn chūlái, qǐng nǐ jìn fānglǐ zuò chīchá, tā ruò
jiàn nǐ, biàn qǐshēn zǒu le guān, nándào wǒ chězhù tā bù chéng, cǐshì biàn
xiū le, tā ruò jiàn nǐ rùlái, bù dòngshēn shí, zhè guāng biàn yǒu sìfēn le。

ต้องการจะซื้อน้ำชาดื่ม ข้าพเจ้าจะเชิญท่านเข้าไปในห้อง ถ้านางเห็นท่านเข้าไปและนางลุกขึ้นกลับไปบ้านเรื่องนี้ก็เป็นอันว่าล้มเหลว ถ้านางเห็นท่านเข้าไป นางยังคงนั่งอยู่อย่างเดิม เรื่องนี้ก็เป็นอันว่าสำเร็จเป็นขั้นที่สี่ (ตอนที่ 5)

10. v 不了 o

(4.65) 金莲听了道，没的扯淡，甚么是大事，杀了人，是大事了，奴才要拿刀杀主子，向玉楼道，孟三姐，早是瞒不了你，咱两个听见来兴儿说了一声，唬的甚么样儿的，你是他的大老婆，倒说这个话，你也不管，我也不管，教奴才杀了汉子才好？ (ตอนที่ 30)

Jīnlián tīng le dào, méi de chědàn, shénme shì dàshì, shā le rén, shì dàshì le, núcái yào ná dāo shā zhǔzi, xiàng Yùlóu dào, Mèngsānjiě, zǎo shì mán bù liǎo nǐ, zán liǎnggè tīngjiàn Láixìngér shuō le yìshēng, hǔ de shénme yàng' r de, nǐ shì tā de dàlǎopó, dào shuō zhègèhuà, nǐ yě bùguǎn, wǒ yě bùguǎn, jiào núcái shā le hànzi cái hǎo?

นางพานจินเหลียนได้ฟังจึงว่า "เรื่องที่เจ้าไหลหวังมันจะฆ่าเตียนั้นนับว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก ตอนที่เจ้าไหลชิงมันมาบอกเรานั้น ท่านเมิ่งชานก็นั่งฟังอยู่ด้วย แต่คุณนายใหญ่กลับเห็นว่าไม่เป็นเรื่องสำคัญ และไม่พยายามจะจัดการกับมันแต่อย่างไร ถ้าหากว่าเราไม่เป็นเจ้าก็เจ้าการในเรื่องนี้ ฉวยมันฆ่าเตยจริงๆจะว่าอย่างไรเล่า? (ตอนที่ 30)

11. v 得

(4.66) 谢希大应诺道，我就说哥做事，都依着那书上的，怎见得哩？ (ตอนที่ 24)

Xièxīdà yìngnuò dào, wǒ jiù shuō gē zuòshì, dōu yì zhe nà shūshàng de, zěn jiàn de li?

ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องที่มีอยู่ในคัมภีร์เหมือนกัน (ตอนที่ 24)

12. v 得 c

(4.67) 须臾，递酒毕，各归席坐下，又吃了一回，看看天晚，那西门庆那里坐的住，趁眼错起身走了。(ตอนที่ 17)

Xūyú, dìjiǔ bì, gè guī xí zuòxià, yòu chī le yìhuí, kànkàn tiānwǎn, nà

Xīménqìng nàlǐ zuò de zhù, chèn yǎncuò qǐshēn zǒu le.

ครั้นแล้วคนทั้งหลายต่างก็พากันลงนั่งตามเดิม เสพย์สุราต่อไปอีกครู่หนึ่ง ซีเหมินชิงก็ลุกขึ้นลากลับไป (ตอนที่ 17)

13. v 得 o

(4.68) 西门庆吃得半醉，拉着金莲说道，不要说了，小油嘴，我有句话儿，和你说，我要留蕙莲在后边一夜儿，后边没地方，想你容的他，在你这边歇一夜儿罢？(ตอนที่ 24)

Xīménqìng chī dé bànzuì, lā zhe Jīnlián shuōdào, búyào shuō le, xiǎoyóuzuǐ,

wǒ yǒu jùhuà' r, hé nǐ shuō, wǒ yào liú Huìlián zài hòubiān yíyè' r, hòubiān

méi dìfāng, xiǎng nǐ róng de tā, zài nǐ zhèbiān xiē yíyè' r ba?

ซีเหมินชิงจึงโอบตัวนางมาไว้แล้วพูดว่า "เจ้าจงอย่าไปสนใจกับคำพูดของคนเหล่านั้นเลย บัดนี้เรามีเรื่องสำคัญที่จะหารือกับเจ้า ขอให้เจ้าช่วยเหลือเราด้วยคือเราต้องการจะได้ตัวนางห้อยเหลียนมานอนค้างกับเราในห้องด้านหลังนี้ เจ้าจะอนุญาตให้เราเยี่ยมห้องของเจ้าสักคืนหนึ่งจะได้หรือไม่?" (ตอนที่ 24)

14. v 得 co

(4.69) 花子虚道，这等人，多半是旁门左道，有些分身灭影之术，我来说一件故事，和大众听着，算不得怎的奇怪：当年我幼小的时光，听我伯伯说，皇宫里头，不见了一个玉虎，这个玉虎，是历朝傅下来的，重约五十余斤，放在内宫雕梁之上，宫禁森严，你道这贼，那能偷得到手？ (ตอนที่ 4)

Huāzixū dào, zhèbānrén, duōbàn shì pángmén zuǒdào, yǒu xiē fēnshēnmièyǐng
zhī shù, wǒ láí shuō yíjiàn gùshì, hé dàzhòng tīng zhe, suànbùdé zěnde qíguài:
dāngnián wǒ yòuxiǎo de shíguāng, tīng wǒ bóbo shuō, Huánggōng lǐtóu, bùjiàn
le yíge yùhǔ, zhègè yùhǔ, shì lìcháo fùxiàláide, zhòng yuē wǔshíyújīn, fàng
zài nèigōng diāoliáng zhī shàng, gōngjìnsēnyán, nǐ dào zhèzéi, nà néng tōu de
dào shǒu ?

ฮวาจื่อซู่จึงว่า "คนจำพวกนี้เป็นพวกที่สามารถล่องหนหายตัว ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องให้พวกท่านฟังก็จะรู้ว่าไม่เป็นของประหลาดอะไรเลย คือเมื่อข้าพเจ้ายังเด็กอยู่นั้น อาของข้าพเจ้าเล่าว่าที่พระราชวังมีเสื่อหยกอยู่ตัวหนึ่ง หนักประมาณ ห้าสิบซั่งเศษ เป็นของโบราณตกทอดกันมาหลายชั่วคนแล้ว ของสิ่งนี้เก็บไว้บนชื่อในพระราชวัง" (ตอนที่ 4)

เมื่อเทียบเคียงส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน *กุ่ปี่นจินผิงเหมย* กับคำแปลที่พบในฉบับแปลภาษาไทย *ดอกเหมยในแจกันทอง* ตามโครงสร้างพบว่า

ตารางที่ 14 ตารางแสดงจำนวนโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้รูปปฏิเสธแบ่งตาม
ประเภทการถ่ายทอดความ

โครงสร้าง	รักษา โครงสร้าง ครบถ้วน	สลับลำดับ	ปรับเนื้อหา		รวม
			มีการเปลี่ยน รูปประโยค	ไม่มีการ เปลี่ยนรูป ประโยค	
v 不得	1	12	7	11	31 (13.60%)
v 不 c	24	13	8	23	68 (29.82%)
v 不了	2	1	2	2	7 (3.07%)
没 v 得	1	0	0	0	1 (0.44%)
不 v 得	0	6	0	2	8 (3.51%)
不 v 得 c	0	0	0	1	1 (0.44%)
v 不得 c	0	0	0	1	1 (0.44%)
v 不得 o	1	4	10	21	36 (15.79%)
vo 不得	0	0	1	5	6 (2.63%)
v 不 co	4	4	15	21	44 (19.30%)
v 不得 oc	0	1	0	1	2 (0.88%)
vo 不 c	6	0	5	5	16 (7.01%)
不 v 得 o	0	0	0	3	3 (1.32%)
v 不了 o	0	0	0	4	4 (1.75%)
	39 (17.11%)	41 (17.98%)	48 (21.05%)	100 (43.86%)	228 (100%)

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การถ่ายทอดความหมายของโครงสร้างรูปปฏิเสธใช้รูปแบบการปรับเนื้อหาโดยไม่เปลี่ยนรูปประโยคมีมากเป็นอันดับแรก (43.86%) รูปแบบการปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยคเป็นอันดับที่สอง (21.05%) การถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับอันอันดับที่สาม (17.98%) และการถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน (17.11%) เป็นอันดับสุดท้าย โครงสร้าง v 不 c เป็นโครงสร้างที่มีการถ่ายทอดความหมายโดยรักษา

โครงสร้างครบถ้วนมากที่สุดและโครงสร้าง v 不 co มีการถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหา มากที่สุด

ตารางที่ 15 ตารางแสดงจำนวนโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้รูปบอกเล่าแบ่งตาม ประเภทการถ่ายทอดความ

โครงสร้าง	รักษา โครงสร้าง ครบถ้วน	สลับลำดับ	ปรับเนื้อหา		รวม
			มีการ เปลี่ยนรูป ประโยค	ไม่มีการ เปลี่ยนรูป ประโยค	
v 得	2	1	0	6	9 (11.11%)
v 得 c	1	2	0	25	28 (34.57%)
v 得 o	0	6	0	15	21 (25.93%)
vo 得	0	0	0	1	1 (1.23%)
v 得 co	1	4	0	5	10 (12.35%)
v 得 oc	1	5	1	5	12 (14.81%)
	5 (6.17%)	18 (22.22%)	1 (1.23%)	57 (70.37%)	81 (100%)

การถ่ายทอดความหมายของโครงสร้างรูปบอกเล่าใช้รูปแบบการปรับเนื้อหาแบบไม่มีการ เปลี่ยนรูปประโยค (70.37%) เป็นลำดับที่แรก การถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับ (22.22%) เป็นลำดับที่สอง การถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน (6.17%) เป็นลำดับที่สาม และการปรับเนื้อหาแบบมีการเปลี่ยนรูปประโยค (1.23%) เป็นลำดับสุดท้าย โครงสร้าง v 得 เป็นโครงสร้างที่มีการถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วนมากที่สุดและ โครงสร้าง v 得 c มีการถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหามากที่สุด

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ทั้งในรูปปฏิเสธและรูปบอกเล่าถ่ายทอด ความหมายด้วยรูปแบบการปรับเนื้อหา แต่โครงสร้างรูปปฏิเสธปรากฏการใช้แบบรักษาโครงสร้าง ครบถ้วนได้มากกว่าโครงสร้างรูปบอกเล่า

บทที่ 5

สรุปผล

ผลการศึกษาค้นคว้าส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยกับฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทอง มี 2 ประการ คือ

1. ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยจากฉบับผู้เป็นจินผิงเหมย ซึ่งตีพิมพ์ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1926 เวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่ภาษาจีนยุคใกล้กำลังจะพัฒนามาเป็นภาษาจีนปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงนำโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนยุคใกล้ โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่พบในนวนิยายจีนจินผิงเหมยคือว่า ผนวกกับโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในภาษาจีนปัจจุบันเป็นข้อมูลในการศึกษา

2. ผู้วิจัยพบลักษณะการถ่ายทอดความหมายโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีนจินผิงเหมยที่ปรากฏเทียบเคียงความหมายอยู่ในฉบับแปลไทยดอกเหมยในแจกันทอง จำนวน 3 รูปแบบ ได้แก่ การถ่ายทอดความหมายโดยรักษาโครงสร้างครบถ้วน การถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับ และการถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหา และมีข้อสังเกต ดังนี้

1. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ทั้งในรูปปฏิเสธและรูปบอกเล่ามักถ่ายทอดความหมายด้วยรูปแบบการปรับเนื้อหา

2. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้รูปปฏิเสธปรากฏการถ่ายทอดความหมายแบบรักษาโครงสร้างครบถ้วนได้มากกว่าโครงสร้างรูปบอกเล่า

3. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ถ่ายทอดความหมายโดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับส่วนใหญ่มักปรากฏร่วมกับกรรมแต่กรรมในประโยคภาษาจีนจะไม่ได้อยู่ในโครงสร้าง

4. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้รูปปฏิเสธที่ถ่ายทอดความหมายโดยการปรับเนื้อหา มีการปรากฏรูปแบบการปรับรูปประโยคเป็นรูปบอกเล่าตามวิจณลีลาที่สอดคล้องกับบริบทแวดล้อมในภาษาไทย

โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏในรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย
แบบต่างๆ สรุปได้ดังนี้

1. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏในรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย
โดยรักษาโครงสร้างครบถ้วนมี 11 โครงสร้าง ได้แก่

1.1 รูปบอกเล่า 4 โครงสร้าง ได้แก่ v 得 v 得 c v 得 co และ v 得 oc

1.2 รูปปฏิเสธ 7 โครงสร้าง ได้แก่ v 不得 v 不 c v 不了 没 v 得 v 不得 o v 不 co
และ vo 不 c

2. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏในรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย
โดยเก็บส่วนประกอบแต่สลับลำดับมี 12 โครงสร้าง ได้แก่

2.1 รูปบอกเล่า 5 โครงสร้าง ได้แก่ v 得 v 得 c v 得 o v 得 co และ v 得 oc

2.2 รูปปฏิเสธ 7 โครงสร้าง ได้แก่ v 不得 v 不 c v 不了 不 v 得 v 不得 o v 不 co
และ v 不得 oc

3. โครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ที่ปรากฏในรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย
โดยการปรับเนื้อหาจะประกอบด้วย การปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยคและการปรับเนื้อหาที่ไม่
มีการเปลี่ยนรูปประโยค

3.1 การปรับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนรูปประโยคมี 14 โครงสร้าง ประกอบด้วย

3.1.1 รูปบอกเล่า 1 โครงสร้าง ได้แก่ v 得 oc

3.1.2 รูปปฏิเสธ 7 โครงสร้าง ได้แก่ v 不得 v 不 c v 不了 v 不得 o vo 不得
v 不 co และ vo 不 c

3.2 การปรับเนื้อหาที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปประโยคมี 19 โครงสร้าง ประกอบด้วย

3.2.1 รูปบอกเล่า 6 โครงสร้าง ได้แก่ v 得 v 得 c v 得 o vo 得 v 得 co และ v 得 oc

3.2.2 รูปปฏิเสธ 13 โครงสร้าง ได้แก่ v 不得 v 不 c v 不了 不 v 得 不 v 得 c
v 不得 c v 不得 o vo 不得 v 不 co v 不得 oc vo 不 c 不 v 得 o
และ v 不了 o

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีข้อจำกัดคือนวนิยายจีนถูกเป็นจีนผิงเหมยที่ใช้ไม่ใช่ต้นฉบับภาษาจีนของฉบับแปลภาษาไทยดอกเหมยในแจกันทอง แต่เป็นต้นฉบับที่ใกล้เคียงที่สุด ทั้งนี้อาจมีการศึกษาเพิ่มเติมการแปลส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้เป็นภาษาไทยให้ละเอียดมากขึ้น โดยอาจมุ่งหาคำแปลของแต่ละส่วนประกอบของส่วนเสริมกริยา เช่น กริยา คำช่วยโครงสร้าง คำเสริมกริยาและกรรมว่าเมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้ว ควรแปลเป็นคำใด หรืออาจศึกษาส่วนประกอบของประโยคอื่นๆ เพื่อเติมเต็มความรู้ทางวิชาการให้มากยิ่งขึ้นต่อไป

รายการอ้างอิง

- พจน์ ตั้งยืนยง. (2555). ความรู้ที่ถูกจองจำ:หนังสือต้องห้ามในราชวงศ์ชิง. ใน ปกรณ์ ลิมปบุตรณ์, **เหตุเกิดในราชวงศ์ชิง**, หน้า 133-157. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ชวนอ่าน.
- พิบูลย์ ลีมอารีย์สุข. (2558). การศึกษาโครงสร้างส่วนเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ในนวนิยายจีน
จีนผิงเหมย. **วารสารจีนศึกษา** 9 : 231-259.
- ยาขอบ. (2539). **บุปผาในกุดจิกทอง**. พิมพ์ครั้งที่สอง. ชุดโครงการอนุรักษ์วรรณกรรมเก่าและ
หายาก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- รสริน สิริเลิศศักดิ์สกุล. (2549). **การศึกษาการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่อง ลั่วท้าวเสียงจี กับการแปล
เป็นภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เนียนและสด กุระมะโรหิต. ดอกเหมยในแจกันทอง. **แสนสุข** พ.ศ. 2496 - เดือนตุลาคม 2498
- 曹守平. (2012). **《金瓶梅词话》述补结构研究**. 硕士学位论文,
汉语言文字学 苏州大学.
- 曹炜. (2002). **《金瓶梅词话》语法研究**. 博士学位论文, 汉语言文字学
上海师范大学.
- 道原. (2009). **《景德传灯录译注》**. 上海 : 上海书店出版社.
- 刁晏斌. (1991). 试论近代汉语语法的特点. **辽宁师范大学报(社科版)**
第 1 期: 52-58 .
- 傅璇琮. (2004). **《五代史书汇编》**. 杭州 : 杭州出版社.
- 黄霖. (2008). **《金瓶梅演讲录》**. 桂林: 广西师范大学出版社.
- 蒋绍愚. (2005). **《近代汉语研究概要》**. 北京: 北京大学出版社.
- 刘月华. (2004). **《实用现代汉语语法》**. 北京: 商务印书馆.
- 吕叔湘. (1999). **《汉语语法论文集》**. 北京: 商务印书馆.
- 梅节. (1992). **《金瓶梅词话》**. 台山: 梦梅馆印行.
- 阮智富, 郭忠新. (2009). **《现代汉语大词典》**. 上海: 上海辞书出版社.
- 王明华. (2002). **《金瓶梅词话》中的可能补语**. **汉语史学报**. 第 2 期:
108-113.
- 王毅. (2001). **《金瓶梅》“v(不)得”句式浅探**. **阜阳师范学院报
(社会科学版)**_第 5 期(总第 63 期) : 43-46.

รายการอ้างอิง (ต่อ)

- 王云五. (中华民国 25 年). 《朱子语类辑略》. 北京: 商务印书馆.
- 肖亚丽. (2008). 黔东南方言语法研究. 硕士学位论文, 汉语言文字学
上海师范大学.
- 笑笑生. (中华民国 15 年). 《古本金瓶梅》. 上海: 上海卿云图书公司.
- 杨鸿儒. (2007). 《细述金瓶梅》. 北京: 东方出版社.
- 杨平. (1990). 带“得”的述补结构的产生和发展. 古汉语研究. 第 1 期
(总第 6 期): 56-63.
- 朱德熙. (1982). 《语法讲义》. 北京: 商务印书馆.
- 汉典, 词语“科差”的解释 [Online], Available: <http://www.zdic.net/c/1/e2/227743.htm>
- 恒言文学网, 《金瓶梅》 [Online], Available: <http://www.hengyan.com>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ภาคผนวกนี้คือ การแปลสรุปความวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นภาษาจีน

《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达比较

第一课 导语

问题的提出

《金瓶梅》是明代的“四大奇书”之一；“四大奇书”有《三国演义》、《西游记》、《水浒传》以及《金瓶梅》。

《金瓶梅》的语言用于明末民间，明末民间言语是近代汉语（现代汉语的来源之一）。

汉语可能补语不能全部的保持结构地翻译成泰语，为了避免错误，泰国学生就不常用汉语的可能补语。此论文以《古本金瓶梅》与泰译本《Dok moei nai chaekan thong》来对应表达比较，找出近代可能补语的教学和翻译方法，能让泰国学生更了解可能补语直到近现代可能补语的翻译方法。

研究的目的

- 一、所学《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达。
- 二、研究《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达比较。

假设条件

- 一、可能补语的否定式能保持结构地翻译成泰语。
- 二、可能补语的肯定式不能保持结构地翻译成泰语。

研究范围

- 一、《古本金瓶梅》上海卿云图书公司4月 中华民国 15 年 限制 1 回到 62 回半
- 二、泰译本《Dok Moei Nai Chaekan Thong》在 San sook 期刊报 佛历 2496-2498
翻译大概 62 回半

研究方法

- 一、收集资料
- 二、所学近现代可能补语语法
- 三、研究《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达
- 四、做论文

研究的意义与作用

- 一、了解翻译《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达方法
- 二、找出可能补语翻译成泰语的方法
- 三、泰国学生易学汉语的可能补语

第二课 文献探讨

此论文是《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达比较，论文内容即分成六个部分：中国的金瓶梅学研究情况、《金瓶梅》的介绍、《金瓶梅》的泰译本、介绍近代汉语、近现代可能补语结构的异同和《金瓶梅》的可能补语结构。

一、中国的金瓶梅学研究情况

研究者将中国的金瓶梅学研究按时间分成两段，就是开始段和第二段

开始段 公元 1962-1984，这个时间研究数量比较少，无论文，研究方向为文学类型比较多。

第二段 公元 1985-现在，这个时间研究数量比较多，有论文，研究方向有多种多样的类型。

然后，将这个资料按研究类型来说，文学种类数量最多，语言种类的数量是第二的，文学和语言类型的数量差别比较大。下面的表是将资料按研究类型的。

研究种类	数量
中国文学	2193
中国语言文字	233
世界文学	34
一般服务业	27
图书情报与数字图书馆	25
文艺理论	24
外国语言文字	23
中国古代史	22

(资料来自中国知网 www.cnki.net 佛历二五五六年八月十六日)

二、《金瓶梅》的介绍

《金瓶梅》是明代的四大奇书，作者是兰陵笑笑生，此小说显示明末的人民生活，而明末人民使用的语言，就是近代汉语。《金瓶梅》的版本可分成两种，抄本与印本，抄本很难看得到，如今只能看到印本。

印本可分三类，就是金瓶梅词话、金瓶梅崇祯本及金瓶梅张竹坡评本。

金瓶梅词话全名“新刻金瓶梅词话”保持近代汉语最多的版本。

金瓶梅崇祯本全名“新刻绣像批评原本金瓶梅”就是剪掉金瓶梅词话中的诗词，改进内容里面和加图画。

金瓶梅张竹坡评本的全名是“皋鹤堂批评第一奇书金瓶梅”，清代康熙皇帝时张竹坡将崇祯本来做新编，为了增加解释内容和事情调整。(黄霖, 2008: 21)

此论文用的是古本金瓶梅，而古本金瓶梅的特点是第一个完美的洁本金瓶梅，这个版本印刷于民国十五年的，它的语言是从张竹坡评本改来的。

三、《金瓶梅》的泰译本

《金瓶梅》的泰译本有两个译本，就是《Bup Pha Nai Kunthi Thong》和《Dok Moei Nai Chaekan Thong》。《Bup Pha Nai Kunthi Thong》是泰国著名作者 Yakob (Chot Praepan) 先生翻译的，独特的是这个译本从英译本翻译来的《Dok Moei Nai Chaekan Thong》是由陈仰贤女士 (Nian Guramarohid) 从中文本翻译而来的，此论文是中泰语法比较，所以《Dok Moei Nai Chaekan Thong》最适合本论文。然后研究者将《Dok Moei Nai Chaekan Thong》与《金瓶梅》和《古本金瓶梅》来比较，为了证明《Dok Moei Nai Chaekan Thong》与《古本金瓶梅》的内容是最接近的。

将《Dok Moei Nai Chaekan Thong》与《金瓶梅》和《古本金瓶梅》比较

《金瓶梅》	《古本金瓶梅》和《Dok Moei Nai Chaekan Thong》
第一回 西门庆热结十弟兄 武二郎冷遇亲哥嫂	第一回 西门庆热结十兄弟 武二郎冷遇亲哥嫂 (第一回 ชีเหมินซิงกับเพื่อนรวมสิบคนทำสัตย์สาบานเป็นที่ นื่องกันด้วยความครึกครื้น หวู่เอ้อหลงเข้าพบพี่สะใภ้ด้วย อาการสำรวม)
	第二回 永福寺高僧祥梦 大和楼义弟赠言 (第二回 พระภิกษุทำนายฝันประหลาด ณ วัดหยงฝูลื้อ น้องชาย ตกเตือนพี่ที่เหลาด้าโหวโหลว)
	第三回 花子虚大闹李院子 应伯爵暗访王茶坊 (第三回 ฮวาจื่อซูก่อการโกลาหลที่โรงโสเภณีแซ่หลี่ ยิงไปจ้วย ลอบไปสืบข้อความที่ร้านน้ำชาแซ่หวาง)
	第四回 游地府桌二家归阴 听道情应伯爵受骂 (第四回 นางโจเอ้อเจี้ยไปเที่ยวเมืองผีก่อนเสียชีวิต ยิงไปจ้วย ฟังคำสวดของเต้าสี่อเลียดอนต้า)
第二回 俏潘娘帘下勾情 老王婆茶坊说技	第五回 裁寿衣金莲入套 卖雪梨郗哥遭殃 (第五回 นางพานจินเหลียนเย็บเสื้อศพ ต้องอุบายเด็ก ยุ่นเกอขายลกหลี่ สบโชคร้าย)
第三回 定挨光王婆受贿 设圈套浪子私挑	
第四回 赴巫山潘氏幽欢 闹茶坊郗哥义愤	
第五回 捉奸情郗哥定计 饮鸩药武大遭殃	第六回 捉奸情郗哥定计 饮鸩药武大遭殃 (第六回 ยุ่นเกอวายแผนการณ์จับชายชู้ หวู่ต้ามลายชนม์ด้วยยาพิษ)

《金瓶梅》	《古本金瓶梅》和《Dok Moei Nai Chaekan Thong 》
第六回 何九受贿瞒天 王婆帮闲遇雨	第七回 何九受贿瞒天 王婆帮闲遇雨 (第七回 หวาเหอจิวรับสินบลปิดความร้าย ยายหวางโผช่างทำชั่วเลยโดนฝน)
第七回 薛媒婆说娶孟三儿 杨 姑娘气骂张四舅	第八回 薛媒婆说娶孟三姐 杨姑娘气骂张四舅 (第八回 นางขวยเส่าเป็นแม่สื่อให้นางเม็งซาน นางหยางกุเนียงจาระนัยดำ จางสื่อจิว)
第八回 盼情郎佳人占鬼卦 烧 夫灵和尚听淫声	第九回 占鬼卦暗卜红绣鞋 烧夫灵巧露青纱帐 (第九回 รองเท้าสีแดงใช้แทนไม้เสียงทาย มุงผ้าสีเขียวเผยความลับในพิธีเฝ้าป้ายวิญญาณ)
第九回 西门庆偷娶潘金莲 武 都头误打李皂隶	第十回 西门庆偷娶潘金莲 武都头误打李皂隶 (第十回 ซีเหมินชิงแอบแต่งงานพานจินเหลียนเข้าบ้าน หู่สงบันดาลโทษะทุบตีจำศาลแช่หูลี้ถึงแก่ความตาย)
第十回 义士充配孟州道 妻妾玩赏芙蓉亭	第十一回 义士充配孟州道 妻妾玩赏芙蓉亭 (第十一回 ผู้ซื้อสัตย์กล้าหาญต้องถูกส่งตัวไปเป็นนักโทษที่ เมืองเม็งโจว ซีเหมินชิงกับภรรยาใหญ่น้อยเลี้ยงรื่นเริงกันบน เก๋งริมสระบัว)
第十一回 潘金莲激打孙雪娥 西门庆梳笼李桂姐	第十二回 潘金莲激打孙雪娥西门庆梳笼李桂姐 (第十二回 นางพานจินเหลียนทำการปันจนวนางซุนส่วยเอ้อ โบายตี ซีเหมินชิง เปน ผู้ประเดิม นางหลี่ก๊วยเจีย)
第十二回 潘金莲私仆受辱 刘 理星魔胜求财	第十三回 潘金莲私仆受辱 刘理星魔胜求财 (第十三回 นางพานจินเหลียนเป็นซู้กับเด็กรับใช้ในบ้าน พอมดแช่หลวทำเสน่ห์ยาแฝดเพื่อเงินรางวัล)
第十三回 李瓶姐墙头密约 迎 春儿隙底私窥	第十四回 李瓶姐墙头密约 迎春儿隙底私窥 (第十四回 นางหลี่ผินเอ้อลอบนัดซู้ปิ่นข้ามกำแพง นางหยิงซุนเอ้อเจาะช่องฝาตุรูปประหลาด)
第十四回 花子虚因气丧身 李 瓶儿迎奸赴会	第十五回 花子虚因气丧身 李瓶儿迎奸赴会 (第十五回 ฮวาจื่อซุเสียชีวิตต้องเข้าใจตาย นางหลี่ผินเอ้อเทคริวล่อชายซู้)
第十五回 佳人笑赏玩灯楼 狎 客帮嫖丽春院	第十六回 佳人笑赏玩灯楼 狎客帮嫖丽春院 (第十六回 คนทั้งสองชมโคมไฟ.....ตั้ง เที่ยวทั้งสี่มุมรื่นเริงที่โรงโสมถณี)
第十六回 西门庆择吉佳期 应 伯爵追欢喜庆	第十七回 赠沉香盖新房 借解粽商议亲事 资料损失

《金瓶梅》	《古本金瓶梅》和《Dok Moei Nai Chaekan Thong 》
第十七回 宇给事劾倒杨提督 李瓶儿许嫁蒋竹山	第十八回 宇给事劾倒杨提督 蒋太医入赏李二娘 (第十八回 หยุจี้ลื้อกล่าวโทษหยางถี้ตู้ เจียงจู่ชานแต่งเข้าบ้านนางหลี่ผินเอ้อ)
第十八回 赂相府西门脱祸 见 娇娘敬济销魂	第十九回 赂相府嫁祸贾廉 游花园裁情敬济 (第十九回 ซีเหมินชิงติดสินบลโยนบาบให้เจียงเหลียน นางพานจินเหลียนทอดสะพานให้ฉินจิ้งจี้)
第十九回 草里蛇遯打蒋竹山 李瓶儿情感西门庆	第二十回 讨假债唆使草里蛇 恋旧情吃着马鞭子 (第二十回 ซีเหมินให้เจา “งูในหญ้า”ไปทวงหนี้แก้ นางหลี่ผินเอ้อหวนหาถ่านไฟเก่าถูกโบยด้วยแส้ม้า)
第二十回 傻帮闲趋奉闹华筵 痴子弟争锋毁花院	第二十一回 俊帮闲趋奉闹华筵 痴子弟争风毁花院 (第二十一回 พวกเพื่อนร่วมสนุกประชุมฉลองพิธีแต่งงาน ใหม่ ซีเหมินชิงทำลายโรงโสเภณีเพราะฤทธิ์หึง)
第二十一回 吴月娘扫雪烹茶 应伯爵替花邀酒	第二十二回 吴月娘扫雪烹茶 应伯爵替花邀酒 (第二十二回 นางหุ่ยฮวยเหนียง บูชาฟ้าดินเพื่อให้สามีกลับ ใจประพุดดี ยิ่งไปจ้วยใช้ลั่นชักชวนเพื่อนไปเที่ยวเล่น เสเพล)
第二十二回 蕙莲儿偷期蒙爱 春梅姐正色闲邪	第二十三回 蕙莲背夫感病 春梅姐正色闲邪 (第二十三回 นางห้อยเหลียนจากผัวเลยเป็นไข้ใจ นางซุนเหมยโกรธตาเจ้าชู้ไก่อแจ้)
第二十三回 赌棋枰瓶儿输钞 觑藏春潘氏潜踪	第二十四回 赌棋枰瓶儿输钞 行酒令潘氏含羞 (第二十四回 การพนันหมากรุกทำให้นางหลี่ผินเอ้อต้อง เสียทรัพย์ การแข่งขันเล่านิทานทำให้นางพานจินเหลียน ต้องอับยศ)
第二十四回 敬济元夜戏娇姿 惠祥怒詈来旺妇	第二十五回 敬济元夜戏娇姿 惠祥怒骂来旺妇 (第二十五回 ฉินจิ้งจี้หยอกล้อหญิงในบ้าน นางหอยเลียงโกรธตาเพื่อนคนไข้)
第二十五回 吴月娘春昼秋千 来旺儿醉中谤仙	第二十六回 吴月娘春画秋千 来旺儿醉中谤仙 (第二十六回 นางหุ่ยฮวยเหนียงชวนพวกไปเล่นชิงช้าในฤดู ชุนเทียน ไหลหว่างเอ้อเมาสุราอาระวาดเพราะฤทธิ์หึง)

《金瓶梅》	《古本金瓶梅》和《Dok Moei Nai Chaekan Thong 》
第二十六回 来旺儿递解徐州 宋蕙莲含羞自缢	第二十七回 来旺儿递解徐州 宋蕙莲含羞自缢 (第二十七回 ไหลหว่างถูกปรักปรำ จนต้องโทษ จำขังที่เมืองสุโจว นางห้อยเหลียนถูกส่อเสียดจนต้องผูกคอตายด้วยความเข้าใจ)
第二十七回 李瓶儿私语翡翠轩 潘金莲醉闹葡萄架	第二十八回 李瓶儿私语翡翠轩 潘金莲醉闹葡萄架 (第二十八回 นางหลี่ผินเอ้อกระซิบบอกความในใจที่ตรงเฉลียงหยก นางพานจินเหลียนเมาสุราสำแดงฤทธิ์ที่ได้ซุ่มองุ่น)
第二十八回 陈敬济微幸得金莲 西门庆糊涂打铁棍	第二十九回 陈敬济微幸得绣鞋 西门庆糊涂打铁棍 (第二十九回 เงินจิ้งจี้ได้รองเท้าของนางโดยบังเอิญ ซีเหมินชิงลงทัณฑ์เถี่ยก้วยด้วยโมหะ)
第二十九回 吴神仙冰鉴定终身 潘金莲兰汤邀午战	第三十回 吴神仙细推冰鉴 潘金莲同浴兰汤 (第三十回 เขียนแห่หูทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าราวกับตาเห็น นางพานจินเหลียนยั่ววนใจผัวด้วยการใช้แป้งชะโลมกาย)
第三十回 蔡太师擅恩锡爵 西门庆生子加官	第三十一回 蔡太师覃恩锡爵 西门庆生子加官 (第三十一回 ไซไต้ซือแต่งตั้งตำแหน่งยศ เพื่อสนองความดีความชอบ ซีเหมินชิง ประสบ เอก สาร ด้วยการมีบุตรและได้รับตำแหน่งยศ)
第三十一回 琴童儿藏壶构衅 西门庆开宴为欢	第三十二回 琴童儿藏壶构衅 西门庆开宴为欢 (第三十二回 ฉินถงลักซ่อนป้านสุราทำให้เกิดเรื่องกินใจกันขึ้น ซีเหมินชิงจัดให้มีการกินเลี้ยงใหญ่เพื่อฉลองโชคกลาง)
第三十二回 李桂姐趋炎认女 潘金莲怀妒惊儿	第三十三回 李桂姐趋炎认女 潘金莲怀妒惊儿 (第三十三回 นางหลีก้วยเจี้ยยอมตัวเป็นบุตรบุญธรรม เพราะเห็นแก่ลาภ นางพานจินเหลียนแกล้งทำ ให้อกวน เกอตกใจเพราะความริษยา)
第三十三回 陈敬济失钥罚唱 韩道国纵妇争锋	第三十四回 陈敬济失钥罚唱 韩道国纵妇偷奸 (第三十四回 เงินจิ้งจี้ร้องเพลงแทะโลมนางพานจินเหลียน หานเต้ากัวอสงเสริมภรรยาให้รับรองซีเหมินชิง)

《金瓶梅》	《古本金瓶梅》和《Dok Moei Nai Chaekan Thong》
第三十四回 献芳樽内室乞恩 受私贿后庭说事	第三十五回 献芳樽内室乞恩 受私贿后庭说事 (第三十五回 เพื่อขอความช่วยเหลือทำให้ของกำนัลเข้าทาง หลังบ้าน พวกข้างในเริ่มพัวพันกับข้อราชการเพราะเห็นแก่ สินบล)
第三十五回 西门庆为男宠报仇 书童儿作女妆媚客	第三十六回 西门庆为男宠报讎 书童儿作女妆媚客 (第三十六回 ซีเหมินชิงแก้แค้นแทนเด็กคนใช้ ชูลงแต่งกายเป็นหญิงออกต้อนรับแขก)
第三十六回 翟管家寄书寻女子 蔡状元留饮借盘缠	第三十七回 翟管家寄书寻女子 蔡状元留饮借盘缠
第三十七回 冯妈妈说嫁韩爱姐 西门庆包占王六儿	第三十八回 冯妈妈说嫁韩爱姐 西门庆包占王六儿 (第三十七回 นางเฝิงมาเป็นแม่สื่อให้ทานไฉ่เจีย ซีเหมินชิงเป็นซู้กับนางหวางลิวเอ้อ)
第三十八回 王六儿棒槌打捣鬼 潘金莲雪夜弄琵琶	第三十九回 王六儿棒槌打捣鬼 潘金莲雪夜弄琵琶 (第三十八回 นางพานจินเหลียนตีตีผี-ผาในคืนหิมะตก เต้าสื่อตั้งชื่อให้กวนเกอ เพื่อเป็นศิริมงคล)
第三十九回 寄法名官哥穿道服 散生日敬济拜冤家	第四十回 寄法名官哥穿道服 散生日敬济拜冤家
第四十回 抱孩童瓶儿希宠 妆丫鬟金莲市爱	第四十一回 抱孩童瓶儿希宠 妆丫鬟金莲市爱
第四十一回 两孩儿联姻共笑嬉 二佳人愤深同气苦	第四十二回 两孩儿联姻共笑嬉 二佳人愤深同气苦 (第三十九回 เด็กทั้งสองหมั่นกันแต่ยังไม่รู้จักความ ซีเหมินชิงให้จุดพลุไฟเพื่อแสดงความมั่งคั่ง)
第四十二回 逞豪华门前放烟火 赏元宵楼上醉花灯	第四十三回 逞豪华门前放烟火 赏元宵楼上醉花灯
第四十三回 争宠爱金莲惹气 卖富贵吴月攀亲	第四十四回 争宠爱金莲惹气 卖富贵吴月攀亲
第四十四回 避马房侍女偷金 下象棋佳人消夜	第四十五回 避马房侍女偷金 下象棋佳人消夜
第四十五回 应伯爵劝当铜锣 李瓶儿解衣银姐	第四十六回 应伯爵劝当铜锣 李瓶儿解衣银姐
第四十六回 元夜游行遇雪雨 妻妾戏笑卜龟儿	第四十七回 元夜游行遇雪雨 妻妾戏笑卜龟儿
第四十七回 苗青贪财害主 西 门枉法受赃	第四十八回 苗青贪财害主 西门枉法受赃 (第四十回 เหมียวชิงสคบผู้ร้ายฆ่านายเพราะความโลภ ซีเหมินชิงละเมิดกฎหมายเพราะแรงสินบน)
第四十八回 弄私情戏赠一枝桃 走捷径探归七件事	第四十九回 一枝桃吓坏小孩儿 五百银压倒巡按事

《金瓶梅》	《古本金瓶梅》和《Dok Moei Nai Chaekan Thong 》
第四十九回 请巡按屈体求荣 遇胡僧现身施药	第五十回 请巡按屈体求荣 遇梵僧现身施药 (第四十一回 ข้าหลวงตรวจการต้องเชิญพ่ายแพ้เพราะแรง สินบล ผู้วิเศษมาปรากฏตัวและบำรุงกำลังแก่ซีเหมินซิ่ง)
第五十回 琴童潜听燕莺欢 玳 安嬉游蝴蝶巷	第五十一回 琴童潜听芙蓉窗 玳安嬉游蝴蝶巷 (第四十二回 ฉินถงแอบฟังความลับภายในหน้าต่างนาง หวางลิวเอ๋อ ฉินจิ้งจี้ฉวยโอกาสและเล็มนางพานจินเหลียน)
第五十一回 打猫儿金莲品玉 斗叶子敬济输金	第五十二回 打猫儿金莲品茗 斗叶子敬济输金
第五十二回 应伯爵山洞戏春娇 潘金莲花园调爱婿	第五十三回 应伯爵坞内逛春娇 潘金莲园中遇爱婿
第五十三回 潘金莲惊散幽欢 吴月娘拜求子息	第五十四回 潘金莲推开婿儿 吴月娘拜求子息
第五十四回 应伯爵隔花戏金钏 任医官垂帐诊瓶儿	第五十五回 应伯爵隔花戏金钏 任医官垂帐诊瓶儿
第五十五回 西门庆两番庆寿旦 苗员外一诺送歌童	第五十六回 西门庆两番庆寿旦 苗员外一诺赠歌童
第五十六回 西门庆捐金助朋友 常峙节得钞傲妻儿	第五十七回 西门庆捐金助朋友 常峙节得钞傲妻儿 (第四十三回 ซีเหมินซิ่งไปอวยพรวันเกิดที่เมืองหลวง ฉางซือเจียขอยืมเงินเพื่อนไปไ้อวดเมีย)
第五十七回 开缘簿千金喜舍 戏雕栏一笑回嗔	第五十八回 开缘簿千金喜舍 戏雕栏一笑回嗔 (第四十四回 ซีเหมินซิ่งปฏิสังขรณ์วัดเพื่อความสิริมงคล ฉินจิ้งจี้ลอบเคล้าเคลียนางพานจินเหลียนเมื่อมีโอกาส)
第五十八回 潘金莲打狗伤人 孟玉楼周贫磨镜	第五十九回 潘金莲打狗伤人 孟玉楼周贫磨镜
第五十九回 西门庆露阳惊爱月 李瓶儿睹物哭官哥	第六十回 西门庆赠巾访爱月 李瓶儿睹物哭官哥 (第四十五回 ซีเหมินซิ่งให้ผ้าซับเหงื่อแก่นางเจินไ้อ้วย นางหลี่ผินเอ๋อฝันเห็นปีศาจก่อนเสียกวนเกอ)
第六十回 李瓶儿病缠死孽 西 门庆官作生涯	第六十一回 李瓶儿病缠死孽 西门庆官作生涯
第六十一回 西门庆乘醉烧阴户 李瓶儿带病宴重阳	第六十二回 西门庆乘醉夸豪富 李瓶儿带病宴重阳 (第四十六回 ซีเหมินซิ่งเปิดการค้าในระหว่างรับราชการ นางหลี่ผินเอ๋อฝันกายไปร่วมรื่นเริงวันสารททองหยาง)
第六十二回 潘道士法遣黄巾士 西门庆大哭李瓶儿	第六十三回 潘道士法遣黄巾士 西门庆大哭李瓶儿 (第四十七回 พานเต้าสื่อทำพิธีบวงสรวงวิญญาณ ซีเหมินซิ่ง ร้องไห้รัก นางหลี่ผินเอ๋อ)

从此表，证明了古本金瓶梅最接近《Dok Moei Nai Chaekan Thong》，但因泰译本的翻译过程当中，有些内容被翻译者省略，泰语翻译的内容就不多。

四、介绍近代汉语

近代汉语是古代汉语与现代汉语中间的时期，近代汉语就是从唐代晚期到五四运动前民间使用的通俗语言。近代汉语语法比现代汉语语法复杂。

五、近现代可能补语结构的异同

近现代可能补语结构的异同内容分成近代汉语可能补语和现代汉语可能补语。

1. 近代汉语可能补语

v得/不得之次序	vo得/不得之次序	vc得/不得之次序	voc得/不得之次序
v得	vo得	vc得	vo得c
v不得	vo不得	vc不得	vo不c
不v得	不v得o	不v得c	
	v得o	v得c	v得oc
	v不得o	v不c	v不得oc
			v得co
			v不co
			vco不得

例句来自

吕叔湘的“与动词后得与不有关之词序问题”（吕叔湘,1999 :132-144）

1. v 得 c

汝道究得彻底所知心还测度得及否？（灯录 21.10）

2. v 得

虚空为鼓，须弥为椎，什么人打得？（灯录 7.7）

3. vc 得

指一径曰，‘回去得也。’（葆光录 1.5）

4. v 不 c

此子已后千人万人把不住。（灯录 17.3）

5. v 不得

有四种人：一人说过佛祖，一步行不得；
 一人行过佛祖，一句说不得；
 一人说得 ，行得；
 一人说不得 ，行不得。(灯录 16.13)

6. 不v得

人只有一个心，若不降伏得，做什么人？(朱语 66)

7. 不v得c

若工夫有所欠缺，便于天理不凑得著。(朱语 174)

8. vc 不得

然尚以些秉彝消铄尽不得，故且恁过。(程语 36)

9. v 得co

弄得衣食不周，那里还娶得起媳妇呢？(红 64.28)

10. v 得oc

若说得这头亲事成，也有百十贯钱撰。(京 13.3)

11. v 得o

还有一法近得汝，还有一法远得汝么？(灯录 28.25)

12. vo 得

隐密全真时，人知有道不得；大省无辜时，人知有道得。(灯录 11.8)

13. vo 得c

亦是太以敬来做事得重，此恭而无礼则劳也。(程语 35)

14. v 不co

谁知你总不理我，叫我摸不着头脑。(红 28.4)

15. 不v得o

我虽然不打得大鱼，也省了若干科差。(水 15.69)

16. v 不得o

禁止不得泪，忍管不得闷。(山谷词 27)

17. vo 不 c

无忠，做怨不出来。(上蔡,中 5)

18. vo 不得

我救汝不得也。(灯录 12.6)

19. v 不得 oc

井亭桥有遗漏！吃不得这酒成。(京 10.6)

20. vco 不得

虽做得圣人田地,也只放下这敬不得。(朱语 39)

2. 现代汉语可能补语

现代可能补语就是可能补语的动词接近“得”或“不”可分成 3 种

v 得/不 c		
v 得 c	v 得 co	
v 不 c	v 不 co	v 不 coc
v 得/不了		
v 得了	v 得了 o	
v 不了	v 不了 o	v 不了 c
v 得/不得		
v 得	v 得 o	
v 不得	v 不得 o	

例句来自刘月华的《实用现代汉语语法》(刘月华, 2004: 581-594) 和北京大学语料库

1. v 得

记得我四五岁时，坐在堂前乘凉，大哥说爷娘生病，做儿子的须割下一片肉来，煮熟了请他吃，才算好人；母亲也没有说不行。一片吃得，整个的自然也吃得。但是那天的哭法，现在想起来，实在还教人伤心，这真是奇极的事！(ccl¹⁰)

¹⁰ ccl 是北京大学预料库

2. v 得 c

A: 我的话你们听得懂吗? (刘月华,2004 :583)

B: 听得懂。

3. v 得 co

这里没有一个人比得上他。(刘月华,2004 :584)

4. v 不 c

你说一遍我听听, 说不定我听得懂。(刘月华,2004 :583)

5. v 不 co

小明的力气小, 举不起这块大石头。(刘月华,2004 :582)

6. v 不 coc

银花想不出办法来。(刘月华,2004 :584)

7. v 得了

而传统冲突学派恰恰看到了社会不协调的一面, 许多社会问题并不是均衡模式所能解释得了的。
(ccl)

8. v 得了 o

懂得了这些道理, 才会明白欧洲人的气质, 为什么像是不适宜于专制主义政治, 而我们中国人的气质, 又为什么像是特别适宜于专制主义政治。(ccl)

9. v 不了

这件事我总也忘不了。(刘月华,2004 :590)

10. v 不了 o

今天下雨, 去不了颐和园了。(刘月华,2004 :590)

11. v 不了 c

这些土地是我们的, 谁也抢不了去! (刘月华,2004 :591)

12. v 不得

他倒在太师椅上, 半天动弹不得。(刘月华,2004 :592)

13. v 不得 o

(三仙姑) 羞得只顾擦汗, 再也开不得口。(刘月华,2004 :592)

将近现代汉语可能补语结构来比较

现代汉语	近代汉语
v 得	v 得
v 得 c	v 得 c
	vc 得
v 得了	
v 得 co	v 得 co
v 得了 o	
	vo 得
	v 得 o
	vo 得 c
	v 得 oc
v 不 c	v 不 c
v 不了	
v 不得	v 不得
	不 v 得
v 不 co (v 不 coc)	v 不 co
v 不了 o	
	不 v 得 c
	vc 不得
v 不得 o	v 不得 o
v 不了 c	
	vo 不得
	不 v 得 o
	vo 不 c
	v 不得 oc
	vco 不得

近现代汉语可能补语结构的不同就是

1. 近代汉语，补语可在宾语前面或后面。
2. 近代汉语，否定词“不”可放在动词前面。
3. 近代可能补语没有v得/不了一类。
4. 得/的 通用。

六、金瓶梅的可能补语结构

将金瓶梅的可能补语结构有关的两个论文和一个研究作文来比较：

- 1) 曹炜：《金瓶梅词话》语法研究，上海师范大学博士学位论文，2002
- 2) 曹守平：《金瓶梅词话》述补结构研究，苏州大学硕士学位论文，2012
- 3) 王明华：《金瓶梅词话》中的可能补语，汉语史学报 第2期：108-113, 2002

三个的《金瓶梅词话》的版本都不同

- 1) 曹炜的《金瓶梅词话》语法研究里写“本课题的研究依据的是一九五七年文学古籍刊行社重印的“古佚小说刊行会”影印本。”（曹炜, 2002: 2）
- 2) 曹守平的《金瓶梅词话》述补结构研究里写“本文的语料采用人民文学出版社2000年出版的世界文学名著文库本《金瓶梅词话》，该书的校注以人民文学出版社1991年影印之万历丁巳（1617）年《金瓶梅词话》为工作底本。”（曹守平, 2012: 14）
- 3) 王明华的《金瓶梅词话》中的可能补语里写“本文的例句源於台湾梅节重校本《金瓶梅词话》，梦梅馆印行。1992年版。”（王明华, 2002: 6）

从三个研究的结果是，

- 1) 曹炜的《金瓶梅词话》语法研究有8个可能补语结构，就是v得 v得c v不得 v不c
v得co v不得o vo不得 以及v不了
- 2) 曹守平的《金瓶梅词话》述补结构研究有8个可能补语结构，是v得 v得c v不得 v得o
v得co 不v得o v不得o 以及vo不得
- 3) 王明华的《金瓶梅词话》中的可能补语有12个可能补语结构，是v得 v得c v不c v得o
v得co v得oc v不得o vo不得 v不co vo不c 没v得c 以及 没v得o

将三个研究的可能补语结构来比较，分成相同和不同的可能结构，相同的可能补语结构有不带宾语的肯定式v得 v得c、不带宾语的否定式v不得（同于曹炜和曹守平的）v不c（同于曹炜和王明华的）、带宾语的肯定式v得co v得o（同于曹守平和王明华的）和带宾语的否定式v不得o vo不得 v不co（于王明华的）。不同的可能补语结构有不带宾语的否定式v不了

没v得c、带宾语的肯定式v得oc 和带宾语的否定式不v得o 没v得o vo不c。重点就是除了vo不得以外，相同的可能补语结构都是现代汉语可能补语语法，而不同的可能补语结构大部分都不是现代汉语可能补语语法，这个重点可用来参考现代可能补语的来源就是近代可能补语常用的结构。

《金瓶梅词话》的可能补语与现代可能补语的对应表达结构

种类	《金瓶梅词话》的可能补语	现代可能补语
1.1 不带宾语的肯定式	v 得	v 得
	v 得 c	v 得 c
1.2 不带宾语的否定式	v 不得	v 不得
	v 不 c	v 不 c
	没 v 得 c	
2.1 带宾语的肯定式	v 得 o	能 vo
	v 得 co	v 得 co
	v 得 oc	
2.2 带宾语的否定式	不 v 得 o	不 v 得 o
	v 不得 o	v 不得 o/不能 vo
	没 v 得 o	没 vco
	vo 不得	不能 vo
	v 不 co	v 不 co
	vo 不 c	

可说《金瓶梅词话》的可能补语是近现代汉语可能补语的，虽然《金瓶梅词话》是保持近代汉语的，但是1926年的《古本金瓶梅》可能是近现代汉语的语言，因为1926年是近代汉语快要结束的时候和现代汉语的开始期。

第三课 《古本金瓶梅》的可能补语

可能补语		肯定式	否定式
不带 宾语	v 得	v 得	v 不得 没 v 得 不 v 得
	v 得 c	v 得 c	v 不 c vc 不得 v 不了 不 v 得 c v 不得 c
带 宾语	v 得	v 得 o vo 得	v 不得 o 不 v 得 o 没 v 得 o vo 不得
	v 得 c	v 得 co v 得 oc	v 不 co v 不得 oc vo 不 c v 不了 o

此论文按以下的种类分可能补语的，

1. v 得/不+结果补语
2. v 得/不+趋向补语
3. v 得/不得

因《古本金瓶梅》只有少数的 v 不了和 v 不了 o，而其中的“了”就是一个结果补语意义，将 v 得/不了类放在 v 得/不+结果补语类型。

将否定式放在首先，肯定式放在第二。

否定式

1. v 得/不+结果补语

有七个结构，就是不带宾语四个结构的 v 不 c v 不了 不 v 得 c v 不得 c 和带宾语三个结构的 v 不 co vo 不 c v 不了 o

1. v 不 c

只有那金刚经上两句说得好，他说道：『如梦幻泡影，如电复如露。』见得人生在世，一件也少不得，到了那结果之时，一件也用不着。(1 回)

2. v 不了

若有些看得破的，便见得推金积玉，是棺材里带不去的瓦砾泥沙，贯朽粟红，是皮囊内装不尽的臭汗粪土高堂广厦，玉宇琼楼，是坟山上起不得的享堂锦衣绣裙，狐服貂裘，是骷髅上穿不了的败絮；即如浊酒三杯，便是穿肠毒药，艳姬一室，无非刮骨钢刀。(1 回)

3. 不 v 得 c

教你主子听见，又是一场儿，头里不曾打的成，等住回却打的成了。(25 回)

4. v 不得 c

不由分说，把两个香袋子，等不得解，都揪断系儿，放在袖子内。(32 回)

5. v 不 co

只是世上人营营逐逐，急急巴巴，跳不出七情六欲关头，打不破酒色财气圈子，到头来同归于尽，着急要紧！(1 回)

6. vo 不 c

我买盏茶吃，我便出来，请你进房里坐吃茶，他若见你，便起身走了归去，难道我扯住他不成，此事便休了，他若见你入来，不动身时，这光便有四分了。(5 回)

7. v 不了 o

徐大官一听是二百两，便道，那要许多银子？就是吃着官司，也用不了这些。(3 回)

2.v 得/不+趋向补语

有七个结构，就是不带宾语四个结构的 v 不 c vc 不得 不 v 得 c v 不得 c 和带宾语三个结构的 v 不 co v 不得 oc vo 不 c

1. v 不 c

王婆道，这个笑话，这些乾点，还换_不来，你几时请我吃杯酒，我便说与你听罢，说毕，重坐下来。(2 回)

2. vc 不得

月娘见他吓得那等腔儿，心中又丢_下不得，因说道，此时你恁害怕？(27 回)

3. 不 v 得 c

陈敬济道，你问他，爹使我门外讨银子去，他与了我三钱银子，就教我替他捎销金汗巾子来，不想到那里，袖子里摸银子，没了，不_曾捎_得来，来家他说我那里养老婆，和我骂了这一日，急的我赌身罚咒，不想丫头扫地，地下拾起来，他把银子收了不与，还教我明日买汗巾子来，你二位老人家说，却是谁的不是？(52 回)

4. v 不得 c

西门庆道，他说往王皇亲家唱，就罢了，敢量我拿_不得来。(59 回)

5. v 不 co

只是世上人营营逐逐，急急巴巴，跳_不出_{七情六欲}关头，打不破酒色财气圈子，到头来同归于尽，着急要紧！（1 回）

6. v 不得 oc

不争你不去，显的我们请_不得_哥去，没些面情了，到那儿略坐坐儿，就来也罢。(22 回)

7. vo 不 c

谢希大道，常言道，情人眼里出西施，哥_瞧他_不起，便是与哥无缘。(2 回)

3. v 得/不得

有六个结构，就是不带宾语两个结构的 v 不得 不 v 得 和带宾语四个结构的 v 不得 o

vo 不得 不 v 得 o 没 v 得 o

1. v 不得

只有那金刚经上两句说得好，他说道：『如梦幻泡影，如电复如露。』见得人生在世，一件也少不得，到了那结果之时，一件也用不着。(1 回)

2. 不 v 得

西门庆只是听了应伯爵的话，一心要他详梦，虽被释性直呼他的姓名，也只当不听得，便道咱昨在酒楼上吃酒，一会儿吃醉了，便梦见一所别墅，上面题着七个字。(2 回)

3. v 不得 o

伯爵连忙道，哥说的是，婆儿烧香，当不的老子念佛，各自要尽自的心。只是俺众人们，老鼠尾巴生疮儿，有脓也不多。(1 回)

4. vo 不得

到了次日，西门庆觉得这个梦，一半儿有些好兆，只是解他不得，心中甚是不快。(1 回)

5. 不 v 得 o

伯爵道，此人眼熟，不认的他。(43 回)

6. 没 v 得 o

伯爵道，李日新在那里来？你没曾打听得他们的事，怎么样儿了？(53 回)

否定式的结果是

1. v 得/不+结果补语和 v 得/不+趋向补语相同结构有 5 个结构，就是不带宾语的 v 不 c、不 v 得 c、v 不得 c 和带宾语的 v 不 co、vo 不 c
2. v 得/不+结果补语和 v 得/不+趋向补语的不同结构有 4 个结构，只有 v 得/不+结果补语不带宾语的 v 不了 和带宾语的 v 不了 o，只有 v 得/不+趋向补语的就是不带宾语的 vc 不得 和带宾语的 v 不得 oc
3. v 得/不得有 6 个结构，就是就是不带宾语的 v 不得、不 v 得 和带宾语的 v 不得 o、vo 不得、不 v 得 o、没 v 得 o

肯定式

1. v 得/不+结果补语

有三个结构，就是不带宾语个结构的 v 得 c 和带宾语两个结构的 v 得 co v 得 oc

1. v 得 c

西门庆笑道，咱恁长把人靠得着，却不更好了，咱只等应二哥来，与他说这话罢。(1回)

2. v 得 co

花子虚道，这般人，多半是旁门左道，有些分身灭影之术，我来说一件故事，和大众听着，算不得怎的奇怪：当年我幼小的时光，听我伯伯说，皇宫里头，不见了一个玉虎，这个玉虎，是历朝傅下来的，重约五十余斤，放在内宫雕梁之上，宫禁森严，你道这贼，那能偷得到手？

(4回)

3. v 得 oc

那妇人道，只要他医得病好，管甚么难吃？(6回)

2. v 得/不+趋向补语

有三个结构，就是不带宾语个结构的 v 得 c 和带宾语两个结构的 v 得 co v 得 oc

1. v 得 c

自这两个与西门庆甚合得来。(1回)

2. v 得 co

月娘道，他自能幹的，看他两只眼儿，便是说得出话的。(4回)

3. v 得 oc

安童哭道，主人遭难，不见下落，如何回得家去？愿随公公在此。(48回)

3. v 得/不得

有三个结构，就是不带宾语个结构的 v 得 和带宾语两个结构的 v 得 o vo 得

1. v 得

玉箫道，带着衣服打来？去了衣裳打来？亏他那莹白的皮肉儿上，怎么受得？玉楼笑道，怪小狗肉儿，你倒替古人耽忧。(21回)

2. v 得 o

妇人道，怎的不与他寻个亲事？与乾娘也替得_得手。(5 回)

3. vo 得

应伯爵道，好贵四哥，你不该欺你当家，你大官府，又不老，别的还可说，你怎么一个行房，你也补_得他的？(36 回)

肯定式的结果是

1. v 得/不+结果补语和 v 得/不+趋向补语相同结构有 3 个结构，就是不带宾语的 v 得 c 和带宾语的 v 得 co、v 得 oc

2. v 得/不得有 3 个结构，就是就是不带宾语的 v 得 和带宾语的 v 得 o、vo 得

《古本金瓶梅》的可能补语分成三式：肯定式、否定式和疑问式。先说肯定式和否定式，而疑问式的数量很少就放在最后。

肯定式

结构	结果补语	趋向补语	“得”字
v 得			21
v 得 c	26	31	
v 得 o			44
vo 得			2
v 得 co	9	9	
v 得 oc	5	13	
160(100%)	40 (25.00%)	53 (33.13%)	67 (41.87%)

肯定式的“得”字类型数量最多 (41.87%)，仅次于趋向补语类型数量 (33.13%)，结果补语类型数量最少 (25.00%)。

否定式

结构	结果补语	趋向补语	“得”字
v 不得			82
v 不 c	84	75	
vc 不得		1	
v 不了	10		
没 v 得			1
不 v 得			10
不 v 得 c	1	1	
v 不得 c	1	2	
v 不得 o			60
vo 不得			10
v 不 co	53	34	
v 不得 oc		4	
vo 不 c	15	9	
不 v 得 o			6
没 v 得 o			1
v 不了 o			11
471 (100%)	164 (34.82%)	126 (26.75%)	181 (38.43%)

否定式的“得”字类型数量最多（38.43%），仅次于结果补语类型数量（34.82%），趋向补语类型数量最少（26.75%）。

将近代汉语可能补语结构、三个跟《金瓶梅词话》的可能补语结构有关的以及《古本金瓶梅》的可能补语结构来比较，看到《古本金瓶梅》的可能补语结构是最多的，然后将《古本金瓶梅》的可能补语结构跟现代汉语的可能补语来对应表达比较。

种类	吕叔湘的近代可能补语	《金瓶梅词话》的可能补语			古本金瓶梅
		曹炜	曹守平	王明华	
1.1 不带宾语的肯定式	V 得	+	+	+	+
	V 得 C	+	+	+	+
	VC 得	-	-	-	-
1.2 不带宾语的否定式	V 不得	+	+	-	+
	不 V 得	-	-	-	+
	V 不 C	+	-	+	+
	不 V 得 C	-	-	-	+
	VC 不得	-	-	-	+
2.1 带宾语的肯定式	V 得 O	-	+	+	+
	VO 得	-	-	-	+
	V 得 CO	+	+	+	+
	V 得 OC	-	-	+	+
	VO 得 C	-	-	-	-
2.2 带宾语的否定式	不 V 得 O	-	+	-	+
	V 不得 O	+	+	+	+
	VO 不得	+	+	+	+
	V 不 CO	-	-	+	+
	VO 不 C	-	-	+	+
	V 不得 OC	-	-	-	+
	VCO 不得	-	-	-	-
《金瓶梅》的可能补语与吕叔湘的近代可能补语不同	V 不了	+	-	-	+
	没 V 得 C	-	-	+	-
	没 V 得	-	-	-	+
	没 V 得 O	-	-	+	+
	V 不了 O	-	-	-	+
	V 不得 C	-	-	-	+

第四课《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达比较

《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达比较分成三种表达：保持结构地表达、顺序相反地表达以及调整内容地表达。

一、保持结构地表达

保持结构地表达有 11 个结构，就是否定式 7 个结构，有不带宾语的 v 不得、v 不 c、v 不了、没 v 得和带宾语的 v 不得 o、v 不 co、vo 不 c，肯定式 4 个结构，有不带宾语的 v 得、v 得 c 和带宾语的 v 得 co、v 得 oc，例如：

原来大人家有二层窗寮，外面为窗，里面为寮，妇人打发丫鬟出去，关上里面两扇窗寮，房中掌着灯烛，外边通看不见。(14 回)

ตามธรรมดาบ้านของคนมั่งคั่งนั้นมีประตูหน้าต่างสองชั้น นางหลี่ผินเอ้อบอกให้สาวใช้ทั้งสองออกไปนอกห้องแล้ว ก็ปิดประตูชั้นในเสีย ภายในห้องจุดไฟสว่างแต่คนข้างนอกมองไม่เห็น (14 回)

从例句的可能补语部分的“看不见”翻译成泰语“มองไม่เห็น”(mong mai hen)，因“看见”的意思是 มองเห็น(mong hen)，而“不”的意思是 ไม่(mai)，这个可能补语意义就是保持结构地表达的。

二、顺序相反地表达

顺序相反地表达有 12 个结构，就是否定式 7 个结构，有不带宾语的 v 不得、v 不 c、v 不了、不 v 得和带宾语的 v 不得 o、v 不 co、v 不得 oc，肯定式 5 个结构，有不带宾语的 v 得、v 得 c 和带宾语的 v 得 o、v 得 co、v 得 oc，例如：

敬济道，你老人家原来吃不得紧酒。(26 回)

เดินจิ้งจิ้งจว่า "ท่านผู้เฒ่านี้ดื่มเหล้าขนาดแรงไม่ได้เสียแล้ว" (26 回)

从例句的可能补语部分的“吃不得紧酒”翻译成泰语“ดื่มเหล้าขนาดแรงไม่ได้”(duem lao kha-nad raeng mai dai)，因“吃不得”的意思是 ดื่ม.....ไม่ได้(duem.....mai dai)，而“紧酒”的意思是 เหล้าขนาดแรง(lao kha-nad raeng)，这个可能补语意义就是顺序相反地表达的。

三、调整内容地表达

调整内容地表达分成改变形式和不改变形式。

1. 改变形式

改变形式有 8 个结构，就是否定式 7 个结构，有不带宾语的 v 不得、v 不 c、v 不了和带宾语的 v 不得 o、vo 不得、v 不 co、vo 不 c，肯定式 1 个结构，是 v 得 oc，例如：

这个却是东京上司行下来批文，委本县拿人，县里只拘的人到，(ตอนที่ 52)

เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่ายเหนือทางเมืองตงจึงมีคำสั่งลงมา จึงไม่สามารถขัดคำสั่งนั้นได้
(ตอนที่ 42)

从例句的可能补语部分的“拘的人到”翻译成泰语“ไม่สามารถขัดคำสั่งนั้นได้”(mai samart khat kumsang nun dai)，因“拘的人到”的意思，如果保持结构地翻译就是 จับกุมได้จนถึง (chub kum dai khon ting)，泰语没有这样的说法，而泰语翻译成 ไม่สามารถขัดคำสั่งนั้นได้ (mai samart khat kumsang nun dai)，因翻译后生词的意思不同，但是从语境来说，这意思是对得上语境的，所以这个可能补语意义就是改变形式。

2. 不改变形式

不改变形式有 19 个结构，就是否定式 13 个结构，有不带宾语的 v 不得、v 不 c、v 不了、不 v 得、不 v 得 c、v 不得 c 和带宾语的 v 不得 o、vo 不得、v 不 co、v 不得 oc、vo 不 c、不 v 得 o、v 不了 o，肯定式 6 个结构，有不带宾语的 v 得、v 得 c 和带宾语的 v 得 o、vo 得、v 得 co、v 得 oc，例如：

王婆道，大官人，你说五件事都全，却还有一件事打搅，也多是成不得。(ตอนที่ 5)

Wángpó dào, dàguānrén, nǐ shuō wǔjiànshì dōu quán, què háiyǒu yíjiànshì dǎjiǎo, yě duō shì chéng bù dé.

ยายหวางโผได้ฟังจึงว่า "ท่านห้ากวนเหรินถึงแม้จะมีคุณสมบัติห้าประการแล้วก็จริง แต่ก็มีอุปสรรคอยู่อย่างหนึ่งที่อาจจะทำให้ท่านไม่ได้พบกับความสำเร็จได้ (ตอนที่ 5)

从例句的可能补语部分的“成不得”翻译成泰语“อาจจะทำให้ท่านไม่ได้พบกับความสำเร็จได้”(atcha thamhai than maidai phop kap khwamsamret dai)，因“成”的意思是สำเร็จ (samret)，而“不得”的意思是 อาจจะ.....ไม่ได้.....ได้(atcha.....maidai.....dai)，因翻译后动词 สำเร็จ (samret) 变成宾语 ความสำเร็จ(kwamsamret)，这个可能补语意义就是不改变形式的。

四、不翻译

不翻译以简略的方法有 14 个结构，就是否定式 10 个结构，有不带宾语的 v 不得、v 不 c、v 不了、不 v 得、不 v 得 c 和带宾语的 v 不得 o、vo 不得、v 不 co、vo 不 c、v 不了 o，肯定式 4 个结构，有不带宾语的 v 得、v 得 c 和带宾语的 v 得 o、v 得 oc，例如：

王婆道，那厮跟了个客人在外边，不见个音信回来，老身逐日耽心不下。

(5 回)

ยายหวางโผจึงว่า "หมูนี้อ้าพเจ้าไมใคร่จะแข็งแรง สามวันดีสี่วันไข้เกรงว่าฉวยปุบปัปเป็นอะไร
ไปก็จะมีใครหาเสียดีๆให้ใส่ จึงจะเย็บสำรองไว้ เพราะเจ้าลูกชายของข้าพเจ้าตั้งแต่ติดตาม
ชายพ่อค้าคนนั้นไปทำการค้าขาย แล้วเลยไม่ได้ข่าวคราว (5 回)

从例句的可能补语“耽心不下”找不到泰语的翻译，只有翻译先小句。

按结构的，《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本的对应表达比较
肯定式

结构	保持结构	顺序相反	调整内容地表达		总数
			改变形式	不改变形式	
v 得	2	1	0	6	9 (11.11%)
v 得 c	1	2	0	25	28 (34.57%)
v 得 o	0	6	0	15	21 (25.93%)
vo 得	0	0	0	1	1 (1.23%)
v 得 co	1	4	0	5	10 (12.35%)
v 得 oc	1	5	1	5	12 (14.81%)
	5 (6.17%)	18 (22.22%)	1 (1.23%)	57 (70.37%)	81 (100%)

改变形式的数量是第一 (70.37%)，顺序相反地表达是第二 (22.22%)，保持结构地表达是第三 (6.17%)，不改变形式是第四 (1.23%)，。v 得是保持结构的数量最多的结构，v 得 c 是调整内容地表达的数量最多的结构。

否定式

结构	保持结构	顺序相反	调整内容地表达		总数
			改变形式	不改变形式	
v 不得	1	12	7	11	31 (13.60%)
v 不 c	24	13	8	23	68 (29.82%)
v 不了	2	1	2	2	7 (3.07%)
没 v 得	1	0	0	0	1 (0.44%)
不 v 得	0	6	0	2	8 (3.51%)
不 v 得 c	0	0	0	1	1 (0.44%)
v 不得 c	0	0	0	1	1 (0.44%)
v 不得 o	1	4	10	21	36 (15.79%)
vo 不得	0	0	1	5	6 (2.63%)
v 不 co	4	4	15	21	44 (19.30%)
v 不得 oc	0	1	0	1	2 (0.88%)
vo 不 c	6	0	5	5	16 (7.01%)
不 v 得 o	0	0	0	3	3 (1.32%)
v 不了 o	0	0	0	4	4 (1.75%)
	39 (17.11%)	41 (17.98%)	48 (21.05%)	100 (43.86%)	228 (100%)

不改变形式的数量最多 (43.86%)，改变形式是第二 (21.05%)，顺序相反地表达是第三 (17.98%)，保持结构地表达是最少的 (17.11%)。v 不 c 是保持结构的数量最多的结构，v 不 co 是调整内容地表达的数量最多的结构。

可能补语结构的肯定式与否定式大多数都以调整内容地表达方法来翻译成泰语，但是可能补语的否定式比肯定式的保持结构地表达方法来翻译成泰语多。

第五课 结论和意见

《古本金瓶梅》的可能补语通过近现代汉语可能补语资料找出《古本金瓶梅》的可能补语结构后，将《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本《Dok Moei Nai Chaekan Thong》的对应表达比较。

将《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本《Dok Moei Nai Chaekan Thong》的对应表达比较分成3种，就是保持结构地表达、顺序相反地表达以及调整内容地表达，结果是：

1. 可能补语结构的肯定式与否定式大多数都以调整内容地表达方法来翻译成泰语
2. 可能补语的否定式比肯定式的保持结构地表达方法来翻译成泰语多。
3. 顺序相反地表达方法大多数的泰语动词都贴近宾语，但是汉语宾语不在于可能补语结构。
4. 可能补语结构的否定式以调整内容地表达的改变形式方法，为了说服泰语的说法。

《古本金瓶梅》的可能补语与泰译本《Dok Moei Nai Chaekan Thong》的对应表达方法分成3种；

1. 保持结构地表达有11个结构，发现于

1.1 肯定式4个结构，就是 v 得 v 得 c v 得 co 和 v 得 oc

1.2 否定式7个结构，就是 v 不得 v 不 c v 不了 没 v 得 v 不得 o v 不 co 和 vo 不 c

2. 顺序相反地表达有12个结构，发现于

2.1 肯定式5个结构，就是 v 得 v 得 c v 得 o v 得 co 和 v 得 oc

2.2 否定式7个结构，就是 v 不得 v 不 c v 不了 不 v 得 v 不得 o v 不 co 和 v 不得 oc

3. 调整内容地表达分成改变形式和不改变形式，

- 3.1 改变形式有8个结构，发现于

3.1.1 肯定式1个结构，就是 v 得 oc

3.1.2 否定式7个结构，就是 v 不得 v 不 c v 不了 v 不得 o vo 不得 v 不 co 和 vo 不 c

3.2 不改变形式有 19 个结构，发现于

3.2.1 肯定式 6 个结构，就是 v 得 v 得 c v 得 o vo 得 v 得 co 和
v 得 oc

3.2.2 否定式 13 个结构，就是 v 不得 v 不 c v 不了 不 v 得
不 v 得 c v 不得 c v 不得 o vo 不得 v 不 co v 不得 oc
vo 不 c 不 v 得 o 和 v 不了 o

意见

1926 年的《古本金瓶梅》不是泰译本《Dok Moei Nai Chaekan Thong 》的对应版本，但是此版是最接近的，另外，将可能补语的每个部分来找泰语翻译的对应表达词。

ภาคผนวก ข

นวนิยายจินจินผิงเหมยโดยสังเขป

ทรัพย์สินเงินทอง เกียรติยศ และสุรานารีเป็นสิ่งที่ผู้คนบนโลกยากจะหลีกเลี่ยง แต่ทุกสิ่งล้วนว่างเปล่าเมื่อความตายมาเยี่ยมเยือน

อันจะยกตัวอย่างถึงชายที่มีชีวิตอยู่ในสมัยต้าซ่ง ณ มณฑลซานตง เมืองตงผิง อำเภอชิงเหอ (山东省东平府清河县) ชื่อว่าซีเหมินชิง เขาเป็นลูกชายโตนของเจ้าของร้านขายยาที่ติดกับที่ทำการอำเภอ มีพฤติกรรมเอาแต่ใจ ชอบเที่ยวเล่น ไม่เรียนหนังสือ และคบเพื่อนไม่ดีที่พากันสำมะเลเทเมา เพื่อนเหล่านั้นประกอบด้วยทายาทเศรษฐีตกอับชื่อ อิ่งป้อเจี๋ย เซียซีต้าและเพื่อนเที่ยวคนอื่นรวมกัน เรียกว่ากลุ่มเพื่อนสิบคน เมื่อพ่อแม่ตายลง ซีเหมินชิงก็ผลาญเงินทองหมดในเวลาอันรวดเร็ว แต่ซีเหมินชิงมีญาติเป็นตงฉินที่มีอำนาจ จึงกระทำตนเป็นผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ เขาเรียกรับเงินใต้โต๊ะจากการพลิกคดีความให้ผู้กระทำผิด จนร่ำรวยดั้งเดิม

ต่อมา เพื่อนในกลุ่มเพื่อนสิบคนตายไปหนึ่งคน จึงเชิญเศรษฐีบ้านติดกัน ชื่อ ฮวาจื่อซีมาเข้าร่วม และร่วมทำพิธีสาบานเป็นพี่น้องกันทั้งสิบคน

ซีเหมินชิงมีภรรยาคนแรกแซ่เฉิน ได้ลูกสาวชื่อว่าคุณหนูใหญ่ซีเหมิน เมื่อภรรยาคนแรกตาย จึงสู่ขอลูกสาวขุนนางท้องถิ่นชื่ออู๋เยว่เหนียงมาเป็นภรรยาหลวง และได้ดิดโสภณีนผู้ร่ำรวยชื่อว่า หลีเจี๋ยเอ่อเป็นภรรยาคนที่สอง และภรรยาคนที่สามชื่อจ้าวติวเอ่อที่ร่างกายอ่อนแอซีโรคและตายไป เมื่อซีเหมินชิง เหลือภรรยาเพียง 2 คน ก็ให้รู้สึกลัวว่าเหว่ จึงออกเที่ยวเล่นและได้ภรรยาเพิ่ม ภรรยาคนที่สามคนใหม่ของซีเหมินชิงชื่อว่าเมิ่งอวี๋ไหลว เธอเป็นแม่ม่ายสาวสวยที่ร่ำรวยจึงเป็นที่ต้องตาของซีเหมินชิง ซีเหมินชิงมีแม่สื่อแนะนำให้เข้าประจบทางญาติฝ่ายสามีเก่าของเมิ่งอวี๋ไหลวจนสามารถโน้มน้าวใจและแต่งงานอวี๋ไหลวพร้อมทรัพย์สินเข้าบ้านเป็นภรรยาคนที่สามได้อ่อนคนที่สี่ของซีเหมินชิง คือซุนเสวียเอ่อ เดิมเป็นหญิงรับใช้ของภรรยาคนแรกที่ตายไป เมื่อภรรยาคนแรกตายไปแล้วนางก็ยังมีหน้าที่ดูแลการครัวในบ้านเหมือนเดิม คนจีนในสมัยโบราณมักจะรับสาวใช้คนสนิทของภรรยาเป็นนางบำเรออยู่แล้ว ซีเหมินชิงจึงรับซุนเสวียเอ่อเป็นอ่อนคนที่สี่

ครั้นกล่าวถึง ตัวเอกพันจินเหลียนอ่อนคนที่ห้า นั้น เกิดจากซีเหมินชิงไปพบภรรยาผู้ดองตามของอยู่ค้าชื่อพันจินเหลียน จึงขอให้แม่สื่อหวังที่เปิดร้านขายน้ำชาข้างบ้านอยู่ค้า ช่วยเหลือจนสานสัมพันธ์สำเร็จและได้ลอบเป็นชู้กับพันจินเหลียนระยะหนึ่ง เมื่ออยู่ค้าทราบเรื่องและตามไปจับชู้ของพันจินเหลียน ระหว่างซุนเสวียเอ่อซีเหมินชิงพลาดพลั้งทำร้ายอยู่ค้าจนบาดเจ็บหนัก ซีเหมินชิง พันจินเหลียนและแม่สื่อหวังก็ร่วมมือกันวางยาพิษฆ่าอยู่ค้าถึงแก่ความตาย ซีเหมินชิงจึงแต่งพันจินเหลียนเข้าบ้านเป็นอ่อนคนที่ห้าพร้อมสินเดิมจากสามีเก่า ฝ่ายวีรบุรุษฆ่าเสืออยู่ซ่ง (น้องชายของอยู่ค้า) ทราบถึงการตายของ

พี่ชายจึงตามแก้แค้นซีเหมินชิง แต่ซีเหมินชิงใช้อิทธิพลยึดข้อหาให้อู่ซงจนอู่ซงต้องรับโทษโดนเนรเทศไปไกล เมื่อพันจินเหลียนเข้ามาอยู่ในบ้านซีเหมินชิง เธอก็ประจบภรรยาหลวงและกลั่นแกล้งซุนเสวี่ยเอ่ออนุคนที่สี่ เนื่องจากได้ยินซุนเสวี่ยเอ่อنینทาเธอลับหลังถึงพฤติกรรมวางยาฆ่าสามีเก่าของเธอ ทั้งสองจึงไม่ถูกกัน ฝ่ายซีเหมินชิงแม้มีภรรยาในบ้านถึง 5 คนแล้ว ก็ยังออกไปเที่ยวโสเภณี เสพสุราและสังสรรค์กับมวมลมิตรมิชาติ

จนวันหนึ่ง ซีเหมินชิงก็ถูกใจภรรยาของเพื่อนบ้านและน้องร่วมสาบาน ฮวาจื่อซี ชื่อว่า หลี่ผิงเอ่อ จึงลอบเป็นกำแพงบ้านที่ติดกันไปคบชู้กับหลี่ผิงเอ่อ เมื่อฮวาจื่อซีถูกฟ้องร้องในคดีแบ่งมรดก หลี่ผิงเอ่อได้ไหว้วานซีเหมินชิงให้ช่วยเหลือเรื่องคดีความและเธอขนทรัพย์สินสมบัติมากมายไปฝากซีเหมินชิง ซีเหมินชิงก็ฉวยโอกาสติดสินบนศาลให้โบยฮวาจื่อซีจนเจ็บหนัก เมื่อฮวาจื่อซีกลับบ้าน หลี่ผิงเอ่อก็ดูด่าซ้ำ จึงทำให้ฮวาจื่อซีโมโหหนักจนหัวใจวายตาย ซีเหมินชิงจึงเตรียมแต่งหลี่ผิงเอ่อเป็นอนุคนที่หก แต่เผชิญลูกเขยของซีเหมินชิงชื่อว่าเฉินจิงจี้ มาแจ้งข่าวว่าญาติตงฉินที่มีอำนาจได้รับโทษ จึงมาขอความช่วยเหลือจากซีเหมินชิง โดยเฉินจิงจี้ได้ฝากสมบัติหนึ่งหีบกับซีเหมินชิงไว้ ซีเหมินชิงกลัวว่าความเดือดร้อนของญาติที่เมืองหลวงจะมาถึงตน จึงส่งคนไปวิ่งเต้นกับผู้มีอิทธิพลในเมืองหลวง ระหว่างนี้ซีเหมินชิงจึงหยุดพิธีการเอิกเกริกทุกชนิดรวมไปถึงการแต่งอนุคนที่หกด้วย แต่ซีเหมินชิงไม่ได้แจ้งเรื่องนี้กับหลี่ผิงเอ่อ เธอจึงคิดไปเองว่าซีเหมินชิงไม่รักจึงเสียใจและล้มป่วยจนต้องเรียกหมอมาตรวจโรคที่บ้าน เมื่อหมอเจียงจู่ซานที่มาเจอคนไข้สวยและรวยก็ถูกใจ เขาหัวนล้อมหลี่ผิงเอ่อจนใจอ่อนยอมแต่งงานด้วย เมื่อแต่งงานกับหมอเจียงจู่ซานแล้ว หลี่ผิงเอ่อก็ออกทุนให้หมอเจียงจู่ซานเปิดร้านขายยาหน้าบ้าน ฝ่ายซีเหมินชิงเมื่อติดสินบนจนพ้นผิดแล้ว จึงออกจากบ้านมาเที่ยวเล่นเป็นปกติ เขาก็พบว่าหลี่ผิงเอ่อแต่งงานกับหมอเจียงจู่ซานและเธอยังเปิดร้านขายยาแข่งกับร้านขายยาของตนก็โมโห จึงส่งอันธพาลไปทำร้ายและยึดคดีให้หมอเจียงจู่ซาน หมอเจียงจู่ซานโดนโทษโบยตีจนบาดเจ็บ ช้ำร้ายหลี่ผิงเอ่อก็บังคับให้หย่าขาดกันและไล่หมอเจียงจู่ซานออกจากบ้านไป จากนั้นหลี่ผิงเอ่อก็กลับไปอู่ซีเหมินชิงจนซีเหมินชิงใจอ่อน เขาจึงแต่งหลี่ผิงเอ่อเข้าบ้านเป็นอนุคนที่หกด้วยหลี่ผิงเอ่อมีทรัพย์สินมากมาย ทรัพย์สินของเธอจึงเสริมความร่ำรวยให้ซีเหมินชิงไม่น้อย

ซีเหมินชิงได้นำทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาขยายกิจการมากมาย จนมีกิจการรับจำนำ ขายชุดเสื้อผ้า และอีกหลายธุรกิจมากมาย แค่นครดูแลร้านก็มีร่วม 10 คนแล้ว เมื่อร่ำรวยมากขึ้น เขาก็ซื้อตำแหน่งขุนนางและไปฝากตัวเป็นบุตรบุญธรรมของ ไช่จิง เสนาบดีตงฉินที่เมืองหลวงรวมทั้งคอยสนับสนุนตำแหน่งขุนนางท้องถิ่นให้พวกพ้องด้วย

นอกจากซีเหมินซึ่งจะเสพสุรานารีนอกบ้านแล้ว ยังลอบเป็นชู้กับภรรยาคนใช้ในบ้าน ภรรยาผู้ดูแลร้าน และเด็กรับใช้หนุ่มในบ้านอีกด้วย ด้วยลุ่มหลงในกามกิเลสเป็นอันมาก ท้ายที่สุดซีเหมินซึ่งก็หัวใจวายตายจากการรับประทานยาเสริมกำลังทางเพศมากเกินไป

ภรรยาทั้งหกคนของซีเหมินซึ่งพบจุดจบต่างกัน ดังนี้

ภรรยาคนแรก อุ๋เยว่เหนียง หลังจากคลอดลูกชายคนที่ 2 ของซีเหมินซึ่ง ชื่อว่าเซี่ยวเกอ (孝哥) ในวันที่ซีเหมินซึ่งตายพอดี เธอก็รับหน้าที่ดูแลบ้านและเลี้ยงลูกด้วยความเข้มแข็ง แต่ก็ถูกเพื่อนขุนนางของซีเหมินซึ่งยึดคติคบชู้ให้ แต่โชคดีได้ฝังขุนเหมย อดีตสาวใช้ในบ้านที่ได้เป็นภรรยาขุนนางใหญ่ช่วยไว้ ภายหลังเกิดสงครามใหญ่ เธอจึงพาลูกและบริวารที่เหลืออยู่ไปอาศัยญาติเพื่อหนีภัยสงคราม ระหว่างทางได้พบหลวงจีนผู้จึ่งแนะนำให้พักที่วัดและห้ามไปบ้านญาติ เพราะญาติที่จะไปหาเป็นคนไม่ดีและแนะนำให้ลูกชายของเธอคือเซี่ยวเกอ ออกบวชเมื่อโตขึ้น พอพ้นสงครามเยว่เหนียงก็กลับบ้านซีเหมิน เมื่อลูกชายโตก็ออกบวชเป็นลูกศิษย์ติดตามหลวงจีนผู้จึ่ง ตัวอุ๋เยว่เหนียงก็ตั้งให้คนสนิทของซีเหมินซึ่งชื่อได้อัน (玳安) เป็นผู้ทำการค้าต่อไป ได้อันก็ดูแลนางอุ๋เยว่เหนียงเป็นอย่างดี จนกระทั่งนางตายในวัยชรา

ภรรยาคนที่สอง หลี่เจียวเอ๋อ หลังซีเหมินซึ่งตายก็ลักของในบ้านไปไว้บ้านโสเภณีตระกูลหลี่ (บ้านเดิมของหลี่เจียวเอ๋อ) จึงถูกไล่ออกจากบ้านซีเหมินและเธอก็แต่งงานใหม่กับจางกวนเอ๋อ พอคำที่พยายามทำตัวเลียนแบบซีเหมินซึ่ง

ภรรยาคนที่สาม เมิ่งอวี๋ไหลว หลังซีเหมินซึ่งตายก็ครองตัวเป็นม่าย จนกระทั่งมีลูกชายขุนนางใหญ่แซ่หลี่มาขอแต่งงานและมีชีวิตอย่างสงบสุข

อนุคนที่สี่ ซุนเสว่เอ๋อ หลังซีเหมินซึ่งตายก็ร่วมมือกับหลี่เจียวเอ๋อขับพันจินเหลียนออกจากบ้าน เพราะพันจินเหลียนคบชู้กับลูกเขยเงินจิ้งจี่จนมีลูกและทำแท้ง จากนั้นเธอก็ได้พบคนรักเก่าคือ หลายหวังเอ๋อ (來旺儿) อดีตเด็กรับใช้ในบ้านที่ถูกขับออกไปแล้วย้อนกลับมาขโมยทรัพย์สินบ้านซีเหมิน ซุนเสวี่เอ๋อและชู้ตกลงที่จะหนีตามกัน แต่ซุนเสว่เอ๋อถูกจับตัวไว้ได้และโดนขายเป็นสาวใช้ในบ้านของอริเก่าฝังขุนเหมย นางถูกกลั่นแกล้งสารพัดจนท้ายที่สุดก็โดนขายเป็นโสเภณีในช่อง โชคดีที่มีผู้เห็นใจนางคอยอุปถัมภ์ แต่ไม่นานผู้เห็นใจคนนี้ก็ถูกฆ่าตาย ซุนเสว่เอ๋อจึงฆ่าตัวตายตาม

อนุคนที่ห้า พันจินเหลียน หลังซีเหมินซึ่งตายก็คบชู้กับลูกเขยจนตั้งท้องและทำแท้ง เมื่อเรื่องคบชู้นี้ถูกเปิดโปงก็โดนนำไปฝากขายไว้กับยายหวังโผ อยู่ซ่งก็มาซื้อนางไปและฆ่านางพร้อมยายหวังโผ เพื่อแก้แค้นให้พี่ชายอู๋ต้า ยามตายพันจินเหลียนไร้โลงฝัง เธอจึงไปเข้าฝันให้ฝังขุนเหมยช่วยเหลือขุนเหมยอดีตสาวใช้คนสนิทที่ช่วยฝังศพให้ใหม่และคอยไปเซ่นไหว้เสมอ

อนุคนที่หก หลี่ผิงเอ๋อ หลังแต่งงานกับซีเหมินซึ่งไม่นานก็มีลูกชายคนแรกให้ซีเหมินซึ่งชื่อว่า กวนเกอ (官哥) แต่กวนเกอก็ถูกแมวของพันจินเหลียนกัดจนตกใจและตายในที่สุด หลังจากนั้น หลี่ผิงเอ๋อก็ป่วยกระเสาะกระแสะ ไม่นานก็ตายตามลูกชายไป ทำให้ซีเหมินซึ่งอาลัยรักนางมาก ผั่งซุนเหมย สาวใช้ของพันจินเหลียนที่ภายหลังได้เป็นภรรยาขุนนางใหญ่ แต่ด้วยลุ่มหลงใน กามกิเลสจึงขาดใจตายเพราะหัวใจวายตาย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวพิชญ์ ลี้อารีย์สุข เกิดและอาศัยอยู่ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร จบการศึกษา
ชั้นประถมที่โรงเรียนเผยอิง ชั้นมัธยมที่โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒารามและระดับอุดมศึกษาที่
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ คณะศิลปศาสตร์-
ประยุกต์ สาขาวิชาภาษาจีน ศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิตที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์
ภาควิชาภาษาตะวันออก สาขาวิชาภาษาจีน